

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 02 • 11 Ocak 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Direne direne
kazanacağız!**

İÇİNDEKİLER

Kürt sorununda AKP'nin tasfiyeci oyunu...3	Sermaye devleti "açılım oyunlarını" sürdürüyor 4
Devlet tasfiye,	Kürt hareketi çözüm istiyor! 5
Kürt halkına yönelik	ırkçı linç girişimleri sürüyor! 6
Suriye halkının ekmeğini ve	buğdayını çalan bir yağmacı! 7
Düzen siyasetinin sahte kutuplaşma	çabaları devam ediyor! 8
AKP taşeron düzenini süreklileştiriyor... 9	İşçi sağlığı ve iş güvenliği
mücadelesini büyütelim! 10	İlaç tekeli Abdi İbrahim'in
azgın işçi sömürüsü! 11	CHP'den sendika düşmanlığı! 12
Bursa'da metal işçilerine	mücadele çağrısı 13
Demir-çelik işçileri	haklarının peşinde! 14
Arçelik işçileri işçi kıyımını ve sendikal	ihaneti protesto etti... 15
AKP iktidarının yayılmacı/saldırgan	planlarını bozalım!..... 16-17
Teknopark İstanbul İnşaatı İşçileri ile direniş	üzerine konuştuk..... 18-19
Teknopark işçilerine polis terörü... 20	Altın Şafak güneşi karartırken..... 21
Avrupa'da kapitalist kriz ırkçılığı,	burjuvazi faşist hareketleri büyütüyor... . 22
Devrimci Kadın Kurultayı'nın güncel	çağrısı... 24
Devrimin kartalı: Rosa Luxemburg 25	Yeraltı Rusyası'nda 20 yıl:
Sıradan bir Bolşevik'in anıları. 26-27	TMMOB'yi savunmak
zorunluluktur! 28-29	Hepimiz devletin yasal mermilerinin
hedefiyiz... 30	Mücadele postası 31

Kızıl Bayrak'tan...

Geçtiğimiz hafta hızla toplumun gündemine giren "İmralı görüşmeleri", Kürt sorununu siyasal gündemlerin ilk sıralarına yerleştirdi. Düzen güçlerinden Kürt hareketine ve toplumun ilerici-sol kesimlerine kadar bugün herkes, hararetle bir şekilde "Ada görüşmelerini" ve Kürt sorununun "çözümünü" tartışıyor.

Bu tablo, aynı zamanda Kürt sorunu gibi temel bir siyasal sorun karşısında kimin nerede konumlandığını da bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor. Bir tarafta Ada görüşmeleri üzerinden Kürt hareketini tasfiye etmeyi amaçlayan, bu doğrultuda bütün "enstrümanları" kullanmaktan sakınmayan düzen güçleri, öte tarafta bu "entegre" oyundan medet uman, çözüm bekleyenler. Bu durum karşısında, Kürt halkının gerçek kurtuluşu ve özgürlüğünü tutarlı bir şekilde savunan, bunu bilimsel dünya görüşü doğrultusunda mücadele konusu eden sınıf devrimcilerine büyük sorumluluklar düşüyor. Bu sorumlulukların başında ise İmralı görüşmeleriyle birlikte siyasal gündemin ilk sıralarına yerleşen Kürt sorunu karşısında, tutarlı devrimci yaklaşımı güçlü bir şekilde işçi sınıfı ve emekçilerle buluşturmak yer alıyor.

Kapitalizmin yarattığı azgın sömürü koşulları ve burjuvazinin kar hırsı, işçi sınıfına bir taraftan tam köleliği dayatırken öte taraftan canına kast etmeye devam ediyor. Bunun son örneğini bir kez daha maden ocaklarında gördük. 7 Ocak'ta Kozlu'da TTK tarafından işletilen maden ocağında yaşanan iş cinayeti 8 işçinin canına mal oldu.

Öte yandan, bu koşullar karşısında işçi sınıfında öfke ve mücadele isteği her geçen gün daha da mayalanıyor. Bunu artan işçi direnişleri üzerinden tüm çıplaklığıyla görmekteyiz. Geçtiğimiz yıl başlayan ve süren işçi direnişlerine, yılın ilk günlerinde yenileri eklenmiş bulunuyor. Şişecam işçilerinin yanı sıra Kartal Belediyesi, Abdi İbrahim İlaç Fabrikası, Yatağan Termik Santrali ve Teknopark işçileri, yeni yılın ilk günlerinde ortaya koydukları direnişlerle azgın sömürü koşullarına karşı tutulması gereken yolu gösteriyor.

Devrimci Kadın Kurultayı'na sayılı günler kala, gazetemizin bu sayısında da kurultay gündemleri ile bağlantılı olarak kadın sorununa genişçe bir yer ayırmış bulunuyoruz. Zira farklı yönleri üzerinden kurultay gündemlerini devrimci okura sunmayı önemsiyoruz.

Bununla birlikte, arkası 8 Mart ve bahar dönemi olan Devrimci Kadın Kurultayı'nın, siyasal sınıf faaliyetinin bütünlüğü ve sürekliliği içerisinde ele alınması gerektiğinin altını bir kez daha çiziyor, süreci omuzlayan herkese başarılar diliyoruz.

Haber ve makalelerimizi güncel olarak da takip edebilmeniz için twitter hesabımız: @kizilbayraknet

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/02 * 11 Ocak 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

Kitapçılarda...

E K S E N Y A Y I N C I L I K

H. FIRAT

**Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye**

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Kürt sorununda AKP'nin tasfiyeci oyunu....

Köklü ve kalıcı çözüm için halkların birleşik devrim mücadelesi!

İmralı görüşmeleri, beklendiği gibi yeni yılın ilk günlerine damgasını vurdu. Türkiye'nin siyasal gündeminde diğer tüm sorunları ve gelişmeleri gölgede bırakacak düzeyde öne çıktı. AKP'nin bu son hamlesi daha uzun süre gündemdeki yerini koruyacağı da benziyor. Hem dört koldan yürütülen kampanyanın kapsamı ve yürütülüş tarzı bunu gösteriyor, hem de hedefler çok iddialı.

AKP'nin "çözüm"ü ya da tasfiye planı

Kürt hareketi başta olmak üzere siyasal çevrelerde yarattığı karşılık bir yana, AKP kendi hedeflerini döne döne açık ve net bir şekilde ortaya koyuyor. "Samimiyetle" iddia ettiği gibi dinci-gerici akım "çözüm" istiyor. Fakat bu hiç de muhataplarının ısrarla ummaktan vazgeçmeyeceklerini gösterdikleri türden bir çözüm değil. AKP adına kim ağzını açsa çözüm derken neyi kastettiklerini net bir şekilde ortaya koymaktan çekinmiyor. En baştan belirttikleri üzere "bütün enstrümanların birbiriyle entegre kullanıldığı bu çalışmanın" amacı, Tayyip Erdoğan'ın Afrika'dan bir kez daha ilan ettiği üzere; "bölücü terör örgütü kadrolarının silahlı bırakarak Türkiye'yi terk etmesidir."

Dinci-gerici akımın programında, anlayışında, söz ve davranışında bugüne dek çözümden anladığı başka ne var bilmiyoruz. Bir önceki manevrasını, 2009'dan başlatarak 2011 seçimlerine kadar sürdürüp hemen ardından bıçak gibi kestğini, şimdi Silvan olayına bağlayarak samimiyet testinden yırtmaya çalışıyor. Fakat 2011 yazına bakıldığında, Kürt hareketine yönelik saldırgan dilin seçimlere günler kala, -demek oluyor ki o ana dek oyalamayı başardığı Kürt hareketinin AKP'nin seçim hesaplarını bozmayacağı bir aşamaya varıldığı andan itibaren- start aldığı görülmeyecek midir? Silvan olayı, Oslo sürecinin koca bir oyun olması gerçeğinin üstünü, ancak unutkanlıkla malul hafızalar nazarında kapatabilir.

İhtiyatlı açıklamalardan "umutlu" olmaya doğru...

Diyelim ki dinci-gerici cephenin bütün bu çığırkanlıkları duymazlıktan gelinebilir. Ya da AKP'nin milliyetçi tabanını ve kamuoyunu yatıştırma taktiği vs. biçiminde safça yorumlara konu edilebilir. Emperyal hayaller peşindeki bir zorbanın sözleri, tüm netliğine rağmen zorlama yorumlara tabii tutulsa bile, 10 yıllık pratiği ortada. Kaldı ki sermaye iktidarı, sözde "çözüm" sürecine girildiğini, bunun adımlarının çoktandır atıldığını ilan ederken bile gerilla kıyımlarını sürdürüyor. Cemaat mahkemeleri KCK tutsaklarına ağır cezalar yağdırmaya devam ediyor. AKP iktidarı kendi tabiriyle "siyasetle müzakere, terörle mücadele" çizgisini harfiyen hayata geçiriyor. Sahi "siyaset" kim, "terör" ne? Bu denli kaba bir ayrıştırmaya karşın Tayyip Erdoğan'ın manevralarını olduğu gibi değil de olması umulan gibi algılamaya meyletmek sebepsiz değil elbette. Manevranın yeni-Osmanlı bir oyun olduğu bu denli ortadayken, bunun hiç değilse güçlü bir olasılık olduğunu es geçemeyenlerin, ihtiyatlı olmayı giderek

ikinci plana çekip "umut"a ağırlık vermelerine şaşmamak gerek.

Şayet siz ne pahasına olursa olsun masaya oturmaya odaklanmışsanız, "Türkiye'nin mevcut sınırları içerisinde Demokratik Cumhuriyet ve Demokratik Özerk Kürdistan stratejisi"ni devletle müzakerelere endekslemişseniz, bu yönlü iğreti adımlar dahi ister istemez sizde büyük beklentiler yaratacaktır. Geçelim dünyadaki mücadeleleri, geçelim son 30 yılın Türkiye'si'ni, son 15 yılda bizzat yaşadığımız paha biçilmez değerdeki deneyimlere-derslere rağmen, düşmanın aldatma ve oyalamalarına açık hale gelirsiniz.

Son iki haftanın gelişmelerine bakıldığında Kürt hareketi, taleplerini ve kaygılarını dile getirmeye devam etse de giderek artan şekilde, AKP'nin çizdiği manevra sahasına girmektedir. Bunu, halihazırda AKP'nin bu son "çözüm" gösterisinden umduğu sonuçları alabileceğinin ilk işareti saymak abartı olmayacaktır. Konunun gündeme gelmesinden bu yana yaşananlar, Kürt hareketi cephesinden yapılan açıklamalar, şimdilik silah bıraktırmak gibi hedeflere dair kesin belirlemelerde bulunulmasa bile, AKP'nin birbuçuk yıllık bir oyalama için gerekli "enstrümanlar"a sahip olduğu anlamına da gelmektedir.

Tasfiyeci çözüme soldan umut bağlayanlar

Önümüzdeki birbuçuk yılın 2011 seçimleri öncesi dönem gibi geçmesinden kendi hesabına yarar uman kuyrukçu solun tutumu da bunu doğrular niteliktedir. HDK bileşenleri daha şimdiden, elbette AKP'ye yönelik belli uyarılar eşliğinde güven arttırıcı adımlar atılması gerektiği ilanıya yola koyuldular bile. Tüm siyasi eylem ve pratiklerini karşıtı olmaya addettikleri, samimiyetine zerrece inanmadıklarından kuşku duyulmayacak AKP'nin oyununun iç yüzünü teşhir edeceklerine, barış gibi ulvi bir hedefle perdeleyerek oyuna dahil olma niyetini deklare ettiler. Muhtemeldir ki AKP'nin hem bizzat kamuoyu önündeki yetkili ağızları, hem de yandaş kalemleri tarafından boy boy propagandası yapılan tasfiye planı ile halkların yakınlaştırılması, barışı ve kardeşliği arasında en küçük bir alaka bile olmadığını bilmezden gelmek daha kolay bir yol olarak görülüyor. Ne de olsa serde "yerel iktidarlaşma", ardından parlamentoda daha fazla koltuk kapma hayali var.

Üstelik bu kadarı daha ortada "İmralı'yla devlet adına MİT heyeti görüşüyor"un dışında bir şey yokken yapıyor. Kamuoyuyla "umut" dışında paylaşılan bir şey de yok, şayet AKP sözcüleri ve medyadaki kalemşörlerini veri almayacaksa. Zira onlar kendi çözümlerini (daha doğrusu "terörü bitirme" hedefini) propaganda etmek dışında bir şey yapmıyorlar. Dahası bu çerçevede Anayasa'da yapacakları göstermelik değişiklikleri, "4. Yargı Paketi"nden silahların toplanacağı ya da Kürt silahlı güçlerinin sınır dışına çekileceği tarihe, Öcalan'ın koşullarında yapılmayacak düzeltmelerden PKK'nin kaç yöneticisinin hangi ülkenin başkentine gönderileceğine dek bir dizi adımı oldukça açık, bir o kadar da aşağılayıcı bir dille anlatıyorlar.

Düzenin Kürt sorununu yatıştırma ihtiyacı ve oyalama başarısı...

Sorun niyetlerle ilgili olsaydı, belki Türkiye'nin yeni Osmanlıcı zorbalarına iyi niyet telkinlerinin bir anlamı olabilirdi. Neticede Türk sermaye devletinin de emperyalizmin yeni dönem bölgesel politikaları çerçevesinde Kürt sorununu yatıştırma ve denetim altına almaya ihtiyacı var. Bundan önce iflas eden Kürt açılımı bu ihtiyacın ürünüydü. "Bölge düzeyinde Kürtleri emperyalizmin ve gericiliğin saflarında mevzilendirmek de bununla olanaklıydı. Sözde Kürt açılımı, bunun sınırlı bazı tavizlerle başarılabilirliği inancına ve bu arada silahlı biçimiyle Kürt hareketinin şu veya bu biçimde tasfiye edileceği hesabına dayanıyordu." (TKİP IV. Kongre Bildirisi'nden...)

Bu süreç iflasla sonuçlansa bile AKP bir başka yönden belli sonuçlar almış oldu. Üç yılın atmosferi 2011 seçimlerinde AKP'ye oy desteği olarak geri döndü. "İmralı görüşmeleri" açıklamasıyla başlayan 2013 sürecinde yine bir tasfiye hesabı, ama daha açık bir ifadeyle yer alıyor. Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini göreceğiz. Fakat 2014 baharına kadar oyalayabilmek, sorunu bu yolla yatıştırılabilmek bile AKP cephesinden başlı başına önemli bir başarı olacaktır. Ve o şimdiden bunun yolunu açmış görünüyor.

Kürt halkının özgürlüğü ve tam hak eşitliği bir devrim sorunudur!

Her şeye rağmen şu ya da bu yöndeki bir başarının Kürt sorununda herhangi bir çözüm sağlamayacağı ise bugünden bellidir. Zira Türkiye'de Kürt sorununun, Kürt ulusunun özgürlüğü ve tam hak eşitliği sağlanmaksızın kalıcı bir çözümü mümkün değildir. Bu ise kurulu düzende ancak devrimle gerçekleştirilebilecek köklü dönüşümü, bir başka deyimle Türk sermaye devletinin temellerine dokunmayı gerektirir. Emperyalizmin hüküm sürdüğü bir dünyada ve sermaye egemenliği koşullarında bunu anayasal reformlar yoluyla gerçekleştirebileceğini sanmanın, ham hayallerle oyalanmaktan, Kürt halkının devrimci dinamizmini döne döne burjuvaziye yedeklemekten başka bir anlamı yoktur.

İşçi sınıfı devrimcileri olarak bir kez daha vurgulayalım ki: "Çürümüş ve tükenmiş bir cumhuriyeti sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti ile aşmak, günümüz Türkiye'sinde biricik gerçek devrimci programdır. Kürt halkının meşru ulusal haklarını ve mücadele içinde elde ettiği tüm kazanımları kararlılıkla savunan TKİP, her temel toplumsal-siyasal sorunu olduğu gibi Kürt sorununu da toplumsal devrim perspektifi içinde ele almakta, ulusal sorunda gerçek özgürlüğün ve tam eşitliğin ancak kurulu düzenin aşılması ile olanaklı olduğunu bir kez daha vurgulamakta, köklü ve kalıcı bir çözümün tüm milliyetlerden işçi sınıfı önderliğinde birleşik bir devrim mücadelesinden geçtiğinin altını çizmektedir." (TKİP IV. Kongre Bildirisi, bkz. www.tkip.org)

Sermaye devleti “açılım oyunlarını” sürdürüyor...

Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesini boğamayacaklar!

İmralı'da gerçekleşen görüşmeler ve akabinde yapılan açıklamalarla “Kürt sorunu” burjuva siyaset gündeminde öne çıkan temel bir başlık oldu. Düzen partilerinden medyasına, “kanaat önderleri”nden düşünce kuruluşlarına, sermaye gruplarından cemaatlerine kadar düzen cephesi topyekûn bir şekilde gelişmelere dair açıklamalarda bulunmakta, tartışmalar yürütmektedir. Kürt hareketinin farklı kesimlerinden de yine gelişmelere dair değerlendirmeler ve açıklamalar yapılmaktadır. Bu haliyle konunun uzun bir süre daha gündemden düşmeyeceğine kesin gözüyle bakılabilir.

Hükümet yetkilileri görüşmelerin bir müzakere olmadığını, görüşmelerle PKK'ye silah bıraktırmanın hedeflendiğini ve “çeşitli enstrümanların bir arda kullanıldığı entegre bir strateji”nin izlendiğini açıkladılar. Erdoğan ve baş danışmanı Yalçın Akdoğan'ın ardından Sadullah Ergin, Bülent Arıncı, Hüseyin Çelik benzer minvalde açıklamalar yaptılar. Böylece AKP hükümetinin Kürt halkının özgürlük, eşitlik ve demokratik hakları gibi bir dertleri olmadığı bir kez daha görüldü. Görüşmelerle amaçlanan tek hedefin Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesi ile silahlı direnişinin tasfiye edilmesi olduğu net bir şekilde ortaya konuldu.

Nitekim düzen cephesi bu yönde tam bir söylem ve eylem birliği içerisinde hareket ediyor. “Entegre sistemin” bir gereği olsa gerek 31 Aralık 2012 tarihinde Diyarbakır'da 10 kişilik bir gerilla grubunun katledilmesi için binlerce asker sevk edilirken, Genelkurmay 20 bölgeyi operasyonlar için yasak bölge ilan ediyor, Şırnak, Batman ve Doğubeyazıt'ta “KCK operasyonları” adı altında gözaltı ve tutuklama terörü sürüyordu. Yine Afyon'da faşist-ırkçı saldırılar örgütlenirken, sermaye devleti tarafından yönlendirilen silahlı çeteler Rojava'ya dönük saldırılar gerçekleştiriyor, hapishanelerdeki hak ihlalleri artıyordu.

Sadece bu veriler ışığında bile ele alındığında İmralı görüşmelerinin, gerek AKP hükümetinin iktidarlaşma hedefleriyle bağlantılı “iç hesapların”, gerekse de emperyalizmin bölgesel politikalarına daha iyi hizmet edebilmek amacıyla belirlenmiş “dış hesapların” bir ürünü olduğu tüm açıklığıyla anlaşılmaktadır. Zira görüşmelerle bir yandan Kürt sorununun çözüleceğine dair toplumda, ama özellikle de Kürt kitlelerinde ham hayaller yayılmaya çalışılırken, öte yandan Kürt halkının bugüne kadar bastırılmayan direnişinin hangi “kısıntı haklar” çerçevesinde yok edilmek istendiğine dair bir çerçeve-program bile sunulmuş değildir. Öyle ki bu durum kimi burjuva köşe yazarları tarafından bile “olmayacak duaya âmin denmesi” olarak nitelenmekte ve bu tasfiye adımının ek adımlarla desteklenmesi gerektiği belirtilmektedir.

Bu ek adımların neler olabileceği, nereye kadar “genişleyebileceği” ise sözkonusu entegre sisteminin diğer “enstrümanları” üzerinden önümüzdeki dönem içinde netleşecektir. Özellikle 4. yargı paketine ve yeni anayasa hazırlıklarına işaret edilmesi tasfiye

planının, kimi kısıntı haklar çerçevesinde AKP'nin iktidarlaşma hedefleriyle bağlantılı bir şekilde gerçekleştirilmek istendiğini ortaya koymaktadır.

Öte yandan CHP'nin sürece “şartlı destek” vermesi, AKP'nin “iç hesaplarına” karşıtlık temelinde gelişirken, “dış hesaplar” çerçevesinde emperyalist efendilere verilmiş mesajdan öte bir anlam taşıyor. Aslında bununla “yeni CHP”nin, emperyalist efendilerin “Kürt sorununu yatıştırıp denetime alın, böylece bölgesel taşeronluğu etkin bir şekilde yerine getirmenin önündeki handikaptan kurtulun” yönlü telkinlerine uygun hareket ettiği görülmektedir.

Bu çerçevede en başından beri bu politikayı savunan TÜSİAD'dan da süreci destekleyen olumlu açıklamalar yapılırken, ipleri ABD'nin elinde olan Fetullah Gülen gibi gerici güçlerden de projeye destek mesajları gelmekte.

Düzen cephesinden bu projeye hedefleri açısından değil ama yolu ve yöntemi bakımından tek itirazın faşist MHP ve onunla benzer kulvarda koşan kimi ulusalcı çevrelerden gelmiş olması ise şaşırtıcı değil. MHP'nin bu gelişmeler üzerinden şovenizmi ve faşist kudurganlığı kışkırtarak seçim malzemesi olarak değerlendirmesi beklenen bir tutumdur.

Düzen cephesinden gelişmeler bu yönde seyrederken, kaderi üzerine onca söz söylenip, sürekli planlar kurulan Kürt hareketi cephesinden de gelişmelere dair önemli açıklamalar gelmektedir. Başta Murat Karayılan olmak üzere, KCK Yürütme Konseyi Üyesi Cemil Bayık, Mustafa Karasu gibi yöneticilerin yaptığı açıklamalardaki ortak vurgu; AKP'nin niyetinin sorunu çözmek olmadığı ve esas hedefin saflarda beklenti oluşturarak bir gevşemenin yaratılmak istendiğidir. Açıklamalarda AKP'nin adımlarının, Kürt hareketinin son dönemde kazanmış olduğu üstünlüğü ve inisiyatifi boğmaya dönük yeni taktiksel adımlar olduğu da söyleniyor. Buna karşılık kendilerinin de “yeni hamlesel çıkışlar” için hazırlıklarını sürdüreceklerini, mücadeleye devam edeceklerini, gevşemeye asla izin vermeyeceklerini belirtmektedirler. Fakat aynı açıklamalar diğer yandan beklentileri besleyen söylemler de içermektedir.

Çeşitli kesimler PKK'nin silahlı gücünün bu şekilde tasfiyesinin akıldışılığından bahsetse de sermaye devleti açısından sürece akıl yoksunluğu içinde yaklaşıldığını söylemek pek mümkün değildir. Zira sermaye devletinin onca sıkışmışlığına ve üstünlüğü yitirmiş olmasına rağmen hala böylesine bir pervasızlık içerisinde hareket edebilme cüretini kendinde bulabilmesini sağlayan en önemli neden, Kürt hareketinin mücadele perspektifini devleti pazarlık masasına oturtma eksenini üzerine kurmuş olmasıdır. Zira Kürt hareketi cephesinden her bir üstünlük, kazanım ve başarı devleti masaya oturtmaya ve müzakere çağrılarında bulunmaya dönük birer koz olarak ele alınıyor.

Nitekim gerek PKK yöneticilerinden, gerekse de legal Kürt siyaset cephesinden AKP'nin pervasız yaklaşımlarına karşı gösterilen ihtiyatlı tutumlara karşın, sürecin “bir ciddiyet içerisinde ele alınıp

müzakerelere” dönüştürülmesi çerçevesinde çağrılarda bulunulması da ihmal edilmiyor. Oysaki Kürt hareketinin bugün kazanmış olduğu moral üstünlük ve ileri sürdüğü taleplerle sermaye devletinin böyle bir pazarlık masasına oturmasını beklemek, mevcut konjonktürde benzer bir hayalcilikten başka bir anlama gelmez.

Bu açıdan sermaye devleti için geriye kalan tek çıkar yol, Öcalan'ı devreye sokarak Kürt hareketini en geri talepler noktasına çekmek, böylece hareketi tasfiye etme düşüncesidir. AKP hükümetinin “iç” ve “dış” hesapları bu planın devreye sokulmasını daha yakıcı bir ihtiyaç haline getirmiştir. AKP hükümeti ve yandaş medyası bu plana kendilerini öyle inandırmışlar ki her ne kadar bu hayallerinin bir an olsun gerçekleşmiş olacağını varsaysak bile politikleşmiş ve ayağa kalkmış Kürt halkının özlem ve taleplerinin böylesi bir sonuç ile dizginlenebileceğini düşünmek toplumsal gerçekliklerden kopmak anlamına gelecektir.

Komünistler 2009 yılında gündeme getirilen Kürt açılımıyla ilgili değerlendirmede bu gerçeğe şu sözlerle işaret etmişlerdi:

“Kürt sorunu derin tarihi kökleri ve kapsamlı toplumsal boyutları olan siyasal bir sorundur. Çimentosu inkârla karılmış ve tüm dokusu buna göre şekillenmiş gerici burjuva sınıf düzeni ayakta kaldıkça, iki ulusun tam eşitliğine ve gönüllü kardeşçe birliğine dayalı bir çözüm ummak ham hayalden öte bir şey değildir. Öteki her şey bir yana, bu tür bir çözüm, iki halktan emekçilerin uzun süreli bir devrimci mücadele içinde kaynaşmasına, ancak bu tür bir mücadelenin sağlayabileceği köklü bir demokratik eğitimden geçmesine, bu yolla inkârcı düzenin aşılması her türden zehirli düşünce, eğilim ve davranıştan arınmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu ise yalnızca devrime dayalı bir mücadele programı ve stratejisi ile sağlanabilir.” (Devletin Kürt Açılımı, EKİM, sayı: 259, Ekim 2009)

Bugün yeniden öne çıkan Kürt sorununun bir kısır döngü içerisinde sonuçsuz kalması istenmiyorsa ve bu topraklarda gerçek ve kalıcı çözüme kavuşturulması isteniyorsa, bunun yolu, ulusal sorunun bizzat kaynağı durumunda olan mevcut sermaye iktidarının yıkılıp yerine halkların özgürlük, eşitlik ve gönüllü birliğine dayalı sosyalist işçi-emekçi iktidarın kurulmasından geçmektedir.

Devlet tasfiye, Kürt hareketi çözüm istiyor!

Sermaye devletinin PKK lideri Abdullah Öcalan ile görüşmelere başlandığını bir biçimde duyurması ve ardından da milletvekilleri Ahmet Türk ve Ayla Akat Ata'nın Öcalan ile görüşmesi Kürt sorunu konusundaki tartışmaları alevlendirdi. Düzen cephesi ve özellikle burjuva medya Kürt sorununun çözüldüğü yönünde beklentileri kışkırtmaya çalışırken, Kürt hareketi cephesinden ise dikkatli ve temkinli bir yaklaşım söz konusu. Ortadaki bir dizi veri ise devletin amacının Kürt sorununu çözmek değil Kürt hareketini tasfiye olduğu gerçeğini doğruluyor.

Amaç tasfiye

Abdullah Öcalan ile görüşmeler yapıldığını ilk olarak açıklayarak bizzat düğmeye basan AKP hükümetinin başı Tayyip Erdoğan, niyetlerini gizlemeden ortaya koymaya devam ediyor. Son olarak ülke dışına çıkarken gazetecilerin sorularını yanıtlayan Erdoğan, "Bu yeni başlamış bir süreç değil. Bizim buradaki gayretimiz terörle mücadelede başarılı olabilmektir" diye konuştu.

Böylelikle amaçlarının Kürt sorununu çözmek değil, Kürt hareketini tasfiye etmek olduğunu bir kez daha teyit eden Erdoğan, bu düşüncelerini "dikkat edilirse bizler, şu anda siyasetçi olarak böyle bir gelişmenin içinde olmadık, olmuyoruz" diyerek pekiştirdi.

Erdoğan açıklamalarında yapılanın "müzakere" değil "görüşme" olduğunu da vurguladı.

Bu süreçte ön plana çıkan Erdoğan'ın "siyasi danışmanı" Yalçın Akdoğan da bir televizyon kanalında yaptığı açıklamada temel amaçlarının "örgütün silah bırakması" olduğunu söyledi.

Akdoğan'ın ilgili açıklamasında en dikkat çekici nokta ise KCK Yürütme Konseyi Üyesi Murat Karayılan'ı hedef alan sözleriydi. Karayılan'ı "Öcalan'a racon kesmek"le suçlayan Akdoğan, "Karayılan Öcalan'ın iradesine karşı bir tavır alıyor" iddiasında bulundu.

Bu sözler devletin Kürt hareketi içerisinde tasfiye planına karşı ortaya çıkabilecek itirazları ve engelleri ortadan kaldırmak amacıyla bir ifadesi sayılıyor.

Kürt hareketi temkinli

Akdoğan'ın hedef aldığı Karayılan, geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamada görüşmelerin kamuoyuna açık yürümesini istemiş, ayrıca beklentiye girilmemesi yönünde uyarılarda bulunmuş, şu ifadeleri kullanmıştı:

"Önderlikle bir diyalog oldu ve artık yeni bir süreç başladı gibi göstermeye çalışıyor. Böyle bir şey yok. Bu bir aldatmacadır. Bu bir psikolojik savaş propagandasıdır. Kürt kitlesini yanında tutma, saf-demokratik güçleri de beklentiye sokma ve onların mücadele azmini törpülemeye dönük bir politikadır. Bu yüzden kimse gevşememeli, herhangi bir beklentiye girmemeli, hiç kimse 'hemen demokratik çözüm süreci gelişecek' gibi bir hayale kapılmamalıdır."

BDP cephesinden yapılan açıklamalarda ise

yapılan görüşmelerin kendilerini umutlandırdığı, ama bu kadarının yetersiz olduğu belirtiliyor. Görüşmelerin müzakere aşamasına dönüştürülmesi ve Kandil ile kendilerinin de muhatap alınması gerektiği ifade ediliyor.

Grup Başkanvekili Pervin Buldan da bu tutumu bir kez daha şöyle dile getirdi:

"Biz bunun adını müzakere ve diyalog süreci olarak söylemek için henüz erken olduğunu düşünüyoruz. Yapılan bir istişaredir, bir görüş alış-verişidir. Bundan sonra gelişecek olan süreç içerisinde üç kesim birden muhatap alınmak zorundadır. Biri Sayın Öcalan, TBMM'de BDP'liler, Kürt halkı ve dağda özgürlük mücadelesi veren gerillalar muhatap alınmalıdır. Bir tarafı içine alıp bir tarafı dışında bırakırsanız bu süreçten olumlu sonuçlar çıkaramazsınız."

"Silah bırakma değil, çözüm üzerine görüştük"

Bu arada BDP cephesinden geçtiğimiz günlerde Türk ve Ata'nın Öcalan ile yaptığı görüşmeye dair bazı açıklamalar geldi. BDP Genel Başkan Yardımcısı Nazmi Gür yaptığı açıklamada Öcalan ile pozitif bir görüşme yapıldığını, silah bırakmanın değil Kürt sorununun çözümünün tartışıldığını söyledi.

Gür'ün şu söleri sürecin Kürt Hareketi cephesinden de nasıl okunduğunu özetliyor: "Silahların bırakılması Türkiye hükümetinin ve Başbakan'ın gündeme getirdiği bir görüştür. Hem PKK yöneticileri, hem de İmralı ile yapılan görüşmelerde bu konu şimdilik gündeme gelmemiştir. Müzakere olursa Kürt sorununun çözümü konusunda

olur. Şimdi yapılacak olan müzakere PKK'nin silah bırakıp bırakmaması üzerine değildir. 30 yıldır bu mücadele sürüyor. Eğer Hükümet sorunun çözümü için çok önemli adımlar atarsa PKK de büyük adımlar atacaktır. Silahlı mücadele için sebep de kalmaz. Mesele Kürt sorununun çözümüdür. 2,5 yıldır yapılan görüşmeler çok önemliydi ancak, Hükümetin amacı, PKK'nin tasfiyesi üzerine olduğu için başarılı olamadı. Hükümet böyle sonuç alamayacağını gördü. Hükümet artık Kürt sorununu silah ve zorla çözülemeyeceğini anladı. Kürtler'in talepleri çok nettir. Kürtler, hak ve hukukunu istiyor. Eğer Hükümet ve Sayın Erdoğan, seçim öncesi için seçime yönelik böyle bir girişim yaparsa, Türkiye de Kürtler de kaybeder. Türkiye büyük bedel öder. Biz sayın Erdoğan'ın büyük adımlar atması halinde Kürt sorununu adım adım çözeceğine inanıyoruz."

Demirtaş: Görüşmeler önemli

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, partisinin grup toplantısında İmralı ile yapılan görüşmelerle başlayan süreç hakkında konuştu. Demirtaş'ın konuşmasında bu sürece gelinmesi için büyük mücadeleler verdiklerini, sorumluluğun artık hükümette olduğunu vurgulayarak şunları söyledi:

"Bunun için yıllardır büyük mücadeleler verdik"

"Her şeyden önce resmi bir heyetin görüşmesi bizler açısından önemlidir. Çünkü bu sıradan bir gelişme değildir. Çok gecikmiş bir gelişmedir. 14 yıl sonra aleniyet kazanarak kısmen şeffaf olarak girişimin başlanması, önemlidir. Bunun için yıllardır çok büyük mücadeleler verdik, bedeller ödedik. Yeri geldiğinde coplanmıştı, yeri geldiğinde cezaevine atılmıştı, yeri geldiğinde taşlanmıştı, yeri geldiğinde hakarete uğramıştı. Ama söylemekten geri durmamıştık. Adının önüne 'Sayın' kelimesi getirildi diye cezaevine atıldı, posterini taşıdıkları için çocuklar cezaevine atıldı. 'Teröristbaşı', 'bebek katili' dediler ama bir resmi heyet İmralı'ya giderek kendisiyle görüşmeye başladı. Olumlu buluyoruz, doğru bir adımdır. Türkiye'nin içi barışı ancak bu adımla başlayabilirdi."

"Sorumluluk hükümettedir"

İmralı sisteminin ortadan kaldırılması gerektiğini ifade eden Demirtaş, konuşmasını şu sözlerle sürdürdü: "Sayın Öcalan'ın koşullarının müzakere yürütülebilecek bir koşula getirilmesini istiyoruz. Müzakere aşamasında koşullar birbirine yakınlaştırılması gerekiyor.. İmralı'nın kapatılması da gündeme gelebilir. Bunlar tartışılabilir. Sayın Öcalan halkla ve KCK ile teması kolaylaştırılmalıdır. Sürecin baş sorumluluğu bizde değil, hükümettedir. CHP'nin başından destek sunması da değerlidir. Ana muhalefet partisinin böyle bir sorumluluğu yerine getirmesinden memnunuz."

Kürt halkına yönelik ırkçı linç girişimleri sürüyor!

Sermaye devleti yeni bir açılım-müzakere süreci başlatarak bir kez daha Kürt sorunun çözümü yönlü umutlar yaydı. AKP şefi her fırsatta amacın Kürt hareketini tasfiye etmek olduğunu vurgulasa da, ortada ciddi bir plan olduğu ve tarafların farklı beklentilerle de olsa süreci kontrollü biçimde sürdürmeyi amaçladığı görülüyor.

Ancak bir yandan büyük umutlar yayan projelerden bahsedilirken, sermaye devleti bir yandan da Kürt halkına yönelik saldırılarını sürdürüyor. Son bir kaç hafta içerisinde gerçekleştirilen şoven kışkırtmalar ve linç saldırılarına bakmak bile Kürt halkının karşı karşıya kaldığı ırkçı terörü görmek için yeterli.

2012'nin son günlerinde Afyon'un Sultandağı ilçesinde iki grup arasında çıkan yol verme kavgasında bir kişi ölmüştü. Olayın ardından sorunu ırkçı bir kışkırtmaya dönüştüren faşistler Afyon Vatansever Gençlik adı altında Kürtlere ait ev ve işyerlerine saldırdılar. Kürtlere karşı ırkçı sloganlar atan grubun Kürt mahallelerine ulaşmasına ise izin verilmedi. Ardından kolluk güçleri kentte yoğun bir ablukaya girişti.

Ancak tüm bu abluka nasılsa tek bir faşistin bile yakalanmasına sebep olmadı. Bunun yerine linç girişimine maruz kalan Kürt aileler taciz edilmeye ve baskı görmeye devam etti. Öyle ki temel ihtiyaçlarını almak için dahi evden çıkamayan aile, çocuklarını okula dahi yollayamaz hale geldi. İnşaatlarda çalışan Kürtlere iş de verilmemesi tam bir tecrit ortamı yarattı.

İrkçı saldırının sokak-linç ayağını bu kez devletin saldırıları aldı. Sultandağı İlçe Kaymakam Vekili Mevlüt Şekerci, Kürt ailelere ilçeyi terketmeleri için para teklif etti. Şekerci, ailelerin kentten gitmesi için evlerine karşılık ilçede para toplayarak 300 bin TL vereceklerini söyledi. Böylece yaşanan ırkçı saldırı, devlet katında da sahiplenilerek bir adım öteye götürülmeye ve

Kürtlerin sürgününe dönüşmeye çalışıldı. Aile ise bu teklifi kabul etmek dışında bir seçeneğinin kalmadığına dair açıklamalarda bulundu.

Aynı tarihlerde Karabük'te Roboski anması sırasında faşistlerce provokasyon düzenlenmeye çalışılmıştı. Karabük Üniversitesi öğrencileri eylem yaptığı sırada faşist bir grup da karşı eylem yaparak ırkçı sloganlar atmış ve saldırı teşebbüsünde bulunmuştu. Alperen Ocakları tarafından yapıldığı söylenen provokasyonun Kürt öğrencilerin evlerinin basılmasıyla sürdüğü öğrenildi. Bir kaç evi basan faşistler ortalığı dağıtarak tehditler savurdu. Faşistler kentte terör estirirken tek bir hukuki yaptırım uygulanmadı.

Son olarak ise, Afyon ve Karabük'te yaşananların ardından ırkçı saldırılara bir yenisi daha eklendi. Bu kez ırkçı faşist gruplar Kürt bir ailenin düğününe saldırdı. Zeytinburnu'nda Yiğitoğlu Düğün Salonu'nda Batman'lı bir ailenin nişanı sırasında 50 kişilik bir grup düğün salonuna gelerek önce ırkçı sloganlar attı. Ardından ise ellerindeki satır, sopa, sallama ve pompalı tüfeklerle düğündekilere saldırdı.

34 HR 0549 plakalı BMC marka minibüs ile geldikleri öğrenilen saldırganlara, çevrede bulunan polisler herhangi bir müdahalede bulunmadı. Kapı önündeki çok sayıda kişi bu saldırı sırasında yaralanırken faşist grubun içeri girmesine engel olunarak büyük bir katliam da önledi.

Saldırı sırasında 5'i ağır olmak üzere 15 kişi yaralandı ve çevre hastanelere kaldırıldı.

Saldırıya uğrayanların tanıklıkları da vahşi saldırı ve polis işbirliğini gözler önüne serdi. Zira yakalanan ve polise teslim edilen saldırganların da polis tarafından serbest bırakıldığı öğrenildi.

Tüm bu örnekler sermaye devletinin Kürtlere nasıl yaklaştığını gözler önüne seriyor. Bir yandan "barış"tan bahsederken diğer yandan devlet terörü tırmanıyor, hukuk terörü katilleri-ırkçı saldırganları koruyor.

KCK davasında yargılanan Kürt halkının haklı ve meşru talepleridir...

17 Ocak'ta devrimci ve yurtsever tutsaklarla dayanışmaya!

Sermaye devletinin Kürt halkına karşı uyguladığı baskı ve asimilasyon politikası, son olarak AKP hükümeti eliyle "KCK operasyonu" adıyla sahnelendi. 2011'in sonlarına doğru başlayan ve dalga dalga yayılan operasyonlar, adeta bir hukuk terörüne dönüşerek birlerce yurtseveri demir parmaklıklar ardına gönderdi.

KCK adı altında yürütülen operasyonun, Kürt halkına yönelik sistematik saldırılardan temel farkı ise, özel biçimde hareketin başını çeken ya da yönlendiren güçleri hedeflemek yerine hayli geniş ve hukuki olarak dayanaksız da olsa pervasızca önüne geleni tutuklaması oldu. KCK üyesi olmakla suçlanmak için Siyaset Akademisi'nde ders vermekten puşu takmaya kadar uzanan geniş bir yelpaze biçiminde gerekçeler üretildi ve bu gerekçelere göre cezalar kesildi.

Bugün aralarında gazetecilerden akademisyenlere, avukatlara, öğrencilere, doktorlara uzanan binlerce kişi KCK operasyonları kapsamında cezaevinde bulunuyor. Ancak KCK adı altındaki hukuk terörünün hedefinde yalnızca Kürt hareketi olmadığı da özellikle 2012 Newroz'u'nun ardından görüldü. 10-12 Nisan arasında yapılan ve yeni bir KCK dalgası olarak adlandırılan operasyonda bir dizi ilerici ve devrimci kurum da saldırının hedefi oldu.

Yapılan operasyonlarda gözaltına alınanlar arasında bulunan sınıf devrimcilerinden Burcu Deniz ve ilerleyen aylarda soruşturmaya dahil edilen Zeynel Nihadioğlu da KCK operasyonu kapsamında tutuklandı ve o günden bu yana tutuklular.

Söz konusu KCK dalgası ile birlikte operasyonun amacının yalnızca KCK örgütlenmesini etkisiz kılmak olmadığı da açıkça görülmüş oldu. Zira Newroz'a katılmayı "suç" olarak tanımlayan ve operasyonu da buna dayandıran sermaye devletinin asıl yargılamak istediğinin, Kürt halkının haklı ve meşru talepleri olduğu açığa çıktı.

Newroz'da Kürt halkıyla omuz omuza alanlara çıkan, polis terörüne karşı birlikte mücadele eden ilerici ve devrimci güçler KCK operasyonuna dahil edilerek, Kürt hareketi ile birlikte Türkiye sol hareketinin ve ilerici devrimci güçlerin bütününe bir mesaj verilmek amaçlandı. Kürt halkının yanında olanın, sermaye devletine karşı ezilen bir ulusun mücadelesini sahiplenilenlerin onunla aynı baskının hedefi olacağı ilan edildi.

Ancak hukuk terörü yalnızca gözaltı ve tutuklama ile de sınırlı kalmadı. Sermaye düzeninin savcılar aylarca davayı açmayarak ve dosyayı gizli tutarak tutukluluğu fiili bir infaza dönüştürdüler. Delil diye ortaya konulanların ise incir çekirdeğini doldurmadığı artık tüm KCK davalarından bilinmekteydi. Sınıf devrimcilerine yöneltilen suçlamalar arasında *Ekim Gençliği* imzalı yazılar ve gözaltı sırasında uygulanan şiddete karşı atılan "insanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganları dahi bulunuyordu.

İşte bu pervasız saldırının ilk duruşması 17 Ocak günü Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi'nde görülecek. Devrimci harekete gözdağı vermek ve Kürt halkının haklı meşru taleplerinin işçi ve emekçilere ulaşmasını engellemek, şovenizmin etkisini kırarak her tür çabayı baltalamak için tezgahlanan bu kirli oyuna verilecek en iyi yanıt ise tutuklu devrimci ve yurtseverler ile birlikte onların haklı-meşru taleplerini sahiplenmekten geçiyor.

Bizler de sınıf devrimcileri olarak tüm ilerici ve devrimci güçleri Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesini sahiplenmeye, bunun somut adımı olarak da KCK tutsaklarıyla dayanışmaya çağırıyoruz. Davanın görüldüğü 17 Ocak günü adliye önünde olacak ve sermaye devletinin tüm saldırılarına karşı şiarlarımızı haykıracağız.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Suriye halkının ekmeğini ve buğdayını çalan bir yağmacı!

Sermaye iktidarı ülke topraklarını Suriye'ye yönelik saldırganlığın lojistik üssü ve cephe gerisi haline getirmiş bulunuyor. Özel eğitilmiş katillerden ve paralı askerlerden oluşan çeteler aracılığıyla sürdürülen bu vahşi saldırganlık, bizzat sermaye devleti eliyle yönetiliyor. MİT, CIA ajanlarının, TSK mensuplarının cirit attığı Suriye'de bugün Esad'a bağlı Suriye ordusu ile ÖSO arasındaki çatışmalar tüm şiddetiyle sürüyor. Yalan ve karalamalar eşliğinde ÖSO'nun Türk devleti patentli provokasyonlarının ardı arkası kesilmiyor. Temel gıda maddelerinin aylardır karaborsaya düştüğü, halkın açlık içinde kıvrandığı, mezhepsel çatışmaların turmandırıldığı Suriye'de, emperyalist güç ve hegemonya savaşı da kızışıyor. Suriye'ye yönelik emperyalist işgalin şakşakçılığını yapan düzen medyası ÖSO'yu, baskıcı Esad rejimi karşısında allayıp pullama ve Suriye muhalefeti olarak sunma görevine çeşitli vesilelerle devam ediyor.

Türk devleti Suriye savaşını elindeki tüm ideolojik-politik araçlarla birlikte topyekûn bir şekilde sürdürüyor. Medya; savaşın adeta bir cephesi olarak etkili bir silah olarak kullanıyor.

Gelinen aşamada sermaye iktidarı, çeteler üzerinden fiilen yürüttüğü Suriye'ye yönelik askeri müdahaleyi olağanlaştırmış durumda. Bu nedenle Suriye'ye yönelik kirliliğin müdahalenin perde arkasındaki değil bizzat önündeki güç olarak Türk sermaye devleti belirgin bir odak haline gelmiş bulunuyor. ÖSO çatısı altında yer alan "Tevhid Sancağı Tugayı" lideri Abdülkadir Salih'in çıktığı bir canlı yayında Türkiye dışında herhangi bir ülkeden yardım almadıklarını itiraf etmesi ve lojistik destek için Türkiye'ye teşekkür etmesi, yapılmış bir gaf değildir.

Oysaki Suriye'deki iç savaşı Türkiye'den yönlendiren aynı Abdülkadir Salih, çok değil daha birkaç ay önce İstanbul'da gerçekleştirdikleri toplantıda şu sözleri sarf etmişti: "Bize silah yardımı yapılsaydı bugün Suriye rejimi ayakta kalmazdı. Türkiye'den bize gelen herhangi bir silah yardımı yok. Türkiye'den bize gelen insani yardımlardır. Türkiye, Suriyeli sığınmacılara insani ve sosyal destek vermektedir. Elimizdeki bütün silahlar, silahıyla Esad ordusundan ayrılmış olan askerlerin elindeki silahlardır. Ya da bizim rejimin depolarından aldığımız silahlardır". Şimdi ise sözde muhalif çeteler ve sermaye iktidarının sözcüleri yalanlarla maskeleydikleri gerçekleri gizleme ihtiyacı duymuyorlar.

Abdülkadir Salih'in söz konusu canlı yayında ÖSO'nun içerisinde El Kaide ve Hizbullah bağlantılı kontra örgütlenmelerin cirit attığını reddedip, diğer taraftan El Kaide'yi açık bir şekilde cepheden sahiplenmesi, malumun itirafı niteliğindedir. ÖSO şefi, aynı programda Halep'te bir fırının bombalanmasını ve halkın katledilmesini Esad ordusuna maletmiş, ÖSO'nun Suriye'de gerçekleştirdiği katliamları kanıtlayan videoları ise "Suriye yönetiminin propagandası" olarak nitelendirerek mazlum rolü oynamaya devam etmişti. Sonuç olarak emperyalizmin kuklası dinci militarist odaklarla organik bağı olan ÖSO çeteleri, iç savaşın tozu dumani içinde çoğu zaman kendi örgütledikleri provokasyonlarla Esad rejimini yıpratmak için her türlü oyunu çevirmektedirler.

Abdülkadir Salih'in canlı yayında yaptığı açıklamalardan anlaşılıyor ki süreç uzasa da bu çetelerin tetikçilik konusundaki kararlılıkları sürecek. ABD'ye ve taşeronu Türkiye'ye hizmet adına yeni katliamlar gerçekleştirmek için yanıp tutuşan ÖSO komutanının, gözü dönmüşçesine canlı yayında Türkiye'den ve özellikle NATO'dan daha çok silah istemesi ve tampon bölge talep etmesi bunu gösteriyor.

Bizler, Abdülkadir Salih'in Tevhid Sancağı Tugayı'nın ismini Ras el-Ayn'da (Serêkaniyê) yaşanan yağma ve hırsızlık olaylarından da tanıyoruz. Hatırlanacağı gibi bu çetenin henüz birkaç hafta önce Suriye halkına yapılan yardımları çalarak Antakya'da fahiş fiyata satmaya çalıştığı ortaya çıkmıştı. Bu sözde 'muhalifler' Halep'de değirmenleri ve depoları yağmalayarak halkın buğdayını, ekmeğini çalan katil ve hırsız sürüsünden başka bir şey değiller. Ne kadar ev varsa hepsini yağmaladıklarını söyleme arsızlığını gösteren bu çete, efendilerine hizmet etmek için bölgede NATO'ya bağlı kontra bir güç olarak varlığını sürdüren ÖSO içerisinde Türkiye ile ilişkileri en güçlü olan çetelerin başında geliyor. ÖSO komutanının Suriye'deki katliam, savaş ve yağmayı sınırın ötesinden değil

Türkiye topraklarından yürüttüğü, buğday yağmacılığını Antep'te sürdürdüğü hatta burada ticaretle uğraştığı biliniyor. Salih'in komutanı olduğu bu çete, provokatif eylemlerini ve katliamlarını Halep'in merkezinde bulunan tarihi camiye saldırı düzenleyerek, çarşıda yağmacılık yaparak ve ardından halkın üzerine ateş açarak devam ettirmiştir. Serekaniye'de Kürtlere ve Alevi köylerine yönelik ÖSO saldırısında bu aynı komutanın ve ekibinin imzası var. Sermaye iktidarı ise iplerini elinde tuttuğu bu çete komutanlarının yağma ve talanla ceplerini doldurmalarına krallar gibi yaşamalarına izin vererek onları bölgedeki tetikçileri olarak beslemeye devam ediyor.

Bu toprakların adı geçen özel eğitilmiş kontra-çetelerin karargahı yapılması ve Patriotlar'ın konuşlandırılması, Türkiye'nin emperyalist savaş ve iç savaş örgütü olan NATO'nun bölgedeki merkez üssü haline getirilmesi önümüzdeki günlerin büyük yıkımlara gebe olduğunu gösteriyor. İşçi ve emekçilerin önünde ise, bu dizginlerinden boşalan emperyalist barbarlığı durdurmak için işçilerin birliği ve halkların kardeşliği için mücadeleyi yükseltmekten başka bir seçenek bulunmuyor.

Cihad fırsatını kaçırmayın!

Dinci gericiğin, Suriye'ye yönelik provokasyonlarda özel bir yer tuttuğu ve "Cihad" adı altında bir çok kişinin Suriye'ye giderek çetelere katıldığı biliniyor. Bu Uygulama bizzat devlet tarafından da destekleniyor. Gerici gazeteler orada ölen çete üyelerini şehit olarak adlandırarak sayfalarına taşımaktan geri durmuyor. Ancak Akit gazetesi geçtiğimiz günlerde işi bir adım daha ileriye götürerek doğrudan "Cihad" çağrısı yaptı.

Geçmişte de Türkiye El Kaidesi tarafından Suriye Emiri olarak atandığı yönlü iddialar bulunan ve Habervaktim'de yazan Feyzullah Birişik yazısında açıktan "Cihad" çağrısı yaptı.

Ancak yaptığı çağrı Birişik'in ve günümüzdeki İslamcılarının tüccar kafası ile hareket ettiklerini de bir kez daha gösterdi. Zira *Sırtlanlar ve Şebbihalar* başlıklı yazısında sözde manevi bir amaçtan bahseden Birişik, bunu yaparken bile adeta pazarlamacı edasıyla "Suriye cihadı sevaplar kazanmak için tam bir fırsat... Bu fırsat bir daha ele geçer mi bilmiyorum ama treni kaçırın çok pişman olabilir..." dedi.

Ancak savaşmaya gitmeyecek olanları da düşünen ve onlardan da maddi yardım isteyen Birişik, "İster canla, ister mal ile, ister her ikisi ile tam bir fırsat..." diyerek kampanya tanıtımını sürdürdü.

Birişik yazısında "İslam savaş hukuku"nun üstünlüğünü de anlata anlata bitiremedi. "Kafirler" in insanlık dışı davranışları olduğu çünkü onların vahiyle tanışmadığını söyleyen Birişik, bir kez daha konuyu reklama getirerek şöyle dedi: "Kâfirlerin, çocuk-kadın ve yaşlı demeden hunharca katletmeleri İslamın savaş hukukunun reklamını yapmış oluyor... Evet, biz şebbihaların yaptıklarını yapmayız... Bizim dinimiz buna müsaade etmez..."

Suriye'deki çetelerin burjuva basına dahi sıklıkla yansıyan katliamları, insanlık dışı işkenceleri düşünüldüğünde Birişik'in nasıl bir reklam hedeflediği de merak konusu oluyor. Ancak belli ki Birişik ticari güdülerle bu konuda da "reklamın iyisi kötüsü olmaz" sloganını benimliyor.

Düzen siyasetinin sahte kutuplaşma çabaları devam ediyor!

Eski Genelkurmay başkanlarından emekli Orgeneral İsmail Hakkı Karadayı'nın geçtiğimiz hafta 28 Şubat soruşturması kapsamında gözaltına alınması düzen cephesinde önemli bir gündem oldu. İ. Hakkı Karadayı da bu kapsamda daha önceki diğer üst rütbeliler gibi, "Hükümeti cebren devirmek, hükümetin görevlerini kısmen veya tamamen engellemek, engellemeye teşebbüs etmek, darbeye teşebbüs etmek" suçlarından tutuklanması istemiyle mahkemeye sevk edildi. Ancak diğerleri gibi tutuklanmayıp, yurtdışına çıkış yasağı ve adli kontrol kararıyla serbest bırakıldı. Karadayı'nın, Batı Çalışma Grubu (BÇG) belgelerinde imzası olmaması ve yaşı nedeniyle bırakıldığı öne sürülüyor.

Ergenekon operasyonları dışında sadece 28 Şubat soruşturması kapsamında, bugüne kadar 90 kişi gözaltına alınmış, aralarında emekli orgenerallerin de olduğu 62 kişi tutuklanmıştı. İsmail Hakkı Karadayı'nın ise, 3. Yargı Paketi olarak bilinen yasa değişikliği ile adli kontrolü düzenleyen Ceza Mahkemeleri Kanunu'nun (CMK) 109. maddesindeki süre sınırının kaldırılması sonucu serbest bırakıldığı belirtiliyor. Tutuklu bulunan emekli generallerden Çevik Bir, Teoman Koman, Fevzi Türkeri, Mehmet Ali Yıldırım ile eski YÖK Başkanı Kemal Gürüz de 3. yargı paketindeki değişiklikten yararlanarak, tahliyelerini istemiş ancak bu talepler reddedilmişti.

Karadayı'nın ifadesinin alınmasıyla 28 Şubat soruşturmasına ilişkin iddianamenin son halini alacağı, savcıların 15 gün içinde iddianamenin yazımını tamamlayarak mahkemeye sunacakları öne sürülüyor. Karadayı'nın 28 Şubat soruşturması kapsamında tutuklu bulunan eski Genelkurmay 2. Başkanı emekli Orgeneral Çevik Bir'in, bir ay önce savcılığa yaptığı suç duyurusu nedeniyle ifadesine başvurulmuştu.

Çevik Bir, suç duyurusunda, Karadayı'nın daha önce Meclis Darbeleri Araştırma Komisyonu'nda söylediği "Batı Çalışma Grubu'ndan (BÇG) haberim yok" sözlerinin gerçeği yansıtmadığını iddia etmiş, Genelkurmay Başkanı Karadayı'dan aldığı emir ve direktiflere göre çalıştığını ifade etmişti. (28 Şubat 1997 tarihli Millî Güvenlik Kurulu kararlarının uygulanıp uygulanmadığının denetimi amacıyla kurulan BÇG'nin, irticai faaliyet içerisinde olduğunu iddia ettiği kişilere karşı tedbir almak amacıyla 6 milyona yakın insanı fişlediği iddia edilmektedir.)

Karadayı ise sorgusunda, Batı Çalışma Grubu (BÇG) ve diğer konulardaki sorulara "bilgim yoktu" yanıtını verdi. Böylelikle 'ucuz kurtuluş' oldu! Avukatı da benzer bir şekilde verilen adli kontrol kararını "buna da şükür" diyerek karşıladı. Çevik Bir de bu konuda serzenişte bulunarak neden ben içerideyim de Karadayı dışarıda diye beyhude bir şekilde yakınmaktadır. Zira çıkar ilişkilerine dayalı burjuva siyasetinde kime ne olacağı belli olmuyor.

Düzen medyası da bu konu üzerinde durarak dikkatleri yine 28 Şubat soruşturmasına çektiler. AKP cephesinden bu durum bir kez daha demokrasi güzellmeleriyle karşılandı. AKP Genel Başkan Yardımcısı M. Ali Şahin; "Türkiye normalleşirken, daha güçlü demokrasiye doğru yol alırken, geçmişte yaşanmış demokrasi ve hukuk dışı uygulamaların hesabının sorulmaması mümkün değildir" diyerek her gün yeni baskı ve yasaklamalarla gündeme gelen

Türkiye'nin "normalleştğini" ve demokraside yol aldığını bu olay vesilesiyle iddia edebildi. CHP'nin konuyla ilgili görüşünü ise Ankara Milletvekili Aylin Nazlıaka "Adil yargılanma sürecine yönelik olan inancımızı her zaman korumayı isteriz, ancak AKP'nin intikam alırcasına yargıyı alet etmesine dün olduğu gibi bugün de karşıyız" diyerek sanki mevcut kurulu düzende adalet varmış gibi yargının alet edilmemesi gerektiğini söyledi. Yine bildik söylemlerle düzen siyasetçileri kitleleri sahte bir biçimde taraflaştırmakta ve bilinçleri bulandırmaktadırlar.

Sürecin başından beri dinsel gericilik ve düzen ordusu arasında bir hesaplaşmadan ibaretmiş gibi sunulan Ergenekon davaları ile kitleler farklı biçimlerde düzen kurumlarına bağlanmak istenmiş, sahte taraflaştırmaların parçası yapılmaya çalışılmıştı. Hatırlanırsa, AKP sözcüleri Ergenekon davaları ile "sivil siyasetin alanını genişlettiklerini" iddia etmişlerdi.

Bir kez daha belirtmek gerekir ki, ABD'nin Türkiye'ye ve onu çevreleyen bölgeye yönelik planlarına engel olabilecek olası pürüzlerin ortadan kaldırılması olarak işleyen Ergenekon süreci hiçbir şekilde AKP sözcülerin ifade ettikleri üzere "sivil siyasetin alanını genişlettikleri" bir süreç değildir. Evet, ABD'nin dönemsel ve bölgesel çıkarlarına göre ordunun politika üzerindeki vesayeti, geleneksel "millî" sorunlarda olduğu üzere, engele dönüştüğünde ordu terbiye edilmiştir ve son 28 Şubat soruşturması süreciyle birlikte buna devam edildiği ortadadır. Ancak temel mesaj darbeler ve darbe girişimiyle hesaplaşma değil, ABD'nin istemi dışında darbe bile yapılamayacağıdır. Son süreçte AKP, ordunun odağında olduğu ulusalcı cenaha karşı kendi üstünlüğünü iyice pekiştirirken, ordu da ABD'nin dönemsel ihtiyaçlarına uyumlu hale getirilmiştir. AKP ve cemaatin ulusalcı klik karşısındaki geleneksel tutumu, emperyalizmin ihtiyaçlarına zemin hazırlamıştır.

Ergenekon ve bu kapsamda 28 Şubat süreci soruşturmaları hiçbir şekilde demokrasi adına yapılmamaktadır. Bu vesileyle işçi ve emekçi kitlelerde

her iki yönde yaratılmak istenilen yanılısamaya izin verilmemelidir. Zira ne AKP darbelerle ve bu zihniyetle hesaplaşan demokrasi savaşıdır ne de ordu bu ülkede demokrasinin ve laikliğin bekçisi olmuştur. Yargı kurumu da ne rütbeli generallerin ne de bugün cemaatçilerin vesayetinde olan siyasal erk söz konusu olduğunda, hiçbir zaman adalet dağıtmamış, tam tersine kurulu düzenin bekası için tıpkı kolluk güçleri gibi çalışmış bir düzen kurumudur.

Her iki cenahta, emperyalist çıkar ve politikalara uyum ve hizmette emre amade, NATO'cu, işçi ve emekçilerin ezilmesinde, Kürt halkına ve diğer ezilen kimliklere düşmanlıkta ortaklıklar. Çünkü her ikisi de kapitalizmden beslenmektedir.

Tüm bu nedenlerle 28 Şubat soruşturmasının düzen siyasetinde nereye düştüğü konusunda bilinç açıklığı yaratmak, tüm kesimleriyle burjuva gericiliği ve tüm kurumlarıyla düzen ve devlet gerçeği konusunda işçi ve emekçi kitleleri aydınlatmanın önemi ortadadır.

"İstese hepimizi tarardık"

"İstese hepimizi tarardık" Bu sözler, Cizre Emniyet Müdürü Ercan İçli'ye ait.

Cizre Güvenlik Hizmetlerini Destekleme ve Güçlendirme Derneği'nce Emniyet Müdürlüğü Lokali'nde düzenlenen etkinlik sırasında kimi katılımcıların kentte yoğun olarak kullanılan biber gazına tepki göstermeleri üzerine Emniyet Müdürü konuya açıklık getirdi.

Ancak Emniyet Müdürü Ercan İçli'nin özrü kabahatinden büyük oldu. Önce polisin "durup dururken" gaz atmadığını ve biber gazından kendilerinin de mutlu olmadığını söyleyen İçli bir süre sonra dilinin altındaki baklayı çıkararak Kürt halkına kin kusmaya başladı.

"Roket atıyorlar, biz yine gaz atıyoruz" diyerek mağdur pozlarına bürünen İçli, son Newroz kutlamalarını kastederek "Biz isteseydik oranın hepsini tarardık. Orada 100-200 kişi ölürdü" şeklinde konuştu. Ayrıca İçli "Biz bir şehit verdik ama hiçbir vatandaşın burnu kanamadı" yalanına başvurmadan da geri durmadı.

Böylece İçli adeta biber gazına razı olun yoksa hepinizi katlederiz mesajı verdi. Bunu yaparken de devletin kolluk güçlerinin katliamcı kimliklerini bir kez daha gösterdi. İçli gibi düşünen devlet, hatırlanacağı üzere '92 Newroz'u'nda halkın üzerine ateş açarak onlarca kişiyi öldürmüştü.

2012 Newroz'u'nda ise benzer görüntüler yaşanmasına ramak kalmıştı. Zira özel hareketçiler hem mahallelerde Newroz kutlayanların üzerine, hem de hızlarını alamayarak BDP binasına yönelik uzun namlulu silahlarla ateş açmış, şans eseri ölen olmazken onlarca kişi yaralanmıştı.

AKP taşeron düzenini süreklileştiriyor...

Madendeki katil: Taşeron!

Türkiye Taşkömürü Kurumu'na (TTK) bağlı Kozlu Müessesesi'nde meydana gelen metan degajı (ani metan basıncı ve buna bağlı göçük, zehirlenme) sonucu 8 maden işçisi katledildi. İş cinayeti taşeron firma Star İnşaat Ticaret AŞ'nin kömür üretimi öncesi hazırlık çalışması yaptığı yerin 630 metre altındaki galeride yaşandı. Çok daha yüksek can kayıplarına yol açabilecek bir faciadan dönüldü. Ama 8 işçinin canına mal olan metan degajı ne bir kazaydı, ne de önlenmesi mümkün olmayan bir tesadüf. Çünkü bu iş cinayeti "geliyorum" diyordu. Taşeronlaştırma ile iş cinayetlerinin kolkola yürüdüğü bu ücretli kölelik düzeninde bugün değilse yarın yaşanacaktı. Özelleştirme, taşeronlaştırma, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, denetimsizlik, sendikasılaştırma-örgütsüzleştirme gibi nedenler yeni yılın ilk günlerinde yeni bir madenci katliamını hazırladı.

Devlet çalışma hayatını denetleme ve işçilerin can güvenliğini sağlama yükümlülüğünü üstünden atalı çok oldu. Bunun yerine işçi sağlığı önlemlerini üstünü bir çırpıda silinebilecek birer yatırım maliyeti görerek bu yönde düzenlemeler yapıyor. Ya da çeşitli yasal düzenlemelerle işletmelerin kapılarını, kuralsızlığa sonuna kadar açıyor. Kapitalistlerin kâr hırsı için işçilerin canını rahatından gözden çıkararak AKP hükümeti doğrudan sorumlu olduğu iş cinayetleri için üzüntü beyanları yapmakla, basmakalıp demeçlerle incelemelerin devam ettiğini söylemekle yetiniyor.

Taşeronlaştırma iş cinayetlerine davetiye

Özelleştirme ve taşeronlaştırma güvencesiz çalışma düzeninin temel ayaklarından. AKP ve patronlar kol kola bu düzeni sağlamlaştırmak için yasa üstüne yasa çıkarıyor. Taşeronlaştırma ekonomik bir "zorunluluktan" ziyade burjuvazinin sınıf çıkarlarının gereği siyasal bir tercih. Zira "asıl işveren" işçilere yapacağı ödemenin daha fazlasını taşeron firmaya yapabiliyor. Ama taşeron çalışma işçinin haklarının elinden alınması, uzun çalışma saatleri ve düşük ücretler demek. Çünkü yasal mevzuat, işçileri değil patronları gözetiyor. Çünkü işçilere örgütsüzlüğü dayatan bu sistemde, işten atılma korkusu işçinin kölelik koşullarına razı olmasını sağlıyor. Üstelik can güvenliğinin hiçe sayıldığı bilinmesine rağmen.

TTK'da da bu yol izlenmiş. Üretim öncesi hazırlık işlerini taşerona veren TTK, Kozlu'da ihaleyi bir inşaat şirketi olan Star İnşaat Ticaret AŞ'ye vermiş. Fakat deneyimi ve birikimi olmayan şirketlere verilen galeri açma ve işletmecilik işlerinin bir katliama dönüşmesine ilk kez tanık olmuyoruz. Genel Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı Eyüp Alabaş, taşeron firma Star İnşaat'ın, madencilik konusunda bir uzmanlığı olmadığını altını çiziyor. Star İnşaat'ın iş güvenliği konusunda gerekli önlemleri almadığına dair Çalışma Müdürlüğü'nde birçok raporun olduğunu, bu konu hakkında yetkililerin defalarca uyarıldığını belirtiyor. Bunlara rağmen katliamın yaşanması, kapitalistlerle AKP'nin elele vererek ekmeklerini yerin yedi kat altından çıkararak madencilerin canına kastettiğinin belgesidir.

Denetimler göstermelik!

İş cinayetinin ardından toplantı yapan Faruk Çelik'in açıklamaları da denetimlerin bir formaliteden ibaret olduğunu, iş güvenliği önlemlerinin caydırıcılığı olmayan göstermelik cezalarla sağlanamayacağını ya da AKP'nin böyle bir derdinin olmadığını bir itirafı. Bakanlık olarak riskli tüm işkollarında denetimleri sürdürdüklerini belirten Bakan Çelik, taşeron firma ve müessesede de 16 Kasım 2012'de teftiş yapıldığını belirtti. Çelik şunları söyledi: "Bu teftişte 5 eksik husus tespit edilmiş, bu eksikliklerin giderilmesiyle ilgili gerekli uyarılar yapılmış. Özellikle hazırlık çalışmaları dahil tüm çalışmaları kapsayan müstakil bir sağlık güvenlik dökümanı oluşturmaları ve risk değerlendirmesi yapılması istenmiş. Ayrıca idari para cezaları da ilgili şirkete, müesseseye kesilmiş." Oysa bu denetimlerin sonucunda oluşturulan müfettiş raporlarında açıkça şu ibare yer alıyor: "Bu maden ocağında bir kaza meydana gelmemesi tesadüftür"

Bu göstermelik denetimlerin ardından bile iş cinayetlerinin yaşanması şirketlerin korunduğunu, çıkan kömür miktarının insan canına yeğ tutulduğunu gösteriyor. Zira Balıkesir Dursunbeyli ve Bursa Kemalpaşa'da da aynı senaryo tekrarlanmıştı. Tıpkı 2010 yılında TTK'nın Karodon işletmesinde olduğu gibi.

Kaza değil cinayet!

8 işçinin can verdiği son olayda ise taşeron firma işlerin süratle yürümesi kaygısıyla gereken önlemleri almadı. Kârını işçilerin canından üstün tuttu.

Dev Maden Sen'in açıklamasında galeri açmak için en az 20 metrede bir, sondajla kazı yapılacak bölümün içinde biriken gazın alınması ve bu gazın tamamı boşalınca kadar beklenilmesi gerekirken, Kozlu'da buna uyulmadığına dair iddialar bulunduğu belirtiliyor. Gazın tamamen boşalmasını beklemeden hazırlık çalışmalarının sürdürülmesi sonucu gazlı basıncın degaj patlamasına (kömürün basınçla püskürmesi) neden olduğu ifade ediliyor. Yani söz konusu olan gerekli süre

beklenilerek işlemlere devam edilse hiç yaşanmayacak bir "kaza".

Bu noktada Bakan Çelik'in açıklamaları gerçeği yansıtmıyor. Söz konusu olan ani gaz püskürmesinin yoğun bir şekilde gerçekleşmesi sonucu oluşan göçükte işçilerin kurtarılmasının ya da kendilerini kurtarmalarının mümkün olmadığını söyleyen Çelik, gerekli önlemlerin alınması durumunda böyle bir kazanın gerçekleşmeyeceğini ise elbette ki dile getirmeyi. Çünkü onun görevi bu cinayetleri meşrulaştırmak.

İşçi düşmanı Star

İşçilerin çalışma koşullarının oldukça kötü olmasının ve insanca çalışma koşullarına özlemlerinin bir göstergesi ise işçilerin verdikleri sendikalaşma mücadelesi. Star Madencilik'te çalışan işçiler 2010 yılında Genel Maden-İş Sendikası'nda örgütlenmiş. Fakat taşeron firmanın, işkolu ve yetki konusunda itirazları (firma "yapılan iş inşaat işi" diyerek itiraz ediyor) nedeniyle toplu sözleşme yapılamamış.

Zira bu katliamdan önce de çalışma koşullarından kaynaklı eylemler yapılmıştı. Kozlu maden ocağında çalışan işçiler geçtiğimiz temmuz ayında iş bırakmışlardı. İşçiler mazeret izinlerinin verilmemesini, rahatsızlıklarına rağmen doktora gitme taleplerinin karşılanmamasını, yedek kıyafet ve çizme verilmemesini protesto etmişlerdi. Ama TTK Kozlu Müessese Müdürü eylemi "yasadışı" ilan etmişti.

Yine aynı madende ve aynı taşeron şirkette çalışan 200 maden işçisi de 2011 Haziran ayında ücretlerinin verilmemesini, çalışma koşullarının kötü olmasını, gaz maskelerinin bile olmamasını protesto etmişlerdi.

2010 yılında TTK'ya bağlı Karadon Müessesesi'nde taşeron şirketin galeri açma işini yaptığı ocakta meydana gelen patlama sonrası Tayyip Erdoğan "mesleğin doğasında var" diyerek madencilerin ölümünü kadere bağlamıştı. Ne Karadon'un ne de Kozlu'da yaşanan katliamlar kader. Bu katliamın sorumlusu taşeron düzenini yaygınlaştırmak isteyenler, işçilerin emeklerine yok pahasına el koyanlardır. Bu katliamın sorumlusu AKP ve kapitalistlerdir!

İşçi sağlığı ve iş güvenliği mücadelesini büyütelim!

Vahşi ve insanlık dışı yüzünü işçi sınıfı ve emekçilere dayattığı ortaçağ kölelik koşullarının yanısıra işçi katliamlarıyla gösteren kapitalist sömürü sistemi, geçtiğimiz yıl boyunca inşaattan madenlere, enerjiden tarım sektörüne kadar bir dizi işkolunda yüzlerce işçinin canını aldı.

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin yıl boyunca yaptığı araştırmalardan derlenen verilere göre 2012 yılının Aralık ayında en az 76, 2012 yılında ise en az 878 işçi iş cinayetlerinin kurbanı oldu. AKP'nin Türkiye ekonomisinin lokomotifleri olarak adlandırıldığı inşaat sektöründe, yarıya yakını düşme kaynaklı olmak üzere en az 279 inşaat işçisi yaşamını yitirdi. En basit iş güvenliği önlemlerini dahi almayarak işçileri ölüme yollayan inşaat patronları, devasa büyüklükteki gökdelenleri işçilerin kanı ve canıyla yükselttiler.

2012 yılında tarım sektöründe ise çoğunluğu mevsimlik olarak çalışan en az 90 işçi yaşamını kaybetti. Dünyanın en zengin enerji bölgesine komşu olan, bir enerji köprüsü haline getirilmeye çalışılan ve hızlı bir şekilde özelleştirme talanına maruz kalan enerji sektöründe en az 86 işçi iş cinayetine kurban edildi. Maraş'ın Afşin ilçesinde ise meydana gelen göçük sonrası hâlâ 9 işçinin cenazesinin çıkarılmadığı maden sektöründe ise geçtiğimiz yıl içinde 81 işçi ölüme yollandı.

Yeni yıl katliamlarla başladı

Kuralsız ve güvencesiz çalışma koşulları yeni yılın ilk haftasını da kanlı bir işçi katliamıyla kapattı. Zonguldak Kozlu madeninde taşeron şirket bünyesinde çalışan maden işçilerinden 8'i göz göre göre katledildiler.

2 yıl önce yine Zonguldak'ta 30 işçinin grizu patlamasında hayatını kaybettiği işçi katliamının bir benzeri olan iş cinayeti, ucuz işgücü ve düşük üretim maliyetleri üzerine kurulu taşeronluk sisteminin mantığını da en çıplak biçimde bir kez daha ortaya koydu.

Bu sistemin bekçisi gibi hareket eden AKP hükümetinin, sermayeye dikensiz gül bahçesi yaratma misyonunu da teşhir eden son katliam, dinci-gerici

iktidarın ne kadar pervasızlaştığının da yeni bir göstergesi oldu. Katliamın yaşandığı ocağa giden Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in, işçilerin bedenleri soğumadan bu kölelik ve ölüm düzenine sahip çıkan açıklamalarda bulunması asalak patronlar ve hükümetin suç ortaklığının da arsız biçimde itirafından başka bir şey değildir.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği mücadelesinin önemi...

Tüm barbarlığıyla can almaya devam eden kapitalist sömürü sistemi yeni işçi katliamlarına imza atıp patronlar sınıfını tüm bu katliamlardan aklanırken geçtiğimiz yıllarda Davutpaşa patlaması, Tuzla tersaneleri, madenler ve kot kumlamada yaşanan işçi ölümlerinin hemen hemen tüm sektörlerde yaygın biçimde yaşandığı görülüyor. İş cinayetlerindeki durdurulamaz bu artış, bu alanda yürütülecek mücadeleyi de önemli bir aşamaya getirmiş bulunuyor.

Sanayi havzaları ve tek tek fabrikalarda yürütülecek örgütlenmelerde "işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması" talebi de işçiler arasında yaygın biçimde işlenmeli ve temel mücadele talepleri arasında yer almalıdır. Düşük ücret sorunu, uzun çalışma saatleri gibi sorunların yanısıra bu talep üzerinden de kapitalist patronlar üzerinde baskı kurulmalıdır. İşçi sınıfının yaşam hakkının da gaspı anlamına gelen kuralsız çalışma koşulları yaygın biçimde teşhir edilmelidir.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği mücadelesi kapitalist sistemin teşhiri için de büyük olanaklar sunmaktadır. Madenlerde, tersanelerde, inşaatlarda ve fabrikalarda, her gün, her yerde işçi kanı akıtan kapitalist asalaklardan hesap sorma çağrısı yükselttiler güncel taleplerin işçi sınıfının iktidar mücadelesiyle bağı güçlü bir biçimde kurulmalıdır. Kapitalist sömürü altındaki emekçi yığınlar, ancak bu mücadeleler büyüdüğü koşullarda taraf haline gelebilir ve patronların karşısına dikilebilir.

İş cinayetlerine arka çıkan burjuva mahkemeleri, polis ve sermaye hükümetin de içinde bulunduğu bu organize suç şebekesini dağıtmanın yegane yolu örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmektir.

AKP hükümeti kıdem tazminatının gaspında "durmak yok, yola devam" dedi...

Sermayenin kapsamlı saldırılarını püskürtmek için mücadeleyi yükseltelim!

Sermayenin ve onun bugünkü temsilcisi AKP hükümetinin sınıfa yönelik sosyal-iktisadi saldırıları hız kesmiyor. Geçtiğimiz yıl başta "Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu" olmak üzere bir dizi düzenlemeyi hayata geçiren, bu ve benzeri saldırılarla işçi sınıfına tam kölelik dayatan AKP iktidarı, gelinen yerde sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda yeni adımlar atmanın hesabını yapıyor.

Hükümet olduğu 10 yıllık dönemde "taşeron çalışma sistemi, çalışma yaşamının kuralsızlaştırılması, üretimin esnekleştirilmesi" vb. bir dizi saldırıyı hayata geçiren, deyim yerindeyse sermayenin kapsamlı saldırılarını uygulamakta kimsenin eline su dökemeyeceği AKP hükümeti, bir süredir işçi sınıfı ve emekçilerin kıdem tazminatı hakkına göz dikmiş bulunuyor.

Bir süredir gündemde olan ve "kıdem tazminatının fona devredilmesini" öngören yasal düzenlemeler, geçtiğimiz yıl AKP hükümeti tarafından sözde "rafa kaldırılmıştı". Başta AKP şefi Tayyip Erdoğan olmak üzere sermaye hükümetinin temsilcileri "böyle bir gündemlerinin olmadığı" yalanını ortaya atmış, hemen ardından ise "Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanununu" meclisten geçirmişti. İşçi sınıfının grev ve örgütlenme hakkını gasp eden bu hamle ile yolu düzleyen sermaye hükümeti, geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklama ile kıdem tazminatına yönelik düzenlemelerin 2013 Haziranı'na kadar tamamlanacağını duyurdu. Bu durum kıdem tazminatı üzerinden gündeme gelen saldırı hazırlığının hiçbir şekilde kesintiye uğramadığını, geçtiğimiz yıl ortaya atılan "rafa kaldırma" söyleminin AKP hükümetinin bildik manevralarından biri olduğunu gözler önüne sermektedir.

İlk olarak Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) kapsamında gündeme gelen ve adım adım zemini döşenen kıdem tazminatının gaspına yönelik hazırlıklar, görüldüğü kadarıyla son aşamaya gelmiş bulunuyor. Bu yönüyle önümüzdeki günlerde bu tarihi saldırı karşısında mücadeleyi büyütme ve geri püskürtme görevi yakıcı bir hal almış bulunuyor. Zira, UIS kapsamında işçi sınıfına dayatılan saldırılar kıdem tazminatı hakkının gaspı ile sınırlı değil. AKP hükümeti tarafından "Taşeron çalışma sisteminin kurumsallaştırılması, kiralık işçi uygulamaları, özel istihdam büroları vb." bir dizi kapsamlı düzenleme kapıda bekletiliyor.

Açıkça görülmektedir ki, 2013 yılının ilk günlerinde gündeme getirilen bu kapsamlı saldırılar, başta üretimden gelen gücün kullanılması olmak üzere, birleşik, kitlesel, fiili-meşru ve militan bir mücadele ile geri püskürtülebilir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) olarak işçi sınıfı ve emekçileri, öncelikle kıdem tazminatının gaspını öngören saldırı olmak üzere, işçi sınıfına tam kölelik dayatan sosyal-iktisadi saldırı furcasını durdurmak ve gasp edilen hakları geri almak için mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

09 Ocak 2013

İlaç tekeli Abdi İbrahim'in azgın işçi sömürüsü!

AKP'nin hükümet olduğu 2002'den bugüne Türkiye'nin tekeli sermaye grupları uluslararası pazarlarda hızla yayıldılar. Balkanlar, Ortadoğu, Kuzey Afrika, Kafkaslar, Orta Asya, Avrasya bölgesine sermaye ihracına gidildi ve sanayi üretimine hız verildi. Sermaye iktidarı 10 yıl boyunca ABD ve AB emperyalizmi ile olan tarihsel işbirlikçi ilişkilere dayanarak ekonomik alanda 'bölgesel güç' olmak için ülkenin kapitalist üretimini hızlandırdı.

Palazlanan ve sermaye hacmi büyüyen TÜSİAD üyesi tekeller üretim alanında büyümüş, uluslararası pazardaki kâr oranları birkaç misli artarak katlanmıştı. Aynı zamanda AKP iktidarına yakınlıkları ile tanınan MÜSİAD çatısında yer alan sermaye grupları da pazarlarını ve sermayelerini büyüttüler. Sermaye gruplarının hızla büyümesi ve güçlenmesi AKP'nin emek düşmanı politikaları ile mümkün olmuştur.

Son 10 yılda metal, petro-kimya, ilaç, inşaat, yazılım, medya vb. gibi çeşitli sektörler genişledi ve büyüdü. İşte 100 yıllık tarihinin en büyük sermaye hacmini ve büyüme oranını yakalayan Abdi İbrahim'in Türkiye'nin en büyük ilaç tekeli olarak yıldızını parlatan süreç böyle yaşanmıştır. "İşin dehası dahasını yapmak" sloganıyla üretim yapan Abdi İbrahim, başarı öyküsünü çalışanlarının emeğini son teknoloji üretim - yönetme teknikleriyle maskeleyerek sömürmesine ve AKP'nin sektörü büyüten yasal düzenlemelerine borçludur. Küresel bir aktör olmak için daha çok kâr hırsıyla işçilerin emeğinden çalarak büyüttüğü sermayesi ve tekelleşmesiyle sermayedar olarak dehası ortadadır.

Abdi İbrahim'in 2011 cirosu 853 milyon dolardır. 3500 çalışanın 3000'e yakını ilaç mümessillerden oluşurken geriye kalanı üretimde ve Ar-Ge'de yer alan eleman, operatör, laborant, mühendisten oluşuyor. 150 markası, 350 milyon kutu ilaç üretim kapasitesi, AB onaylı üretim merkezi ve Ar-Ge'si, 30'a yakın lisansörü, 20'den fazla ülkeye ihracatı ile Abdi İbrahim dünyanın 100 ilaç tekeli arasında yer alırken Türk ilaç sektörünün lider firması olarak sektördeki liderliğini 9 yıldır koruyor.

Kârını büyütme için üretime devasa yatırımlar yapan ve pazardaki payını artırmak için reklam kampanyalarına, çeşitli organizasyonlara büyük kaynaklar ayıran Abdi İbrahim, sıra çalışanlarına geldiğinde 'insana verdiği değer' sloganı arkasına saklanarak işçilerinin emeğini azgınca sömürerek servetine servet katıyor. Abdi İbrahim Yönetim Kurulu Başkanı Nezih Barut'un yüksek teknolojiye yaptığı yatırımlar cirosunun yüzde 5'ini Ar-Ge'ye ayırması anlamına geliyor. Deneyimli Hintli mühendislerin çalıştırıldığı Ar-Ge, Nezih Barut için yeni ürünlerin üretilerek ilaç pazarına sürülmesi ve kâr marjının büyümesi açısından vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Dünya pazarında küresel bir aktör olarak yer alması ve ilaç tekelleriyle girdiği rekabeti kazanabilmesi için üretimde izlediği bu politikanın önemli bir rolü vardır. Bunun için işçilerinin sömürüsünü katmerleştirecek üretim tekniklerini ve işyeri politikalarını uygulama konusunda 100 yıllık tarihinin verdiği bir deneyime ve pervasızlığa sahiptir. Nezih Barutçu, bu muazzam servet birikiminin karşılığında patronun örgütünün yani TÜSİAD'ın yönetim kurulu üyeliğine getirilmiştir.

Abdi İbrahim üretimdeki işçi hacmini azaltıp, işçi maliyetlerini düşürmeyi öngörürken bununla yetinmiyor.

Artan ilaç üretimi programına uyabilmek için üretim hızını, çalışma saatlerini artırıyor ve çalışma koşullarını ağırlaştırıyor. Gelişmiş teknolojinin ürünü olan makinelerle, yeni ürünler geliştirilen Ar-Ge teknolojisine, reklamlara ayırdığı paranın onda birini dahi işçilerine ayırmamak için her türlü oyunu çeviriyor. Üretim hızını ve kalitesini artırabilmek için çalışanların üretim sürecinde söz sahibi olması düzenbazlığı ile çalışanlarla yapılan toplantılarla düzenini sürdürüyor. 'Üretelim ve hepimiz kazanalım' yalanlarıyla işçilerin gözleri boyamaya çalışıyor. Aynı zamanda İlaç İşverenleri Derneği Başkanı olan Nezih Barut, sektörün sermaye şefi olarak krizi bahane ederek istihdam daralmasını gerekçelendiriyor. Krizi gerekçe göstererek ilaç fiyatlarında düşüş ve buna bağlı iş daralması yalanıyla 200 çalışanını kapı dışarı etmiştir. İşçilerin keyfi işten atmalara karşı direnişe geçtiği Abdi İbrahim, bir taraftan üretimde işçilerini işten çıkarırken öte yandan ilaç mümessillerinin sayısını arttırmaya çalışmaktadır. Bir taraftan daralmaya gidip 3-4 işçinin işini bir işçiye yaptırırken, öte taraftan elde ettiği kârı satış sayısını attırarak harcamalara ayırmaktadır. Ancak Nezih Barutçu da diğer ilaç tekelleri gibi üretimde olsun olmasın dönemsel çıkarları için çalışanlarını bir çırpıda kapının önüne koymaktadır.

Aralarında önemli ücret farklılıkları olan beyaz ve mavi yakalıların benzeri yorucu ve ağır koşullarda bir arada çalıştığı, uzun çalışma saatlerine rağmen ücretlerin sektöre göre düşük olduğu Abdi İbrahim parlatılmış teknoloji ile tam bir sömürü cehennemidir.

Çalışanlarını bu koşullara mahkum eden Abdi İbrahim sermayesini daha da büyütme için hiçbir masraftan ve yaldızlı kampanyalar yapmaktan geri durmamıştır. Bu pahalı reklam kampanyaları, krizde olduklarını söyledikleri son 2 yıllıkdönemde daha da artmıştır.

Aile hekimlerini dijital dünyada buluşturan 'www.1arada.com' sitesinin hayata geçirilmesi, "Akılcı İlaç Kullanımı" kampanyası gibi projeler Abdi

İbrahim'in üretime dayalı sermayesini büyütmesinin adımlarıdır. 100. yıl kutlamaları çerçevesinde 100. Yıl Van Gogh sergisi ile sürdürülen kampanya yüksek maliyetli ancak firmanın markasını parlatması hedefli kampanyalardan biridir. Reçetesiz ilaç pazarının büyümesi üzerine bu pazara hitap eden ürünler üretilmesi Abdi İbrahim'in krizden kaynaklı işçi daralmasına gitmesinin yalan olduğunun bir göstergesidir. Abdi İbrahim'in son on yıllık yatırımı 270 milyon dolardır.

Sermayesini büyüten Abdi İbrahim biri Yunanistan'da, diğeri de Cezayir'de iki ilaç şirketini daha satın almak için girişimler içindedir. Kazakistan'da önemli bir ilaç şirketini satın almış ve Japonya'nın ikinci büyük ilaç şirketi olan Otsuka ile bu şirketin bünyesindeki ilaçları Türkiye'de üretmeyi hedefleyen anlaşma yapan Abdi İbrahim tekelleşmesini hızla sürdürmektedir.

Teşvik Yasası ile ilaç tekellerini de memnun eden AKP sermaye birikiminin büyümesi için her türlü yasal düzenlemeyi yapmaktadır. Bu çerçevede ilaç kârı yüksek olan onkoloji ve biyoteknoloji alanlarının yatırım alanları olarak belirlenmesi ilaç sermayesini ve onun lideri olan Abdi İbrahim'i mutlu etmiş ve dünyada 110 milyar dolarlık pazarı olan biyoteknoloji alanını hedef olarak belirlemiştir.

Dünyanın ilaç devleri arasında yarışan Abdi İbrahim, gözünü kâr hırsı büyümüş bir kapitalist olarak işçilerin haklı taleplerine karşı saldırgan tutumlarını sergileyerek işçi düşmanlığını tescillemektedir.

Abdi İbrahim'de direnişçilere suç duyurusu

İşten atıldıkları için direnişe geçen işçiler hakkında Abdi İbrahim patronu savcılığa suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusunda, "Fabrikanın 100 yıllık prestijine zarar vermek, Abdi İbrahim fabrikası adını zedeleyerek ilaç satışlarını düşürmek ve kapı önünde bekleyerek çalışanların psikolojisini bozmak" gibi suçlamalar bulunuyor.

İfade vermek için karakoldan aranan işçilerden Mehmet Ergün, konuyla ilgili olarak şunları söyledi: "Abdi İbrahim patronu biz işçilerden duyduğu korkuyu savcılığa başvurarak bir kez daha gösterdi. Mahkemeye verecek kadar korkuyor olmaları mücadelemizin doğru yolda olduğunu bir kez daha bize gösterdi. Bizlere suçlu muamelesi yapanlar, işçileri sömürerek, canı istediğinde kapıya koyanlar asıl suçlu onlardır." Ergün, bu tarz saldırıların işçilerin haklı ve meşru mücadelesini engelleyemeyeceğini ifade etti.

Abdi İbrahim işçileri, direnişlerinin 9. Günü olan 4 Ocak Cuma günü, sınıf dayanışmasını yükselterek Teknopark İstanbul İnşaat işçilerinin eylemine katıldılar. Teknopark işçilerinin ücretlerini ödemeyen İstanbul Ticaret Odası'na (İTO) aynı zamanda Abdi İbrahim ilaç fabrikasının patronu Nezih Barut'un da üye olması, eyleme sınıf dayanışmasının da ötesinde bir anlam katıyor ve eylemin topyekûn sermaye temsilcilerine karşı yapıldığının altını çiziyordu.

CHP'den sendika düşmanlığı!

CHP, sendika düşmanı yüzünü bir kez daha gösterdi. Kartal Belediyesi, aralarında Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube yönetiminden 4 işçinin de bulunduğu toplam 10 işçiyi hiçbir gerekçe göstermeden 8 Ocak'ta işten attı.

Emekten yana olmakla ve taşeronluk sistemini kaldıracağı vaatleriyle seçimlere giren CHP, ardından almış olduğu tüm belediyelerde ve CHP yöneticilerinin patron olduğu birçok fabrikada sendikalaşmak isteyen işçilere saldırmış, hiçbir sendika girişimine izin vermemiştir.

En son geçen sene İstanbul'da Maltepe Belediyesi'nde sendika hakkı için mücadele eden taşeron işçiler, CHP'li belediye başkanı tarafından işten atılmış, direnişe geçen işçilere, belediye başkanı da saldırmış, birçok kez polis ve zabıtalara işçilerin üstüne salarak işçi düşmanı yüzünü göstermişti.

CHP'li Kartal Belediyesi işten atma saldırısından önce geçtiğimiz günlerde sendikayı düşürmek için belediyeye ait olan Kartursaş adlı firmayı ihaleye sokmamış, böylece sendikanın örgütlü olduğu firmayı devre dışı bırakarak sendikanın yetkisini düşürme hamlesi yapmıştı. Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube bu saldırıya karşı Kartal'da bir eylem gerçekleştirerek protesto etmişti. CHP'li belediye de aradan iki hafta geçmeden karşı saldırıya geçerek, sendikanın yönetim kurulunda olan 4 işçiyle birlikte sendika üyesi 10 işçiyi işten atmış oldu.

Yaptığımız görüşmelerde, belediyenin bu saldırılarına karşı sendikanın eylemli bir sürece gireceği ifade edildi.

CHP'nin iki yüzü, bir safı var!

En tantanalı şekilde direnişleri ziyaret eden ve işçi dostu maskesiyle dolaşan CHP'liler, Topkapı

25 Kasım 2010 | Mersin

Şişecam'da da aynı töreni sergilediler. CHP yöneticileri ve milletvekilleri işçilere nutuk çekip destek mesajları verdiler. Fakat işin tuhaf yanı işçilere destek veren CHP aynı zamanda dolaylı da olsa patron konumunda. Çünkü Şişecam'ın ortağı olan İş Bankası'nın yüzde 28 oranındaki hissesi CHP'ye ait. Dolayısıyla 11 kişilik Şişecam Yönetim Kurulu'nun 4'ünün atanmasında CHP'nin parmağı var.

CHP'nin bu ikiyüzlülüğü insana "bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu" dedirtiriyor. Ama CHP'liler Şişecam yönetimi nezdinde tek bir adım, tek bir taş atmadan bu ikiyüzlülüğü sürdürüyor.

Elbette ikiyüzlülük CHP'nin karakterinde var. Fakat işçi sınıfı da bu ikiyüzlülüğü iyi tanıyor. İzmir Büyükşehir, Buca, Konak, Maltepe, Akdeniz Çivi ve daha nice işçi direnişinde doğrudan veya dolaylı olarak CHP işçilerin karşısındaydı. Bunlar ve daha bir dizi örnek de gösteriyor ki CHP'nin iki yüzü, tek bir safı var: O burjuvazinin safında!

Anadolu'dan işçi eylemleri

Anadolu'nun çeşitli kentlerinde işçiler hakları için mücadelelerini sürdürüyorlar. 2013'e sermayenin saldırıları ile giren işçi sınıfı, her alanda direniş bayrağını yükselterek sözünü söylüyor.

Trabzon'da Farabi işçileri işlerini istedi

Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Farabi Hastanesi'nde işten atılan taşeron işçilerin eylemleri 2 Ocak'tan beri sürüyor.

Yılın ilk günü işlerine son verilen 68 işçi, soğuk havaya rağmen 7 Ocak'ta hastane Acil Servisi önünde bir araya geldi. "Siz tokken biz açız, işimizi geri istiyoruz" yazılı pankart açan işçiler "İşimizi geri istiyoruz!" sloganını attılar.

Eylem sırasında konuşan işçiler aralarında 22 yıldır çalışanların da olduğu işçilerin kapının önüne konulduğunu, sonuna kadar mücadele edeceklerini söylediler.

Direniş çadırına ÖGB saldırısı

Yapılan açıklama ve konuşmaların ardından direniş çadırını kuran işçilere ilerleyen saatlerde üniversite yönetimi tarafından yollanan Özel Güvenlik Birimi (ÖGB) saldırdı.

ÖGB'ler çadırı sökerken direnişçi 5 işçiyi de darp ettiler. Direnişçi işçiler, kararlılıklarının saldırılarla kırılmayacağını ifade ederek direnmeye devam edeceklerini ifade ettiler.

Denizli'de DEBA işçileri haklarının peşinde

Denizli'de Basma ve Boya Sanayi Fabrikası'nın 2009 yılında üretimi durdurmasının ardından 10 aylık ücret ve kıdem tazminatlarını alamayan işçiler, Organize Sanayi Bölgesi'nde eylem yaptı. İşçiler, ağızlarını siyah kurdeleyle kapatıp, sessizce DEBA patronu Esat Sivri'yi protesto etti.

Yaklaşık 1 saat ağızlarında siyah kurdeleyle sessiz eylem yapan işçiler adına açıklamayı, TEKSİF Sendikası Başkanı Recep Oktay yaptı. Oktay, işçilerin alacakları ödenene kadar eylemlere devam edeceklerini belirtti. DEBA'da 850 işçi mağdur durumda.

İşten atılmaya karşı direniş

Bandırma-Balıkesir yolu üzerinde bulunan Ayhan Sezer Yağ ve Gıda End. Ltd. Şti firmasında çalışan 5 işçi, Öz Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atıldı. İşçiler, sendikalı olarak işe geri alınma talebiyle direnişe başladı.

Çalışma koşulları yüzünden bu halde olduklarını söyleyen Ayhan Sezer yağ fabrikası işçileri "Sendikamızdan, haklarımızdan, işimizden, iş güvencemizden asla vazgeçmeyeceğimizi işe geri alınana, sendika hakkımıza saygı duyulana kadar hiç susmayacağımızı fabrika yönetimine duyurmak için buradayız" dediler.

Bursa'da metal işçilerine mücadele çağrısı

Metal İşçileri Birliği ülkenin farklı yerlerinde çalışmalarını sürdürüyor. MİB çalışanları, bildiri, afiş, bülten kullanarak işçi sınıfının öncü kuvveti metal işçilerinin sesi olmaya devam ediyorlar.

Metal İşçileri Birliği TOFAŞ'ta yaşanan işçi kıyımını teşhir eden ve işten atılan işçilerin geri alınmasını talep eden çalışmalarını sürdürüyor.

Heykel'de dağıtım

Heykel'de bildiri dağıtımını yapan MİB çalışanları, zabıta ve Türk Metalciler'in tacizlerine rağmen dağıtımlarını sürdürdüler.

Ajıtasyon konuşmalarıyla yapılan dağıtım sona ermek üzereyken zabıta ekipleri gelerek dağıtıma engel olmaya çalıştı. Kalabalık bir şekilde gelen zabıtalar izin almadan dağıtım yapılamayacağı, sokakların kirlendiği ve dağıtımdan insanların rahatsız olduğu gibi gerekçelerle dağıtımını engellemeye çalıştılar. Bunun üzerine emekçiler ve gençler zabıtaya tepki gösterdi. Birçok insan bildiri alırken, bu bildirilerin insanları bilinçlendirdiğini söyleyerek zabıtaya neden engel olmaya çalıştıklarını sordular. Sınıf devrimcilerinin ve emekçilerin tutumu nedeniyle zabıta alandan ayrılmak

zorunda kaldı.

Türk Metalciler'den provokasyon

Hemen ardından kendisini TOFAŞ işçisi olarak tanıtan ancak kimliğini gösteremeyen Türk Metalciler gelerek TOFAŞ'ta bir sorun yaşanmadığı yalanını söyleyip "siz neden ortalığı bulandırılıyorsunuz" diye sordular. Kışın ortasında işten atılan 850 TOFAŞ işçisinin halinden memnun olduğunu iddia ettiler. Sınıf devrimcilerinin bu provokasyon karşısında soğuk kanlı bir tutum sergilemelerinin ardından bu kez de Türk Metal beslemeleri şovenist ezberlerini tekrarladılar. BDP ve PKK üzerinden emekçilerin milliyetçi duygularından yararlanmak istediler ama bekledikleri tepkiyi alamayınca konuşmalarına son vermek zorunda kaldılar.

Servis noktalarına dağıtım

İşçilerin servise bindiği noktalarda ve Güzelyayla, Mesken'de servis güzergahlarına "TOFAŞ'ta işçi kıyımına hayır!" başlıklı bildiriler dağıtıldı. Ayrıca Metal İşçileri Birliği imzalı afişler aynı servis güzergahına yapıldı. Dağıtım sırasında işçilerin TOFAŞ'ta yaşananlara ilgisinin yoğun olduğu gözlemlendi. Kısa süre içerisinde yüzlerce bildiri işçilere ulaştırıldı.

Afiş çalışması

Bildiri dağıtımını haricinde "Köprüleri, otoyolları satın aldınız, faturayı işçilere mi kestiniz? Faturayı ödemeyi reddediyoruz! Tofaş'ta, Arçelik'te işten atılanlar geri alın!", "Renault, Arçelik, Tofaş... İşten atılmaya DURDURULSUN! MESS ve Türk Metal ittifakına karşı eyleme!" ve "TOFAŞ'ta işçi kıyımına hayır! Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" şiarlarıyla birlikte Metal İşçileri Birliği imzasının da kullanıldığı A4 boyutunda afişler çarşı merkezine yaygın bir şekilde yapıldı.

Güzelyayla, Mesken'de servis güzergahlarına, Atatürk Caddesi ve İnönü Caddesi'ne de yaygın bir şekilde yapılan afişlere işçi ve emekçilerden olumlu tepkiler alındı.

Şişecam direnişi anlaşmayla sonuçlandı!

Fabrikalarının taşınmasına karşı direnişe geçen ve fabrikayı işgal eden Şişecam işçilerinin direnişi 13. günde anlaşma ile sonuçlandı. Kristal-İş Genel Merkez Yöneticileri patron temsilcileriyle yaptıkları görüşmenin ardından şube yönetimiyle toplantı yaptı. Şube yönetimi ile yapılan toplantıda Şişecam patronu ile müzakere edilen talepler görüşüldü. Şube yönetiminin onayı ile sendika ve Şişecam patronu arasında anlaşma imzalandı.

Anlaşmaya göre 200 işçi 10 fabrikaya dağıtılacak. İşçiler gidecekleri fabrikaların saat ücretine tabi olacaklar. Mevcut sosyal hakları toplu sözleşmedeki hali ile uygulanacak.

Topkapı'da sözleşmeli çalışan 50 işçi ise kadrolu olarak Eskişehir fabrikasına alınacaklar. Eskişehir'e alınacak işçiler burada asgari ücretle çalışacak olmaları. Sözleşmeli işçilerin tek avantajı Eskişehir'e giderlerse eğer kadrolu olarak çalışacaklar.

Diğer kentlere gidecek işçilere 2000 TL taşınma masrafı verilecek.

İşçiler sendikaya tepkili

Topkapı Şişecam'da çalışan işçiler gidecekleri fabrikanın saat ücreti ortalamasına tabi olacakları için sendikaya tepkililer. İşçiler mevcut ücret ve sosyal hakları ile geçmek istiyordu. Sendika gidilecek fabrikaların saat ücretine göre gidilmesi için anlaşmış oldu.

İşçilerin hangi fabrikaya gideceği kura çekimi ile belirlenecek. Kura çekimlerinde saat ücreti en yüksek olan işçilerin saat ücretinin en düşük olduğu fabrikaya düşme riski var. Bunun önüne geçmek için işçiler sendikada toplanarak görüşme gerçekleştirecekler.

İşçiler fabrikayı boşalttı

Sendika yöneticileri anlaşmanın ardından fabrikada işçilere anlaşmayı açıkladılar. Daha sonra kapı önüne çıkarak basına ve destekçi kurumlara anlaşma sağlandığını duyurdular ve kapı önünde yapılan açıklamanın ardından işçiler fabrikayı boşalttı.

Kızıl Bayrak / GOP

Metal İşçileri Birliği faaliyetlerinden...

İzmir

Metal İşçileri Bülteni dağıtımları İzmir'de sürüyor. Bülten dağıtımları Bakırçay Havzası'nda çalışan Türk Metal üyesi ve sendikasız olan demir-çelik işçilerine ulaştırılarak başladı. Sabah saatlerinde gerçekleşen dağıtımda önce Menemen-Asarlık'ta ve sonrasında Menemen üst geçit duraklarında işe giden işçilere bültenler ulaştırıldı.

Dağıtımlara, Çiğli Organize'de Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu ZF Lemförder ve Schneider Elektrik fabrikalarında devam edildi. Torbalı Organize Sanayi Bölgesi'nde Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu İmpo Motor Fabrikası işçilerine de bültenler ulaştırıldı. Dağıtımlar sırasında işçilerle sohbet etme imkanı da bulundu. İşçilerle sınıf hareketi ve savaş üzerine çeşitli sohbetler serviste de sürdü. Bir hafta süren dağıtımlarda 600 civarında bülten işçilere ulaştırıldı.

Ankara

Metal İşçileri Bülteni, Sincan'da işçilerin yoğun olarak bulunduğu yerlere dağıtıldı. Ayrıca fabrikalara özel bültenler ulaştırılarak Arçelik'te, TOFAŞ'ta ve birçok metal fabrikasında yaşanan gelişmeler de örnek gösterilerek dayanışma ve örgütlenme çağrısı yapıldı.

Demir-çelik işçileri haklarının peşinde!

Sermaye devletinin tetikçiliğini yapan ve faili meçhul cinayetlerle anılan Erol Evcil'in fabrikalarında huzursuzluk dinmek bilmiyor. Erol Evcil'e ait, Sivas'ta Sivas Demir-Çelik fabrikası, İzmir Yeni Foça yolunda bulunan ve Türk Metal'in yetkili olduğu Sider Demir-Çelik ve İzmir Otogar yakınlarında kurulu Ede Demir-Çelik, sendikası olan Erkay Haddecilik'de yıllardır haksızlık diz boyu sürmekte. Geçtiğimiz haftalarda Sivas demir-çelik işçileri yaşadıkları sorunları ancak valiliğe yürüyerek gündeme taşıyabilmişlerdi.

Eylem yapılmadan ücret verilmiyor!

İzmir'de yıllardır üç fabrikada da her maaş dönemi eylemler yapılmakta. Sider Demir-Çelik'te işçiler neredeyse ayda iki kez servislere binmeyip fabrikada bekleyerek haklarının bir kısmını alabiliyorlar. Sider'de işçilerin son eylemi ise fabrikanın sınırlarını aşarak Foça yolundan Çanakkale kavşağına trafiği keserek yürüyüş yapmak olmuştu. Bu eylemin sonucunda ise alacaklarının % 60'ını alan işçiler eylemi bitirmişti. Ancak aradan bir hafta geçmeden Sider'de öne çıkan işçiler işten atma saldırısıyla karşılaştı ve beş işçi işten çıkarıldı.

Ede Demir-Çelik ve Erkay Haddecilik işçileri'de 3 Ocak günü fabrikalarının önünde toplanarak alacaklarının ödenmesini beklediler. Erkay Haddecilik işçileri bir aydır fabrikalarında üretim olmadığından kaynaklı çalışmadıklarını ve üç aydır da ücret alamadıklarını belirttiler. Her ücret zamanı geldiğinde para olmadığı söylenerek kendilerinin aylarca bekletildiğini vurguladılar.

Erkay Haddecilik işçileri, fabrika müdürünün açıklama yapmasıyla dağıldılar. Müdür, Foça'da Sider'in üretime başlamasının ardından Erkay'ın da üretime başlayacağını, ücretlerin de o zaman yatırılacağını söyledi. Ancak bunun için net bir gün açıklanmazken, ücretlerin ödenmesinin bir kaç haftayı bulabileceği belirtildi.

Ede Demir-Çelik'te patron-sendika işbirliği

Erkay Haddecilik ile aynı yol üzerine bulunan Ede Demir-Çelik işçileri de yine fabrikalarında alacakları

için beklediler. Ede işçileri de aynı şekilde 3 aydır ücretlerini alamadıklarını, üretimin yapılmadığını belirttiler. İşçilerin fabrika müdürüyle yaptıkları telefon görüşmelerinde ise paralarının hazır olduğu ve saat 17.00'ye kadar yatırılacağı söylendi.

Ancak işçiler ilerleyen saatlerde tekrar müdürle konuşarak açıklamayı fabrika önünde yapmasını istediler. İşçiler müdürlerini beklerken Türk Metal'in yetkili olduğu Ede Demir-Çelik'e, sendikanın İzmir Şubesi'nden yöneticiler geldiler. Fabrika müdürünün de gelmesiyle birlikte, fabrika içerisinde işçilerle bir görüşme yapıldı.

Müdür konuşmasını yaparken işçiler de ıslık ve alkışlarla müdürü protesto ettiler, ancak eylem sürdürülemedi. Müdür işçilere yalnızca Ekim ayı ücretinin %17'sinin akşam saat 17.00'ye kadar yatırılacağı yönü açıklama bulundu. Oysa işçilerin 3 aylık ücret alacağı bulunuyor.

Metal İşçileri Birliği işçilerin yanında

Metal İşçileri Birliği çalışanları da işçilerin yanında oldular. İşçilerle Sider'in de aynı sorunları yaşadığı, Ede Demir-Çelik ve Erkay haddecilik işçilerinin eylemleri ortaklaştırması gerektiği üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

İşçiler ise örgütsüzlükten yakınıarak fabrikalar arasında böyle bir bağlarının olmadığını söylediler. Ayrıca işçilere Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Yatağan'da direniş çadırı

Yatağan Termik Santrali'nin Bağkaya havzasında bulunan kömür taşıma ve dış üniteler bakım işinin özelleştirilmesi için 14 Ocak'ta ihale gerçekleştirilecek. Özelleştirmeye baştan beri karşı olan Tes-İş üyesi işçiler ise tepkilerini göstermek ve özelleştirmeyi engellemek için santralin önünde direnişe geçtiler.

Yaklaşık 600 işçi "Santraller halkındır satılmaz!" sloganları eşliğinde santralin önüne gelerek burada direniş çadırı kurdular ve 24 saat nöbet bekleyeceklerini açıkladılar.

Çadırın önünde Tes-İş Şube Başkanı Fatih Erçelik basına ve işçilere seslenerek YEAŞ Genel Müdürlüğü ve Yatağan İşletme Müdürlüğü'nün işleri parça parça özel şirketlere verdiğini ifade etti.

Direniş çadırında her vardiyadan 5 işçinin 24 saat nöbet tutacağını anlatıldığı konuşmada bir müdahale olması halinde işçilerin üretimden gelen gücünü kullanacağı ilan edildi. Erçelik konuşmasını 200 işçinin mağdur edilmesine izin vermeyeceklerini belirterek noktalandı.

Ümit Bisiklet'te Birleşik Metal-İş düşmanlığı

İşçileri kölelik ve sömürü koşullarına mahkum etmek için zorbaca yöntemleri devreye sokan patronlar, örgütlenme girişimlerinden ve sınıf bilinçli işçilerden ölesiye korkuyorlar.

Bu korku sonucu yapılan saldırılardan biri de 2012'nin son gününde İstanbul Hadımköy'de kurulu Ümit Bisiklet fabrikasında yaşandı.

Uzun çalışma saatleri, düşük ücret uygulaması ve kölece çalışma koşullarının hüküm sürdüğü fabrikada öncü işçiler işten atıldı.

Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Güven Elektrik fabrikasının kapatılması ve tazminat haklarının gasp edilmesine karşı direniş ve eylemler gerçekleştiren işçiler arasında bulunan iki kadın işçi, Aralık ayının ilk haftasında işbaşı yaptıkları Ümit Bisiklet fabrikasında keyfi bir biçimde işten atıldılar.

İşten atma saldırısına ilişkin görüşlerini aldığımız kadın işçiler, fabrika müdürü tarafından sorguya çekildiklerini ve kendilerine Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram'ı tanıyıp tanımadıklarının sorulduğunu söylediler.

İşten atılmalarına gerekçe olarak gösterilen performans düşüklüğünün gerçek olmadığını söyleyen işçiler, bunun arkasında yatan gerçek nedenin Güven Elektrik'te yürüttükleri mücadele olduğunu söylediler. İşçiler, bilinçli işçilerin patronlar tarafından fabrikalarda istenmediklerini vurguladılar.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Arçelik işçileri işçi kıyımını ve sendikal ihaneti protesto etti...

“Sendika işveren ortaklığına son!”

Arçelik’te işten atma saldırısıyla karşılaşan işçiler 9 Ocak’ta fabrika önünde eylemdeydi.

Arçelik’in Çayırova’da kurulu olan fabrikası önünde işten çıkarmaları protesto eden işçiler, üretimde daralma olmadığını, patron-Türk Metal işbirliğine itiraz ettikleri için işten atıldıklarını söylediler.

Fabrika girişinde biraraya gelen atılan işçiler, “Sıfırcı sendika”, “Patron sekreteri Türk metal”, “Sendika işveren ortaklığına son” dövizlerini açarak, Türk metal çetesini hedef aldılar. Metal İşçileri Birliği çalışanları da eyleme “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Atılan işçiler geri alınsın!”, “BOSCH, Arçelik, Tofaş... İşten atmalar yasaklansın!” dövizleriyle katılarak destek verdi.

“Kahrolsun sendika ağaları!”

Basın açıklamasını atılan işçiler adına Yılmaz Güney okudu. Sözlerine Arçelik’in gerçek emekçileri olarak işçi kıyımına son verilmesi için toplandıklarını belirterek başlayan Güney, Arçelik yönetimini ve Türk Metal çetesini şu sözlerle hedef aldı:

“Biz emekçilerin yanında olması gereken, koltuklarının sevdasına düşüp Arçelik’te yapılan ve artık yeter dediğimiz işçi kıyımlarına sessiz kalıp göz yuman Türk Metal Sendikası’nı kınıyoruz. Biliyoruz ki bizler üretim azaldığı için değil yapılan bu haksızlıklara göz yummadığımız, sessiz kalıp susmadan dik bir duruş sergilediğimiz için işlerimizden çıkarıldık.”

Güney, Arçelik şirketini dünyada söz sahibi bir konuma taşımak için ailelerinden ve kendilerinden feragat ettiklerini ifade ederek *“Bizim suçumuz kazandırmak mı?”* diye sordu.

Açıklama “Arçelik işçisi yalnız değildir!”, “Atılan işçiler geri alınsın!”, “Kahrolsun sendika ağaları!” sloganlarıyla son buldu.

Arçelik’te ne olmuştu?

Geçtiğimiz aylarda TİS tartışmaları sırasında bir grup işçiye ekstra zam yapılması gündeme gelmiş ve sendikanın TİS planlamaları işçiler tarafından protesto edilmişti. Yeni yıl öncesi Arçelik, “daralma” gerekçesiyle 80 kadar işçiyi kapının önüne koydu. Ancak atılan işçilerin büyük kısmının protestoya katılanlardan oluşması daralmanın bahane olduğunu gösterdi. Arçelik’i de bünyesinde barındıran Koç Holding’in, son on yılda yüzde 683 oranında büyüdüğü de daralmanın gerçek dışılığının bir başka kanıtı. Atılan işçiler işe iade davalarını açtıklarını bundan sonra da hak arama mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Koç AKP ile palazlandı

Son dönemde yaptığı işçi kıyımları ve devletten aldığı milyar dolarlık özelleştirme ihaleleriyle gündemde olan Koç Holding, son on yılda yüzde 683 oranında büyüdü.

AKP’nin ilk kez hükümet olduğu 2002 yılından bu yana geçen dönem, Koç Holding için büyük vurgun çağı oldu. Öyle ki holding sırf bu dönem iki kat büyüdü. Holdingin aktif büyüklüğü 13.7 milyar TL’den 107.4 milyar TL’ye çıktı. Gelirleri 12.8 milyar TL’den 70 milyar lirayı aşarken 10 yıldaki kârı da 13.4 milyar TL oldu.

AKP döneminde, 2006 yılında Türkiye’nin en büyük şirketi Tüpraş’ın başına konan Koç Holding böylelikle rakiplerine büyük fark attı. Son olarak köprü ve otoyolları da satın alan Koç Holding’in AKP ile elde ettiği büyük kazançlar bununla da kalmıyor. Koç Holding önümüzdeki yılların en büyük silah alımlarından birisi olan savaş gemisi ve zırhlı araç işini de üstlenmiş durumda.

Bu rakamlar AKP’nin sadece “yeşil sermaye” olarak adlandırılan yeni yetme burjuvaziye değil, ondan da fazla teknelci burjuvazinin kaymak tabakasına çalıştığını gösteriyor. Yani burjuvazi arasında bu tür renk ayrımı yapmanın hiçbir maddi temeli de yoktur. Öyle ki örneğin son otoyol ve köprü ihalesini Koç ve Ülker grubu işbirliği yaparak almıştı.

Bu denli yüksek büyüme rakamlarına ulaşan Koç Holding, Arçelik ve Tofaş’ta ise yüzlerce işçiyi üretim daralması adı altında işten atmakta.

OSİM-DER’den sınıf faaliyeti

Dudullu Organize Sanayi bölgesinde, işçi sınıfının mücadele mevzisi OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER) yürüttüğü çalışmalarla sınıfa seslenmeye devam ediyor.

OSİM-DER, ücret gaspına karşı fiili mücadeleyi seçen İTO-Teknopark işçilerinin sesini işçi ve emekçilere ulaştırmak için yaygın bir şekilde ozalit yaptı. Ozalitle “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni, hakları ve onurları için direnen Teknopark işçileri yalnız değildir!” şiarları kullanıldı.

Teknopark işçileri ve OSİM-DER’in Kozlu’daki iş cinayetini protesto etmek için yapacağı eyleme çağrı amaçlı dernek imzalı afişler kullanıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

AKP iktidarının yayılımı planları

“Yeni Osmanlılık”, “bölgesel güç”, “aktif taşeron” gibi tanımlara konu olan Türk devleti/AKP iktidarının dış politikasındaki militarist ton, daha belirgin bir hal almaya başladı. Bu olguyu hem dinci-Amerikancı iktidarın şeflerinin vaazlarında hem bölge ülkelerine dönük pervasız müdahalelerinde görebiliyoruz. Bundan dolayı “komşu ülkelere düşmanlık” rotasına yerleştirilen bölgesel dış politika, görüldüğü kadarıyla, sadece Türk burjuvazisi ile Beyaz Saray’ın efendileri tarafından destekleniyor.

Suriye’deki iç savaşa dolaylı ve doğrudan müdahale ederek taraf olan AKP iktidarı, Irak’taki iktidar çatışmasına da burnunu sokuyor. Türkiye topraklarını kirleten mevcut NATO/Amerikan üsleri yetmiyormuş gibi, Malatya Kürecik’e Füze Kalkanı kurduran, Adana, Maraş ve Antep’e Patriot bataryaları yerleştirmeye başlayan dinci-Amerikancı iktidar, İran’la ilişkileri de geriyor. Emperyalistler adına aktif tetikçilik ile yayılmacı heveslerini bir potada birleştirmeye çalışan AKP’nin bu saldırgan dış politikası, doğal olarak komşu ülkelerle gerilimi arttırıyor.

AKP iktidarı-silahlı çeteler işbirliği rezaleti ayyuka çıktı

İktidar savaşında Baas yönetimine karşı Müslüman Kardeşler’in safında yer alarak Suriye’nin içişlerine karışan Ankara’daki Amerikancılar, silahlı çetelerin eğitimi, donanımı ve barınmasını da sağlıyorlar. Kökten dinci cellatlardan müteşekkil olan El Kaide ile

benzerlerine, sonuna kadar kapılarını açan AKP iktidarı, Suudi Arabistan-Katar ikilisi tarafından finansmanı sağlanan silahlı çetelere ulaştırıyor. Vaazlarda bu suç ortaklığı reddedilse de ABD, İngiltere, İsrail medyasında çıkan sayısız haber ve görüntü, AKP-silahlı çeteler işbirliğini defalarca gözler önüne serdi.

Dinci gericiliğin borazanlığını yapan medya da, kökten dinci çetelere ekranlarını/sayfalarını cömertçe açarak savaşın psikolojik ayağını icra etti/ediyor. Geçen günlerde “borazan medya” kuruluşlarından Kanal 24 televizyonuna çıkan çete şeflerinden biri, yaptığı yardımlardan dolayı AKP hükümetine teşekkür etti.

Özgür Suriye Ordusu’nun Halep-İdlib Bölge Komutanı diye takdim edilen Abdülkadir Salih adlı kişinin, Tevhid Sancağı Tugayı çetesinin şefi olduğu anlaşıldı.

Reuters Haber Ajansı, bu çetenin elemanlarının, halkın buğdayını yağmalarken çekilen görüntülerini yayınladı. Uzayan iç çatışmalardan dolayı halk gıda sıkıntısı çekerken, bu haydutlar, halkın ekmeğine de göz dikecek kadar arsızlar. Bu aynı çetenin katliam, yıkım ve yağma yaptığına dair çok sayıda haber de medyada yer almıştır.

AKP iktidarı ile borazan medyanın pek çok kirli/kanlı işe bulaşmış bu türden çete şefleriyle içli/dışlı olmaları, Türk burjuvazisinin siyasal alandaki temsilcilerinin zorba zihniyetini tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir.

İç savaşı körükleyenler Suriye halkından yana olabilir mi?

Uzun bir aradan sonra ilk kez halka seslenen Beşşar Esad’ın dış güçlerin güdümüne girmeyen ve silahlı olmayan muhalefete, siyasi çözüme ulaşabilmek için diyalog çağrısında bulunması, ABD, AB ve AKP şeflerini rahatsız etti.

“Suriye halkından yanayız” pozlarına giren Tayyip Erdoğan-Ahmet Davutoğlu ikilisi, Esad’ın çağrısını “reddettiler.” Sanki çağrı kendilerine yapılmış gibi konuşan AKP şefleri, “Suriye halkının çıkarlarını biz biliriz” havalalarında açıklamalar yaptılar. Güya Erdoğan-Davutoğlu ikilisi, Suriye’de insanların ölmesinden, kentlerin tahrip edilmesinden rahatsızlar.

Kendilerini “Suriye halkının dostu” diye yansıtmaları, riyakârlığın dik alasıdır. Zira AKP şefleri baştan beri silahlı çeteleri desteklediler, halen de destekliyorlar. Emperyalist/siyonist koalisyonun politikasına uygun bir şekilde hareket eden AKP şefleri Suudi Arabistan-Katar ikilisi ile önce Suriye’deki iç savaşı kışkırttılar, şimdi ise, körükleyip duruyorlar. Vahşi kıyımlar gerçekleştiren kökten dinci çeteleri eğiten, finanse eden, silahlandıran üçlü Amerikancı koalisyon -Türkiye, Suudi Arabistan, Katar- bu tutumuyla Suriye’deki kıyım ve katliamların baş sorumluları arasında yer alıyor. Bu konularıyla Suriye halkının dostları değil olsa olsa düşmanları olabilirler.

İranlı rehinelere takas edilen Türk görevliler Suriye’de ne arıyordu?

AKP iktidarının, silahlı çetelerin saldırılarına katılan, kimi zaman ise komuta eden asker ya da polis gönderdiğine dair haberler hem yazılı hem görsel medyada defalarca kez yayınlandı. Son olarak ise, rütbeli dört askeri pilotun Suriye ordusu tarafından yakalandığına dair haberler çıktı. Halep’te yakalanan Türk subaylarının bir hava üssünün ele geçirilmesi saldırısına katıldıkları ve üsteki uçakları kaçırmayı planladıkları haberi farklı medya kuruluşlarında yer aldı. İlk günlerde AKP şefleri haberlerin yalan olduğunu iddia etseler de, konuyu unutturmaya çalıştılar. Nitekim pilotların adlarının yayınlanmasına rağmen ne hükümetten ne Genelkurmay’dan ses çıktı. Yani skandal boyutlarındaki bu olay, iktidar tarafından da zımnen doğrulanmıştır.

Dinci çetelerin aylardan beri rehin tuttukları 38 İranlıyı serbest bırakmaları karşılığında Baas yönetiminin de çok sayıda kişiyi serbest bıraktığı bildirildi. Esad yönetiminin serbest bıraktığı kişiler arasında dört Türk’ün de bulunduğu Suriyeli yetkililer tarafından da doğrulandı. Serbest bırakılan dört Türk’ün, sözü edilen pilotlar olduğu da gelen bilgiler arasında.

Yayılmacı/saldırgan bozalım!

Görüldüğü üzere AKP iktidarı Suriye'deki iç savaşın fiilen de tarafı durumundadır. Görünen o ki, savaşı kızıştırmayı, yayılmacı emellerine ulaşmak açısından işlevsel görmektedirler. Hal böyleyken, dinci-Amerikancı şeflerin barıştan söz etmeleri, riyakârlığın dik alasıdır.

'Savaşa hazırlık' hangi ihtiyacın ürünü?

Geçen hafta gerçekleştirilen 5. Büyükelçiler Konferansı'nda konuşan Tayyip Erdoğan, "Her an, her imkânımızla savaş için hazırız" diye buyurdu.

Söz konusu konuşmada "savaş narası" atan AKP şefi, bunu "toprakları korumak için" diye sundu. Ancak bu lafının hiçbir kıymet-i harbiyesi bulunmuyor. Zira hâlihazırda Türkiye'nin toprakları bir saldırı tehdidi altında bulunmuyor. Ancak Türkiye toprakları, NATO'nun bölge halklarına saldırı üssü haline getirilmiş durumda. Bu rezalet yeni bir durum olmamakla birlikte, AKP iktidarı döneminde çok daha vahim bir hal almıştır.

Verili koşullarda -İsrail dışında- bölgede komşularını tehdit eden biri varsa, o da Türk devletidir. Türkiye bir tehdit altında değilken, AKP şefinin "her an, her imkânımızla savaş için hazırız" şeklinde sözler sarf etmesi, bizzat dinci-Amerikancı iktidarın savaş kışkırtıcılığı yaptığını kanıtlar.

Her vesileyle "barış havariliği" yapan Tayyip Erdoğan'ı bu militarist/saldırgan üsluba sürükleyen etmenler, yayılma hevesleri depreşen kapitalist sınıfın temsilcisi olması, emperyalistler adına tetikçiliği "kutsal vazife" adanması ve "yeni Osmanlılık" hayalleri ile malul bir siyasal anlayışı temsil etmesinde saklıdır.

Ne palazlanan sermayenin ne dinci-Amerikancı projenin askeri olacağız!

Türkiye ekonomisi büyüyor, kapitalist sınıflar palazlanıyor. Bu süreç, özellikle AKP iktidarı döneminde çok hızlı gelişti. Ekonomi büyürken, işçi sınıfıyla emekçilerin yaşamında bir iyileşmenin olmaması, bu büyümenin sadece kapitalistlerin kasalarını doldurmalarına yaradığını gösteriyor. Nitekim hem TÜSİAD kodamanları hem AKP iktidarından özel bir şekilde nemalanan asalak kapitalistlerin serveti, büyük bir hızla büyümektedir. Elbette ki, işçilerin vahşi sömürsü sayesinde...

Sermaye birikiminin gelinen yerde muazzam boyutlara ulaşması, Türk burjuvazisinin "bölgesel güç" olma heveslerini iyice depreştirmiştir. Tayyip Erdoğan'ın dış gezilere birer bölük kapitalistle gitmesi, son günlerde gündeme gelen "Afrika çıkartması", yakılıp yıkıldıktan sonra yağmaya açılan "Libya pastası"ndan aldıkları yağlı payın, dinci-gerici

İşçi sınıfı ile emekçiler sermayenin yayılma heveslerine olduğu kadar, AKP iktidarının saldırgan politikalarına karşı da mücadele etmekle yükümlüdürler. Emperyalistler adına savaş kışkırtıcılığı yapan iktidarı ancak işçi sınıfı dize getirebilir. Sınıf devrimcileriyle ilerici/öncü işçiler bu gerçeğin farkında olmalı, dahası hem Türkiyeli emekçilere hem bölge halklarına karşı taşıdıkları sorumluluğun ciddiyetiyle hareket etmelidirler.

medya tarafından bir övünç nişanesi olarak sunulması vb... Tüm bunlar söz konusu yayılmacı yönelimin yansımalarıdır.

Emperyalistlerin hakim olduğu alanlardan kırıntı düzeyinde de olsa pay almanın bir bedeli var. Emperyalist/siyonist projede AKP iktidarının payına 'aktif tetikçilik' düşmesi bundandır. "Komşularla sıfır sorun" söyleminden, "komşularla savaş" noktasına gelinmesi ise, 'emperyalistler adına tetikçilik' gibi alçaltıcı bir rol üstlenen işbirlikçi rejimlerin ne hallere düştüğünü gözler önüne seriyor.

Dinci-Amerikancı iktidarın bu gerici, yayılmacı, bir o kadar da saldırgan politikalarında ısrarı, sadece

bölge halklarının değil, ondan da önce Türkiye işçi sınıfıyla emekçilerinin başına büyük belalar açmaya adaydır. Zira füze kalkanları ile Patriot bataryaları boşuna kurulmuyor.

İşçi sınıfı ile emekçiler sermayenin yayılma heveslerine olduğu kadar, AKP iktidarının saldırgan politikalarına karşı da mücadele etmekle yükümlüdürler. Emperyalistler adına savaş kışkırtıcılığı yapan iktidarı ancak işçi sınıfı dize getirebilir. Sınıf devrimcileriyle ilerici/öncü işçiler bu gerçeğin farkında olmalı, dahası hem Türkiyeli emekçilere hem bölge halklarına karşı taşıdıkları sorumluluğun ciddiyetiyle hareket etmelidirler.

Patriot sevkiyatı son hız sürüyor

Türkiye'nin savaş ve saldırganlık üssü haline getirilmesinin önemli adımlarından olan Patriot sevkiyatı başladı. Ocak ayının sonunda tüm Patriotlar'ın ve askerlerin bölgede konuşlanmış olması bekleniyor. ABD ve Hollanda'nın ardından Almanya'da Patriot ve asker sevkiyatını başlattı.

Alman haber ajanslarında yer alan bilgiler doğrultusunda 330 askeri araç ve 130 konteynerden oluşan bir konvoyun Travemünde Limanı'na geldiği ve buradan da Danimarka Bandıralı Suecia Seaways isimli kargo gemisiyle yola çıktığı duyuruldu.

Geminin 21 Ocak'ta İskenderun Limanı'na varacağı belirtiliyor. Buradan ise Patriotlar silahların konuşlandırılacağı Kahramanmaraş'a gönderilecek. Sürecin maliyetinin ise 25 milyon euro olduğu belirtiliyor.

Bununla birlikte Çek Cumhuriyeti'nin de Türkiye'ye asker yollayacağı yönlü haberler basına yansıdı. Çek Haber Ajansı'nın geçtiği haberde 4 askeri uzmanın Türkiye'ye geldiği ve "Suriye tehdidi"ne karşı desteğin süreceği belirtildi.

Patriot füze sistemlerinin ABD'den karşılanacak kısmı İncirlik'e ulaştı. 7 Ocak günü İncirlik Üssü'ne ABD hava kuvvetlerine ait C-17 model iki dev kargo uçağı iniş yaptı. Üssün güneyindeki hangarların önüne çekilen kargo uçaklarında Adana'ya konuşlandırılacak Patriot füze savunma sistemlerinin bazı bölümlerinin bulunduğu belirtildi.

Hollanda hükümetinin gönderdiği Patriotlar da 7 Ocak günü yola çıktı.

Hollanda'nın Vredepeel kentindeki Best kışlasından yola çıkan Patriotlar önce Groningen eyaletindeki Eemshaven Limanı'na gidecek. Patriotlar burada gemilere yüklenerek deniz yoluyla İskenderun Limanı'na götürülecek. Füzelerin yaklaşık iki haftalık bir yolculuğun ardından 22 Ocak'ta Adana'da olması bekleniyor.

Füzelerin konuşlanacağı bölgelerde hazırlık yapmak üzere Hollandalı ve Alman askerler de Türkiye'ye gelmeye başladı. Füze savunma sistemini kullanacak yaklaşık 260 Hollandalı asker ise 21 Ocak'ta yola çıkacak.

Füzelerin yola çıkması nedeniyle Hollanda Genelkurmay Başkanı Tom Middendorp bir konuşma yaparak füzelerin savunma amaçlı olduğunu iddia etti. Middendorp, füzeleri kullanacak askerlerin yola çıkış tarihiniyse 21 Ocak olarak ifade etti.

Hollanda'dan gönderilecek askeri misyonun toplam maliyetinin 42 milyon euro dolayında olması bekleniyor.

Teknopark İstanbul İnşaatı İşçileri ile direniş üzerine konuştuk...

“Hakkımız ve onurumuz için mücadeleye ediyoruz!”

- Teknopark İstanbul Projesi inşaatında aylarca alınteri dökken işçiler olarak ücretlerinizin gaspedilmesine karşı onurlu bir mücadele ve direniş başlattınız. İlk olarak, basına yaldızlı sözlerle reklamları servis edilen Teknopark İstanbul Projesi'nden ve bu projedeki çalışma koşullarınızdan bahsedermisiniz?

Şevket Yalçınkaya: Ben Teknopark İstanbul Projesi'nde duvar ustasıydım. Biz, bu projede ağır inşaat koşullarında iş yaptık. İnsanlar ağır iş koşullarında alınteri dökerek mücadeleye çıktılar, günlük ekmeğini kazanmak için alınteri döktüler. Yağmurda, karda, kışta çalıştık. Ramazan ayında 45 derece sıcaklıkta çalıştık. Biz işçiler duvar işinde ağırlıklı olarak 30'luk Ytong kullanıyorduk. 30'luk Ytongların bir tanesi 30-35 kg civarındadır. Bir palette ve yaklaşık 36 Ytong bulunuyor. Bir duvar ustası günde 6-7 palet civarında Ytong'u taşıyor, bu yükü omuzlarına alarak duvar örüyordu. Bir işçi günde yaklaşık 2 ton civarında yük taşıyordu. Bizimle beraber çalışan ve bu yükleri taşıyan 75 yaşlarında bir işçi arkadaşımız dahi vardı... Bizler böylesi ağır koşullarda çalışmamıza rağmen hakkımız olan ücretlerimizi alamadık, 4-5 aylık ücret alacaklarımız gaspedildi. Maruz kaldığımız bu haksızlığı içime sindiremiyorum. Patronların bizlere yağdığı büyük bir vicdansızlık ve karaktersizliktir.

Projenin sahibi olan Teknopark A.Ş. bize ana firma olan Uzunlar İnşaat'ın iflas ettiğini ve kendilerinin bu parayı ödeyemeyeceğini söyledi. Ben bizzat kendim Teknopark'ın genel müdürü ile de konuştum, onun bana söylediği şu: “Orda mağdur olan bizleriz.” Düşünün ki, işçileri mağdur eden insanlar, arsızca “biz mağduru” diyebiliyor. Patronumuz olan şirketlerden ana firma diyor ki, “Ben iflas ettim”. Taşeron şirket diyor ki, “ben ana firmadan para alamıyorum”. Ana firmasından taşeronuna tüm patronlar topu birbirine atıyor ve “ben mağduru” diyor. Biz de işçiler olarak diyoruz ki, “asıl bizler mağduru”. Şu çok açık ki, bizlerin sırtından geçinen patronlar ücret hakkımızı alenen gaspettiler ve bizlere “Ne haliniz varsa görün” demiş oldular. Gerçekten vicdanlı düşünen insanlar neyin ne olduğunu zaten göreceklerdir.

Burçin Kuz: Ben de projenin ince işler taşeronunda Mayıs 2012'den itibaren şantiye şefi olarak çalıştım. Malzeme siparişlerinden, sahadaki imalatların kontrolüne, hak ediliş hazırlanmasından ana firma ile koordinasyona pek çok işi firmanın tek teknik personeli olarak yapıyordum.

Şantiye çalışması yoğun emek ve dikkat gerektiren, gecesı-gündüzü olmayan bir alan. Haftanın 7 günü, hiç tatil yapmadan çalıştığımız olabiliyor. Taşeron firmada çalışıyorsanız, bu yoğunluk en az personelle çözülmeye çalışıldığı için kendinize zaman kalması imkansız hale geliyor.

Bu proje de benim için tüm bu zorlukların birleştiği bir deneyim oldu. Yazın sıcaklığında depo olarak da kullanılan ve değil klima su sebili dahi olmayan bir konteynerde çalıştık. Sahada yapılan tüm ince

imalatlardan sorumlu olduğum için, yapılan her işin süresinden ve kalitesinden de sorumluydum. Bu sebeple Uzunlar İnşaat dışında da, müşavirlik firması TÜMAŞ ve patron Teknopark yöneticilerinin her biri ile sahada birebir görüşüyordum. İşin hızlanması için gayet de muhatap alınıyordum o zamanlar...

Temmuz ayından itibaren ücretlerimiz ödenmemeye başladı. Zaten şantiye koşullarından 1 aylık gecikme kanıksanmıştır ancak bu gecikme 2-3 ayı bulunca bizler için de dayanılmaz hale geldi. Sürekli oyalama taktikleri, “ha bugün ha yarın ödeyeceğiz” yalanlarıyla biz haftalar kaybettik. Şevket Usta'nın da bahsettiği gibi bu süre boyunca yönetici yönetici gezdik, dilekçeler verdik, sonuç alamadık.

“Şirketler arasındaki anlaşmazlığın faturası biz işçilere kesildi!”

Turan Karaca: Ben Teknopark İstanbul projesinde sıva işleri yapıyordum. Oldukça zor ve ağır koşullarda çalışıyorduk. Aynı zamanda düşük ücretlere çalıştırılıyorduk. Bizlerin alınteriyle dikilen binalarda, alınterimizin karşıtığı olan ücretlerimiz verilmedi. Ücretlerimiz zaten düzensiz ödenirken hiç ödenmemeye başlandı. Bizlere her seferinde, “hakedişleriniz yapılıyor, ücretlerinizi kısa sürede vereceğiz” denildi. Uzunlar İnşaat'ın taşeronu, bizlerin de patronu olan Telci Yapı da bizleri sürekli oyaladı. Tüm şirketler tarafından sürekli oyalandık ve geline nokta 4-5 aylık ücret alacaklarımız içerde kalmış oldu. Ana firma ve taşeron şirketler arasındaki anlaşmazlığın faturası biz işçilere kesilmiş oldu. İşçiler açık biçimde mağdur edildi.

“Biz işçiler ancak birlik olabilirsek haklarımızı alabiliriz”

- Gasp edilen ücretlerinizi alma talebiyle başlattığınız mücadeleden bahsedermisiniz? Nasıl biraraya geldiniz? Mücadeleyi nasıl ördünüz?

Burçin Kuz: Aslında sürecin başında bizi her hafta ödeme yapacaklarını söyleyerek oyaladıklarını söyleyebilirim. Bu süreçte biraraya gelip ya da telefonla görüştüğümüzde hepimiz birbirimize dert yanyorduk ancak yine de ödeneceğine dair umudumuz vardı. Bu sebeple de haftalar boyunca proje sahiplerinin sorunu çözeceğini düşündük. Bizlerin sigorta bilgileri ve alacaklarımızı detaylı istedikleri ve yakın zamana kadar da “uyumlu” davrandıkları için harekete geçmek için biraz geç kaldık sanıyorum. Artık yeter dediğimiz noktada tüm proje sahiplerine bir mail attık. Bir hafta süre verdik ve projenin gerçek yüzünü herkese anlatacağımızı söyledik. Ancak Teknopark yönetimi avukatları aracılığı ile attıkları mailde mağduru kendileri olduğunu ve atacağımız herhangi bir adımda hukuksal yola başvuracaklarını ilereyerek, tehdit etmiş oldu. Biz de ilk elden kendi firmamızda çalışan işçileri biraraya getirerek bir şeyler yapmaya karar verdik.

Şevket Yalçınkaya: Bu projede bizler gibi ücret alacakları gaspedilen 500'e yakın işçi var. Mağdur olan işçi arkadaşların bir kısmı olarak biraraya geldik. “Biz işçiler ancak birlik olabilirsek gaspedilen haklarımızı alabiliriz” diyerek neler yapabileceğimizi tartışmaya başlattık. Çünkü birlik olmazsak, asalak sömürücülere karşı biraraya gelmezsek hiçbir zaman

hakkımızı alamayız, böyle bir ülkede yaşıyoruz...

Öncelikle mimarımız ve ekip başları olarak biraraya geldik, ardından aramızda bir komite oluşturduk. “Sesimizi en gür şekilde duyuracağımız yer neresi olabilir?” diye düşünmeye başladık, sonra, projenin sahibi olan ve bu projeden milyonlarca dolar kazanacak olan İstanbul Ticaret Odası’nın önüne gitmeye karar verdik. İlk olarak 28 Aralık Cuma günü İTO’nun Eminönü’nde bulunan binası önüne gittik ve eylemlerimize başlamış olduk. 4 Ocak Cuma günü bir kez daha İTO önüne gittik, bu kez polislin saldırısına da uğradık.

“Gaspçılardan ücretlerimizi alana dek İTO’nun önündeyiz, direnişteyiz!”

- Bundan sonrası için mücadele hattınızı nasıl çizdiniz? Direniş kurgunuz nasıl olacak? Eylemlerinizin hedefinde nereler-kimler var?

Şevket Yalçınkaya: İTO’nun mağdur ettiği işçiler olarak 11 Ocak günü bir kez daha İTO’nun önüne olacağız. Ücretlerimiz ödenmediği takdirde buraya direniş çadırı kurarak eylemimizi her gün sürecek kapı önü direnişine çevireceğiz. Bu gaspçılardan ücretlerimizi alana kadar da ordan ayrılmayacağız. Biz kölelik zamanında yaşamıyoruz, sonuna kadar direneceğiz ve mücadele edeceğiz. Biz bu yola baş koyduk, kazanana dek vazgeçmeyeceğiz.

Bizi asıl mağdur eden Telci Yapı’dır. Ancak, öteki şirketler de hakkımızın gaspedilmesinin sorumlularıdır. Başta İTO olmak üzere, Telci Yapı’dan Uzunlar’a ve Teknopark A.Ş.’ye, projedeki tüm patronlar hakkımızın gaspedilmesinden sorumludur ve dolayısıyla eylemlerimizin hedefindedir. Hepsini rahatsız edeceğiz. Uzunlar’ın da diğer patronların da evlerine kadar gideceğiz.

Proje şu an durmuş durumda. Ancak İTO başka şirketler ve işçiler üzerinden projeyi devam ettirmek isteyecektir. İTO bugün bize, “ben sizin muhatabınız değilim” diyorsa, yarın öteki işçilere de aynı şeyleri söyleyecektir. Biz ezilirsek başkaları da ezilecek. İş o noktaya varırsa, şantiyeye girip yaptığımız imalatları da sökme yoluna gideceğiz. Yaptığımız binaları sökmesini de yıkmasını da biliriz.

Bundan sonraki süreçte de eylemlerimiz devam edecek. Gaz da yesek, cop da yesek biz pes etmeyeceğiz. Biz sadece para için değil, aynı zamanda haklarımız ve onurumuz için mücadele ediyoruz. Bizim olanı eninde sonunda alacağız. Onurlu olmak için onursuzun karşısında dik durmak gerekiyor. Bunun mücadelesini de vereceğiz. Biz hakkımız olanı alamadığımız için bugüne dek rahat uyuyamadık, bundan sonra da bu işin sorumluları rahat uyuyamayacak.

Burçin Kuz: Polis saldırısından sonra ailelerimizle

yaptığımız basın açıklamasında da vurgulamıştık, ne cop, ne gaz bombası bizim bu süreç içinde yaşadıklarımız kadar canımızı yakamaz heralde. Biz iş yürürken nasıl muhatap alınabiliyorsak bugün de muhatap alınacağız, başka yolu yok! Bu bizim için artık onur meselesi haline geldi. Pek çoğumuz haftalardır doğru düzgün uyku uyuyamıyor; parasını alamadığı için memleketine, çocuklarının yanına gidemeyen arkadaşlarımız var. Bundan sonra kendimize zarar vermenin bir anlamı yok. Biz onların uykusunu kaçırmaya karar verdik. Başaracağımızı düşünüyoruz.

Turan Karaca: Eylemlerimize İTO’nun önüne giderek başladık. Bundan sonra direniş çadırı kurarak sürekli olarak İTO’nun önünde olacağız. Biz bu işin köküne kadar, sonuna kadar gideceğiz. Kazanana kadar direneceğiz, biz hakkımız olanı er ya da geç alacağız!

“Her direniş bir sonraki için deneyim biriktiriyor”

- Farklı sektörlerde de olsa, sizin gibi patronların saldırılarına karşı mücadele eden ve direniş örgütleyen işçi arkadaşlar var. Direnişteki diğer işçilerle ortak bir mücadelenin örgütlenmesine ilişkin neler söyleyebilirsiniz?

Şevket Yalçınkaya: Direnişçi arkadaşlara teşekkür ediyorum. Özellikle Şişecam, Abdi İbrahim ve Hey Tekstil işçilerine teşekkür ediyorum. Onlar da bizim gibi mağdur olan işçiler. Onlar bizlerin eylemine destek sundular. Direnişteki işçiler olarak mücadelemizi ortaklaşmamız gerekiyor. Mücadelemizi ancak böylece daha yüksek seviyelere çıkarabiliriz.

Burçin Kuz: Bizimle birlikte polis saldırısına uğrayan, buna rağmen yanımızda olan Abdi İbrahim ve Hey Tekstil direnişçileri bize öyle bir moral ve güç verdi ki, kazanacağımıza inanıyorum. Her işçi direnişinde bizim meşru olduğumuzu ve haklarımız için direnmemiz gerektiğini bir şekilde belleklerimiz kazıyor. Her direniş bir sonraki için deneyim biriktiriyor. Bu deneyimlerin ortaklaştırılması çok önemli.

“Yalnız değiliz, sadece alternatiflerimizin farkında değiliz”

- İnşaat sektörü ağır sömürünün yanısıra taşeronlaştırmanın, kuralsızlığın ve güvencesizliğin

derinden yaşandığı, örgütsüzlüğün ise çok zayıf kaldığı bir sektör. Ücret alacağı için mücadele veren inşaat-yapı işçileri olarak, sektördeki örgütlenme ihtiyacına yönelik neler söyleyebilirsiniz? Sektördeki bu kara tabloya karşı işçiler olarak nasıl bir örgütlenme süreci içerisine girmek gerektiğini düşünüyorsunuz?

Burçin Kuz: İnşaat sektörü sirkülasyonun çok fazla, bu sebeple de biraraya gelmenin zor olduğu bir alan. Tabii bu örgütsüzlük patronların da oldukça işine geliyor. Bu kadar ağır çalışma şartlarında çalışıp, bir de hak gasplarına uğrayacaksınız, tüm bunlara rağmen isyan etmeyeceksiniz! Bunun tek sebebi yalnız olduğumuzu düşünmemizdir. Ama pek çok direniş de gösteriyor ki yalnız değiliz, sadece alternatiflerimizin farkında değiliz.

Başta sendikalar olmak üzere işçi derneklerinden (biz teknik elemanlar özelinde) meslek odalarına kadar aslında biraraya gelebileceğimiz pek çok imkan var. Bu imkanların mevcut durumları ve hakim olan anlayıştan bağımsız olarak buralarda bulunmanın çok önemli olduğunu düşünüyorum.

Şevket Yalçınkaya: Sektördeki bu saldırıların temel nedenlerinden biri, biz işçilerin birlik olmaması ve örgütsüz olmasıdır. Bizlerin kendimize bir çeki düzen vermemiz gerekiyor. Bir mücadele verirken hakkımızı başkalarına yedirmememiz lazım. Dernekte ya da sendikada, biz inşaat işçilerinin mutlaka örgütlenmesi gerekir. Mevcut dernek ve sendikaların da mutlaka biraraya gelmesi lazım.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

Şevket Yalçınkaya: Başta bizlerin mücadelesine her türlü katkıyı sunan OSİM-DER olmak üzere, bizi yalnız bırakmayan tüm dostlarımıza teşekkür ediyoruz.

İşçiler olarak, birlik ve beraberlik mücadelesi vermemiz gerekiyor. Ancak böyle bir mücadele verirsek kazanırız.

Burçin Kuz: Ben de bu mücadelede yanbaşımızda olan başta ÇHD, OSİM-DER, İnşaat İşçilerinin Derneği ve direnişteki arkadaşlarımıza teşekkür ediyorum. İşçilerin birliği er ya da geç sermayeyi yenecek. Bu bizim bugün yaşadığımız, büyük küçük deneyimler sayesinde olacak, buna yürekten inanıyorum.

Son olarak o şantiyede çalışan ve bugüne kadar ulaşamadığımız arkadaşlarımıza seslenmek istiyorum, biz ücretlerimizi er ya da geç alacağız, gelin bunu birlikte başaralım!

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Şantiyelerden, ofislerden, plazalardan direnişçi işçilere selam olsun!

Burjuva medyanın gazetelerinde, televizyonlarında görmek ve okumak mümkün olmasa da dünyanın dört bir yanından direniş ve mücadele sesleri yükseliyor. Elbet tüm bu sesler geleceğe dair umut besleyen kesimleri bir yandan heyecanlandırıp, bir yandan da sisteme dair öfkesini biliyor.

İki hafta önce Teknopark İstanbul Projesi İnşaatı’nda çalışan işçiler de soluksuz emek harcadıkları projeden alamadıkları ücretleri için direniş bayrağını yükseltmeye başladılar. Bu süreç içerisinde bildik senaryolar onlar için de işledi. Muhatap alınmadılar, üstü kapalı tehdit edildiler, kolluk güçleri ile karşı karşıya geldiler... Ne var ki yılmadılar, yılmacaklar.

Teknopark İnşaatı’nda çalışan ve ücretlerini alamayan işçilerin başlatıkları bu mücadeleyi bizler için iki kat daha önemli kılan ise aralarında mimar bir kadın arkadaşımızın bulunmasıdır. Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları olarak bugüne kadar yaptığımız tüm açıklamalarımızda, artık teknik elemanların ayrıcalıklı konumlarını yitirdiklerini, ekonomik ve sosyal haklarını bir bir kaybetmeye başladıklarını, dünün ücretli çalışan beyaz yakalılarının bugün sınıfsal aidiyetlerinin netleştiğini belirtmiştik. Geline yerde Teknopark işçilerinin yükselttikleri mücadele bayrağının bir ucundan da mimar bir arkadaşımız tutmaktadır. Dolayısıyla ücret hakkı için başlatılan bu mücadele söylemlerimizin doğruluğunun, teknik elemanların kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmeleri gerekliliğinin en son örneği olmuştur.

Sonuç olarak Teknopark İstanbul İnşaatı işçileriyle mücadelelerini sürdürdükleri her alanda yan yana ve omuz omuz olacağımızı yineliyoruz.

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları

Teknopark işçilerine polis terörü...**“Hakkımızı alıncaya kadar elimiz yakanızda!”**

İTO-Teknopark işçileri, İstanbul Ticaret Odası (İTO) önünde hakları için direniyorlar. Yaklaşık dört aydır alamadıkları ücretleri için, her hafta Cuma günü İTO önünde eylem yapan işçiler, polis saldırısına maruz kaldı. İşçiler saldırıları eylem ve açıklama yaparak kınadı, hakları için yürüttükleri mücadelede kararlılıklarını ifade ettiler. İşçiler 11 Ocak gününe kadar hakları ödenmez ise, İTO önünde çadır kuracaklarını açıkladılar.

“Yaşasın sınıf dayanışması!”

4 Ocak günü saat 10.00’da İTO önünde bulunan işçilere direnişteki Abdi İbrahim işçileri ve HEY Tekstil işçileri de destek verdi.

Ayrıca Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatlar, KESK’li kamu emekçileri, OSB-İMES İşçileri Derneği, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, İnşaat İşçilerinin Derneği ve İnşaat ve Yapı İşçileri Derneği de destek verdi.

Basın açıklamasını Teknopark işçileri adına Burçin Kuz okudu. Kuz, çalıştıkları Uzunlar İnşaat’ın işçiler nazarında sicili bozuk olduğunu belirterek şirketin TNet Arena, Mersin Stadyumu, Van Deprem Konutları gibi projelerindeki haksızlıklarını anımsattı. Kuz, haftalar boyu süren çözümsüzlüğün ardından eyleme geçtiklerini İTO Genel Sekreteri Cengiz Ersoy’la görüştiklerini fakat ödemeyi kabul etmediklerini belirtti. Kuz sözlerini “Hakkımız olan alıncaya kadar ellerimiz yakanızı bırakmayacak! Biz haklıyız, biz kazanacağız!” diyerek bitirdi.

Açıklamanın okunmasının ardından bekleyiş, konuşmalarla devam etti. Konuşmalarda ilk sözü ÇHD MYK üyesi Av. Zeycan Balcı Şimşek aldı. Şimşek, kamu projesinde çalıştığı halde ücretlerin ödenmediğini vurgulayarak şunları söyledi: “Ama bugün proje tamamlanmak üzere ve inşaat işçilerinin parası ödenmiyor. Bu kadar inşaat işçisinin ücretinin ödenmemesinden İstanbul Ticaret Odası birinci dereceden sorumludur.”

Av. Zeycan Balcı Şimşek’in ardından, Abdi İbrahim direnişçisi Mehmet Ergün, HEY Tekstil işçisi Zeki Gördeğir, OSB-İMES İşçileri Derneği Başkanı Güneş Atalay, İnşaat İşçilerinin Derneği ve İnşaat ve yapı İşçileri Derneği adına da birer konuşma yapıldı.

İşçilere polis saldırısı

Konuşmaların ardından İTO yönetimi işçileri muhatap almadığı için İTO önünde yol kesildi.

Polisin azgınca saldırıp darp etmesine karşın, işçiler yoldan ayrılmayıp, sloganlar atarak cevap verdi. İşçilerin kararlılığı karşısında daha da azgınlaşan polis, biber gazı sıkarak, kalkanlarla işçileri kaldırıma kadar sürükledi. Çevik Kuvvet saldırısına yenilmeyen işçiler, eylemlerine burada devam ettiler. Saldırıları sırasında coşkulu sloganlar susmazken, rahatsızlanan 4 işçi hasataneye götürüldü.

Burada bir kez daha söz alan Abdi İbrahim işçisi saldırılara rağmen direniş kararlılığını koruduklarını ifade etti. Konuşma “Yaşasın onurlu direnişimiz!” sloganıyla karşılandı.

Saldırının ardından İTO Genel Sekreteri Cengiz Ersoy işçileri görüşmeye çağırdı. Ancak Ersoy’un görüşmeye çağırmasına rağmen arabasıyla kaçtığı görüldü.

Şişecam’a ziyaret

İTO önünde eylemlerini bir müddet daha sürdüren işçiler, akşamüzeri İTO önünden ayrılarak topluca Şişecam’a ziyarete gittiler.

Polis saldırısına ailelerle eylemli yanıt

Polis terörüne maruz kalan İTO-Teknopark işçileri 6 Ocak Pazar günü Kadıköy’de eylem gerçekleştirdiler. Aileleriyle eyleme katılan işçiler, Kadıköy Kilise önünde tolandıktan sonra Eminönü İskelesi’ne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler.

Basın açıklaması, işçilerin Teknopark İstanbul Projesi inşaatında aylarca alın teri dökerek çalıştığı ancak ücretlerini alamadığının belirtilmesiyle başladı. İşçilerin iki haftadır hakları için eylemde olduğu belirtilerek, İTO’nun yanıtının çözüm bulmak yerine polis terörünü devreye sokmak olduğu ifade edildi.

Eylemde yapılan konuşmaların ardından destek için gelen OSB-İMES İşçileri Derneği, İnşaat İşçileri Derneği ve Abdi İbrahim işçileri’ne teşekkür edilerek direnişte olan bütün işçiler selamlandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

4 Ocak 2013 | Eminönü

6 Ocak 2013 | Kadıköy

DHL’ye korsan sendika

TÜMTİS’te örgütlendikleri için işten atılan DHL işçilerinin direnişi ve sendikanın örgütlenme çalışması sürüyor. Örgütlenme çalışmasını engellemek için işçileri işten atan patronun imdadına Hak-İş’e bağlı Taşıma-İş Sendikası yetişti. İşçiler zorla Taşıma-İş’e üye yapılarak TÜMTİS’in örgütlenmesinin önüne geçilmeye çalışılıyor.

DHL patronu sendikal örgütlenmeyi engellemek için baskı, tehdit, sendikaya üye olmayan işçileri diğerlerine karşı kayırma, sendikasız işçilerin ücretlerinde artış ve ek sosyal yardımlar sağlama, işten çıkarma gibi birçok yol yöntem denedi ancak başarı sağlayamadı. Patronun tüm çabalarına karşın örgütlenme çalışmasının devam ediyor olması, direnişin ilk günkü kararlılıkla sürmesi ve DHL’nin dünyanın pek çok merkezinde protesto eylemlerinin hedefi haline gelmesi, patronu TÜMTİS’e karşı yeni hilelere başvurmak zorunda bıraktı.

DHL patronu, işçileri yanlış bilgi ile aldatarak Hak-İş’e bağlı olarak yeni kurulan Taşıma-İş Sendikası’nı, bu işyerindeki sendikal örgütlenme çalışmasının bölünmesi ve yenilgiye uğratılmasının aracı haline getirmek istiyor. Patron ve şirket yöneticileri Taşıma-İş’i işyerinde örgütlenmeye çağırıp, sendika görevlisi gibi hareket ederek işçileri kendi arabalarıyla notere götürüp Taşıma-İş’e zorla üye yaptırmaya çalışıyor.

5 Aralık 2012’de Hak-İş konfederasyonuna bağlı olarak kurulan ancak Türkiye’nin hiçbir yerinde örgütlülüğü bulunmayan Taşıma-İş, korsanca bir çalışma ile DHL patronuna hizmette kusur göstermiyor. Hak-İş’in kendi web sitesinde dahi adı geçmeyen bu “sendika”nın Ankara, Samsun, Kocaeli ve İstanbul’da bulunan “il temsilcileri”, DHL’nin bu illerde bulunan yöneticileri vasıtasıyla işçileri zorla üye yapıyor.

Yazılı bir açıklamayla DHL’deki saldırıyı duyuran TÜMTİS MYK, tüm girişimlere rağmen sendikanın, işçilerin sendikal mücadelesinin yanında olacağını, DHL’deki mücadeleyi başarıyla taçlandıracağını vurguladı.

Altın Şafak güneşi karartırken...

Devrim korkusu faşizmi besliyor!

Pandora'nın kutusu açıldı bir kere. Dışarı çıkan her kötülük kızgınlık, kibir, pişmanlık korkudan beslendi. Korku iliklere işlediğinde olabileceklerin sınırı yoktur. Korkuyla beslenen korkuyu büyütür. Yunan mitolojisinde tanrılar bile böyle ayrılır. Korkuyla beslenen Hades umutla güçlenen Zeus. Bugün tanrılar Yunanistan'dan da dünyadan da uzaklaşmış. Fakat korku ve umudun savaşı sürüyor. Tüm insanlık tarihinde olduğu gibi.

Tarihten öğreniyoruz. Gelecek için kurulan her fikir diyalektik gereği geçmişe bağlanıyor. Fakat zaman her zaman ileri sarılmıyor. İnsanın içinde kirli hücreleri taşıyanlar geçmiş de geleceği kirletmek için kullanıyor. Geçmişin acılarını, hükümlerini yeniden inşa etmek için okuyor. Geçmişe iki farklı göz ve iki farklı bakış, bugüne ve yarına iki ayrı sonucu getiriyor. Geçmiş ortadaysa yapılacak da bellidir. Bir daha asla demek için bugün geçmişten öğrenileni yapmak gerekir. Zira faşistler savaş çığlıkları atarak yürüyor yanbaşımızda. Yürüyorlar umudu katletmek için.

Tarihleri ölüm, katliam ve acı olanlar yeniden sahnede

1917'nin Bolşevik devrimcileri yolunuzu nasıl aydınlatıyorsa bugün, 1930'ların Nasyonal Sosyalist Partisi de öyle karanlığı sunuyor Yunan faşistlerine...

Burjuvazinin küçük beslemesi Altın Şafak Genel Başkanı Nikolas Michaloliakos Hitler'e yaklaşabilir mi tarih gösterecek. Fakat onun yolunda yürüyüp adımlarını bir bir takip ettiği aşikar. Örgütlenme modeli, parlamentoyu hedef olarak kullanma şekli, saldırılarda göçmenleri öncelikli görmeleri gibi Nazilerin döneminde ne varsa aynı paralellikte bugünün Yunanistan'ın da bunlar var. Partinin lideri Michaloliakos yıllar önce Hitler ve yönetimini öven yazısıyla açıkça Nazileri örnek aldığı ifade etmişti. Kendisine "föhre" denmesini isteyen Michaloliakos, Hitler'i taklit etmeyi partinin gençlik kollarından oluşan özel koruma birliği kurarak sürdürüyor.

Burjuvazinin işçi sınıfının devrimci yükselişinden duyduğu korku Altın Şafak hareketine kan taşıyor. Yunan sermaye devletinin 'gayri resmi' desteğini alan faşistler daha pervasız daha vahşi saldırılara girişiyor. Bugün Yunanistan parlamentosunda birkaç koltukla ve birkaç şehirde gerçekleştirdiği saldırganlıkla ön plana çıkıyor olsa da, yavru köpek gibi sahibi tarafından eğitime devam ediyor. Yunanistan burjuvazisinin yedek gücü olan Altın Şafak hem sermaye grupları hem de devlet eliyle palazlanıyor. Altın Şafak'ın bir dizi polis birimleriyle ilişkili olduğu artık inkar edilemeyen bir gerçek.

Kendisini "neoliberalizme ve Marksizm'e karşı" olarak tanımlayan Altın Şafak, 1993'de Yunanistan siyasi partiler sahnesinde yerini almıştır. 2000'li yıllara kadar varlığı belli olmayan faşist parti ekonomik krizin ülkeyi vurmasıyla doğru orantılı olarak büyüdü.

Göçmen karşıtı propagandası krizden etkilenen emekçiler üzerinde etki yaratarak hem oylarını hemde saldırganlığını arttırdı.

Altın Şafak, geçtiğimiz yıl yapılan seçimlerde tarihinin en yüksek oy oranını toplayarak mecliste 18 sandalye kazandı. Bu süreçte parlamentoda ırkçı açıklamalar birbirini izlerken sokaklarda göçmen avları düzenleyen faşist parti, saldırılarını mahalle baskınları ve kundaklamaya kadar getirdi.

Altın Şafak partisinin sadece 2012 yılındaki pratiklerinden birkaç faşistlerin kudurganlıkta hangi noktaya ulaştığını gösteriyor.

Ulusal bir kanalda tartışma programına katılan Altın Şafak partisi sözcüsü, karşı görüşlü 2 bayanı canlı yayında darp ederek tartışmadan anladığı dili gösterdi.

Altın Şafak üyeleri, 15 Mayıs 2012 tarihinde Yunanistan'ın büyük partilerinden PASOK milletvekili Evangelos Venizelos'un üstüne kaynar su atarak saldırıda bulundu.

17 Aralık günü SYRIZA milletvekiline stadyumda saldıran faşistler "Yunan milliyetçilerinin Yunanistan'ı illegal göçmenlerden korudukları"ni ifade ediyorlardı.

Geçtiğimiz haftaysa Aitolikos'da Roman mahallesini basan faşist parti güçleri 6 evi ve 4 aracı kundakladı.

Yunanistan'ın faşizm deneyimi ve darbe günlükleri

Yunanistan'da faşizm ilk kez kullanılmıyor elbet. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonlarında Yunanistan Komünist Partisi öncülüğündeki Partizanları ezmek için de faşistler göreve çağrılmıştı. Hatta "ulusal" çıkarlarını bir kenara itmekten geri durmayarak ülkedeki Nazi yönetimiyle EDES (faşistlerin o dönemdeki askeri birliği) ateşkes ilan ederek savaş cephesini teke indirmişti. Komünistlere karşı savaş uzun sürse de emperyalizmin desteğiyle faşistler amacına ulaşmıştı. Fakat komünistlerin Nazilere karşı fedakarlık ve onurla yükselttikleri savaş tüm işçi sınıfının bilincinde hak ettiği yeri almıştı.

"Burası Politeknik... Size, özgür savaşçılar konuşmakta, burası Politeknik... Burası Politeknik... Size, çocuklarımız konuşmakta."

Bu sesle tarihe yazıldı bir ülkede darbecilerin yenilgisi. Bu ses Politeknik Üniversitesi'nin 24 saat yayın yapan öğrenci radyosu Özgür Savaşçı'dan Maria Damanaki'ye ait. Bu sesle başlayan çağrı 3 gün süren Politeknik Üniversitesi işgaline ve başta Genelkurmay Başkanlığı önünde yapılan eylemlerle Cunta'nın yenilgisine milad oldu. Artık faşist darbenin yenilmesi

zaman meselesiydi. Bir ülkede kolluk gücüyle emekçiler bastırılabilir. Fakat asla yenilmezler. Tarih bir kez daha faşistlere karşı Yunanistanlı emekçilerin direnişini yazdı. Bir kez daha umutla kavgaya sarılan zafere erişti.

Geçmişin gölgesinde kalan bitmeyen kavga

Bugün Yunanistan'da mücadelenin pratiği faşizmi sınırlamaya, ezmeye yetmiyor. Zira sokakları boş kalmasa da, militan eylemliliklerde polisle çatışılrsa da genel grevler ve de siyasal taleplerle genel grevler ilan edilse de, ideolojik-politik platformları düzen içi sınırlara mahkum edilmiş durumdadır. Ne anarşist örgütler ne de sendikalar faşist partiye karşı etkin bir mücadele öüyor.

Fakat işçi sınıfı öğreniyor. Dünya devrim tarihinden öğreniyor, kendi pratiğinden öğreniyor. Bugün değilse yarın faşistleri de yenmeyi, burjuvaziye de alt etmeyi öğrenecek.

Pandora'nın kutusunda ne kaldı?

Pandora'nın kutusunda kalan kelebek, ümittir. Altın Şafak karşısında Yunanistan emekçilerinin ellerinde yükselen kızıl bayraklar en güçlü panzehirdir.

"Ege denizi kararınca

Dağlar uykuya dalar

Yine ıssız ovalarda

İsyan ateşi yanar

Varlığımız feda olsun

Bu uğurda savaş

Yemin ettik biz emekçiler

Sosyalizmi kurmaya

Kızıl yıldız parlayacak

Emekçinin altında

Orak çekiç patlayacak

Faşistlerin beyninde"

Yunanistan işçi sınıfı faşizmi iyi tanı. İşçi sınıfının dikiş tutmaz yaralarında hep faşizmin darbeleri vardır. Bundan dolayıdır ki, Yunanistan İşçi Marşı'nda dahi faşizmi yenmek tezahür edilir.

Yunanistan devrimi hissetmiş, partizanları dağlarında saklamış, meydanları işçilerle dolmuş ülke.

Yunanistan geçmişi kaçırmış fakat gelecek için emek harcayanların ülkesi.

Faşistler şafağı değerli kılmak için altın olmasını bekleyenlerdir. Bizse şafağı birlikte karşılayamamanın hüznünü taşıyarak tereddütsüz devrim için ölenleriz. Bugün şafak geç doğuyor ama yarın...

Yarın şafak kızıl doğacak!

Avrupa'da kapitalist kriz ırkçılığı, burjuvazi faşist hareketleri büyütüyor...

Geçtiğimiz hafta Yunanistan'ın kuzeyinde bulunan Aitolikos kasabasında romanların yaşadığı bir kamp 70 kişilik ırkçı faşist bir grup tarafından basıldı. Aralarında yüzleri maskeli kişilerin de bulunduğu grup, ellerinde sopalarla kampa saldırdı, bazı kulübeleri ve araçları ateşe verdi.

Aitolikos'ta daha önce de Roman emekçileri taciz eden ırkçı gruplarla Roman emekçiler arasında gerginlik yaşanmıştı. Çıkan olayların ardından Aitolikos Belediyesi Romanlar'a ait bazı ev ve kulübeleri "kaçak inşaat olduğu" gerekçesiyle yıkmıştı.

Yunanistan'da yabancı işçilere, göçmenlere, "ötekiler"e karşı sürdürülen ırkçı-faşist saldırıların arkasında Altın Şafak Partisi'nin olduğu biliniyor.

Emperyalist kriz Yunanistan'da faşist partileri parlamentoya taşıdı

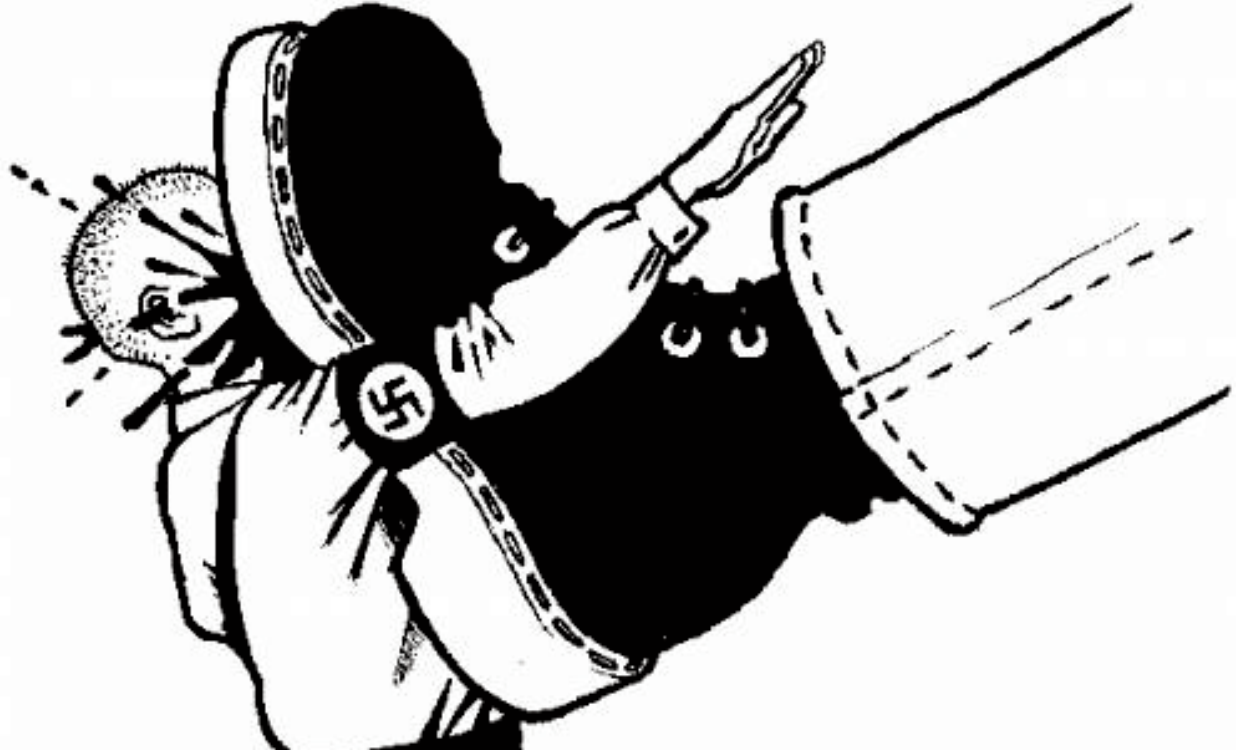
Kriz süreçlerinde geleneksel siyasal yapılara duyulan güvensizlik örgütsüz, bilinçsiz ve gelecek kaygısı içindeki kitleleri daha radikal arayışlara iter. Böyle süreçlerde işçi ve emekçiler bir yandan sol arayışlar içindeyken, güçlü bir sınıf partisinin olmadığı koşullarda da ırkçı-faşist hareketlere yönelir.

Emperyalist krizi en ağır şekilde yaşayan Yunanistan'da da durum böyle. Borç batağındaki ülkede, işsizlik yüzde 20'yi aşmışken, her 4 kişiden biri yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Sokaklarda yaşayanların sayısı ise çığ gibi büyüyor. Krizin yarattığı yıkıcı etkileri kullanan faşist Altın Şafak Partisi, tüm yabancıları Yunanistan'dan kovmayı ve sınırlara mayın döşemeyi vaat eden bir propaganda faaliyeti sürdürdü, yoksul Yunanlılara yiyecek dağıttı. Altın Şafak Partisi böylece, 2009'da %0,29 olan oy oranını bu seçimde 23 kat artırarak %6,97'ye yükseltti ve parlamentonun 300 sandalyesinden 18'ine sahip oldu.

Faşist Altın Şafak ırkçı, göçmen ve yabancı düşmanı, anti-semitik ve antikomünist yapılanmasına karşın, Avrupa'daki neo-faşist hareketlerin aksine, çalışma, örgütlenme ve eylem tarzı ile klasik faşist örgütlenmelere daha yakın. Hitler faşizmini referans alıyor, gamalı haçı andıran sembolleri kullanıyor, nazi selamı veriyor.

Avrupa'da büyüyen ırkçılık ve ırkçı faşist partilerin güçlenmesi

Kapitalizm, dünya ölçüsünde tarihinin en büyük bunalımlarından birini yaşıyor. 80'lerin başından itibaren kapitalist neo-liberal saldırılar sonucu sosyal devlet çöktü, işçi sınıfının mücadelelerle kazandığı haklar yok edildi, sosyal haklar budandı, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları ağırlaştı, işsizlik arttı. Yaşanan emperyalist küresel kriz ile birlikte, dev kapitalist tekellerin kapanması gündeme geldi ve yüzbinlerce işçi sokağa atıldı. Kapitalist tekellerin iflasını ülkelerin iflası izledi ve derinleşen kriz halihazırda Yunanistan, Portekiz, İspanya, İtalya, Fransa ve Kıbrıs'tan sonra AB'nin merkezine doğru ilerliyor. Troyka ve yerel yönetimler işçi sınıfına ve

emekçi kitlelere kemer sıkma politikaları dayatıyor. İşsizler ordusu büyürken, milyonlarca insan açlığa, yoksulluğa itiliyor. Tüm bu tablo işçi ve emekçi kitlelerde hayal kırıklığına neden oluyor, güvensizliği, umutsuzluğu besliyor, gelecek kaygısını büyütüyor.

Göreceli refahlarını kaybedeceği endişesine kapılan kitlelerin tepkisi büyüyor. Örgütsüz ve bilinçsiz kitleler, krizin yol açtığı yıkımın asıl kaynağının kapitalist düzen olduğunu göremiyorlar ve ne yazık ki öfkelerini yanlış kanallara boşaltıyorlar. Tepkilerini burjuvazinin hedef olarak gösterdiği yabancı işçi ve emekçilere, göçmenlere, romanlara yöneliyorlar; milliyetçi faşist partilerin destekçisi oluyorlar.

Dün Yahudi düşmanlığı vardı, günümüzde bunun yerini İslam düşmanlığı almış durumda. Yabancı işçi ve emekçiler ile müslüman nüfusun az olduğu ülkelerde ise, toplumun en alt katmanında yer alan Roman emekçiler, ari ırk yaratmayı savunan faşistlerin hedef tahtası oluyor. Geçtiğimiz sene Fransa'da ve İtalya'da Romanlar'a karşı girişilen faşist uygulamalar ve sınır dışı etmeler, son olarak da Yunanistan ve Macaristan'daki saldırılar bunun örnekleridir.

Kriz dönemlerinde sınıf mücadelesi muazzam bir dinamizm kazanır. Sınıfın öfkesi sokağa taşar. Avrupa'nın birçok ülkesinde krizin bedelini ödemeyi reddeden işçi sınıfının ve emekçilerin yaygın, kitlesel, militan eylemlilikleri buna örnektir. Yunanistan'da, Portekiz ve İspanya'da krizin patlak verdiği günden bu yana grevsiz geçen bir gün neredeyse yok. Yunan işçi ve emekçileri 20'nin üzerinde genel grev gerçekleştirdi. Öncüsünden yoksun işçi sınıfının mücadelesi düzeni yıkan bir mecraya evrilmemiş de, sınıf enerjisini ve deneyimlerini biriktiriyor ve büyük bir patlama potansiyeli taşıyor. Bunun bilincinde olan emperyalist kapitalist sistem yarın olası bir patlamayı kontrol altına alabilmek için, bugünden ırkçı faşist

örgütleri palazlandırıyor, destekliyor, karşı-devrimin yedek gücü olarak yanına hazırlıyor.

Burada işçi sınıfına düşen görev, burjuvazinin işçi sınıfı ve halkları karşı karşıya getiren her türlü oyununu boşa çıkarmak, mücadele içinde biriktirdikleri enerji ve deneyimlerini ortaklaştırmak ve bunları krizin asıl merkezine, emperyalist kapitalist sistemin kendisine yönelmektir.

Avrupa ülkelerinde faşist hareketler:

Macaristan'da ekonomik krizle beraber desteği hızla artan faşist parti Jobbik, geçen yılki seçimlerde yüzde 17 oyla ülkenin 3. büyük partisi oldu. Yahudi ve Roman düşmanı bu faşist partinin gençlik kolları, Mussolini ve Hitler'in "siyah ve kahverengi gömlekliler"i gibi hareket ediyor. Paramilitarist parti, siyah milis üniforması giyerek, Ku Klux Klan gibi meşaleler taşıyarak Roman köylerini basıyor.

Doğu Avrupa'da ırkçı faşist örgütlülükler güçleniyor. Litvanya'da da TT adlı faşist parti seçimlerde yüzde 12,7 oy almıştı. Letonya'da LNNK yüzde 5, Slovakya SNS yüzde 5,1, Slovenya'da SNS yüzde 5,4 oy desteğine sahipler. Bulgaristan'da ATAKA, özellikle Türkiye karşıtı söylemler kullanıyor. 240 sandalyeli ulusal mecliste 21, AP'de ise 3 milletvekili var.

İsveç: Sosyal demokrasinin beşiği sayılan İsveç'te, göçmenlerin devletin borçlanmasında büyük rol oynadığını ileri süren ırkçı yabancı düşmanı İsveç Demokratları (SD) ilk kez 2010 seçimlerinde yüzde 5,7 oy oranıyla 20 milletvekili çıkardı. Parti 1988'de kuruldu.

Finlandiya'da Nisan 2011'de yapılan milletvekili seçimlerinde yüzde 19 oy alarak dikkat çeken Gerçek Finlandiyalılar Partisi (Perussuomalaiset), göçmenlere karşı sert söylemleri ile oy topluyor.

Norveç: 1997'den beri ülkenin 2. büyük partisi olan ırkçı-faşist İlerici Parti (FrP), 2009'da yapılan seçimlerde oyların yüzde 22,9'unu almıştı. Anders Breivik'in geçen yıl 77 kişiyi katlettiği olay sonrasında, oyları yüzde 17'den yüzde 11'le geriledi.

Danimarka: Avrupa'da ırkçılığın önemli kalelerinden bir olan Danimarka Halk Partisi (DF), 1995'ten bu yana katıldığı tüm seçimlerde yabancı düşmanlığı ile ilgili politikalarıyla oy oranını artırırken, 15 Eylül 2011'de yapılan seçimlerde yüzde 12,3 oy alarak 22 milletvekili çıkardı ve ülkenin 3. büyük partisi haline geldi.

Hollanda'da Geert Wilders'in Özgürlük Partisi, İslam düşmanlığı üzerinden işçi ve emekçileri bölerek güç topluyor. 2010 seçimlerinde yüzde 15'in üzerinde oy alarak 24 milletvekilini parlamentoya sokmuştu.

Avusturya'da ırkçı faşist Jörg Haider liderliğinde 1999'da yaklaşık yüzde 27 oy alarak koalisyon hükümetine giren Avusturya Özgürlük Partisi (FPÖ), 2007 yılına kadar hükümette kaldı. Partinin kurucuları arasında Hitler döneminden kalma naziler bulunuyor. Bölündükten sonra FPÖ ve BZÖ olarak yola devam eden partiler, son genel seçimlerin yapıldığı 2008 yılında toplamda yüzde 28 oy oranına ulaşarak 183 sandalyeli meclise 53 vekil gönderdi. Son anketlere göre daha da güçlenen iki parti yüzde 32 civarında desteğe sahip.

İsviçre, Avrupa'da yabancı düşmanı ırkçı partinin seçimlerde birinci sırada yer aldığı tek ülke. İsviçre, islam karşıtlığının son yıllarda en fazla politik rant getirdiği ülkelerin başında geliyor. Son seçimlerde yüzde 26 oy alarak elde ettiği 54 milletvekili ile ulusal meclisteki en büyük siyasi grup olan İsviçre Halk Partisi (SVP), dörtlülük koalisyondan oluşan hükümetin ortaklarından birisi.

İtalya'da, faşist Umberto Bossi'nin liderliğini yaptığı Kuzey Ligi (Lega Nord), 2008'de Berlusconi'nin Forza İtalia'sı ile birleşmişti. Kuzey Ligi, İtalya'nın yoksul güney bölgelerinin ayrılmasını ve Padaniya adlı yeni bir devletin kurulmasını savunuyor. Kuzey Ligi, üç ayrı dönem hükümette yer aldı. Son genel seçimlerde yüzde 8,3, Avrupa Parlamentosu seçimlerinde yüzde 10,2 oy oranına ulaştı. Temsilciler Meclisi'nde 59 sandalyeye sahip.

İngiltere yabancı karşıtı Britanya Ulusal Partisi (BNP), 2009'da yapılan Avrupa Parlamentosu seçimlerinde 900 bin oy aldı. BNP'nin önümüzdeki yıl yapılacak genel seçimlerde meclise girmesi bekleniyor.

Fransa'daki ırkçı faşist Parti Ulusal Cephe'nin lideri, 2011'de istifa eden faşist Jean-Marie Le Pen'in kızı olan Marine Le Pen. Le Pen, Fransa'daki 2012 başkanlık seçimlerinde yüzde 18 oy aldı ve en popüler üçüncü aday oldu. Avrupa Parlamentosu'nda 3 milletvekilleri var. Ulusal Cephe, göçmen karşıtı, özellikle islam karşıtı söylemleriyle yabancı düşmanlığının yayılmasında önemli rol oynuyor.

Almanya'da Nasyonal Demokrat Parti'nin (NDP) son seçimlerde oyların sadece yüzde 1,5'unu alması şaşırtıcı olmasın. Almanya'da Pro Almanya gibi güçlü milliyetçi faşist örgütlenmeler mevcut. Faşist partilerin bizzat devlet eliyle besleniyor olması, 2000-2006 yılları arasında 9 yabancı emekçinin öldürüldüğü olayların üzerindeki sis perdesiyle birlikte gözler önüne serildi. Neo-Nazi örgüt Nasyonal Yeraltı'nın hücre evinde Federal Anayasayı Koruma Dairesi tarafından sadece gizli servis çalışanlarına verilen kimlikler bulundu ve eylemlerde kullanılan askeri malzemenin Alman Ordusunun malı olduğu, devlet kurumlarında bu olayı araştıran dosyaların yok edildiği ortaya çıktı.

Belçika'da Flaman bölgesi parlamentosundaki en büyük fraksiyona sahip olan Flaman Menfaati partisi (Vlaams Belang), göçmenlere karşı sert yasaların çıkarılmasını ve Flaman bölgesinin bağımsızlığını istiyor. Faşist parti 2007 seçimlerinde Belçika genelinde yüzde 12 oranına ulaştı.

Avrupa 2013'ten de umutsuz

Araştırma kurumlarına düzenli olarak yaptırılan ve sonuçları açıklanan anketlere göre, Avrupa ekonomisi 2013 yılında da küçülecek. Üç bin kapitalist şirketi kapsayan son ankete göre, Aralık ayında işletmelerinin sipariş girdisinde önemli düşüş kaydedildi. Ortak para bölgesindeki talepte varolan gerileme yüzünden derin resesyona girdiği belirtiliyor.

Avro Bölgesi'nin en önemli konjonktür barometrelerinden sayılan satın alma endeksi 46 puana kadar gerilemiş bulunuyor. Büyüme eşiği olarak adlandırılan 50 puanlık sınırın oldukça altına inmiş durumda. Almanya'nın satın alma endeksi puanı aralıksız onuncu kez düştü. Fransa, İtalya ve Hollanda üretim düzeyini korurken, İspanya, Avusturya ve Yunanistan'da sanayi sektörünün daralmaya devam ettiği belirtiliyor.

Avro dışı ülkelerden sanayi ürünlerine gelen talepteki gerilemenin 18 aydır ihracatçı şirketlerin sipariş girdisinde kaydedilen düşüş trendine ivme kazandırdığı belirtiliyor ve 2012'nin tatminkâr geçmediğini ve ilerisi için de umut vermediğini belirtiyorlar.

Avrupa ortak para bölgesi ekonomisi kriz nedeniyle geçen yılın ikinci çeyreğinde yüzde 0,2, son çeyreğinde ise yüzde 0,1 oranında küçülmüştü. Yeni yıl mesajında, "Gelecek yıl ekonomik ortam kolay değil, zor olacaktır" diyen Almanya başbakanı Merkel, talepteki daralmanın ihracata bağımlı olan alman kapitalist ekonomisinin de yola açacağı sonuçlara dikkat çekiyordu.

Chavez'in yemin töreni ertelendi

Hugo Chavez'in sağlık sorunlarının sürmesi nedeniyle yemin töreninin ertelendiği duyuruldu.

Venezüella Cumhurbaşkanı Hugo Chavez, Küba'da geçirdiği kanser ameliyatının ardından bir dizi komplikasyon geçirmiş ve bu nedenle de tedavisi sürmüştü. Beklenenden uzun süren tedavi ise gerici muhalefeti umutlandırmış, gerek sağlık durumuna dair söylentiler yayarak, gerekse yemin törenini bahane ederek Chavez karşıtı bir propaganda yürütülmeye çalışılmıştı.

10 Ocak'ta yapılması planlanan Cumhurbaşkanı yemin töreni, Chavez'in sağlık durumu nedeniyle ertelendi. Parlamento yapılan oylama ile Chavez'e iyileşene kadar süre verilmesini onayladı. Bu kararla birlikte muhalefetin Chavez'in hastalığından faydalanma umutları da boşa düşmüş oldu.

Chavez'in sağlık durumuna dair ise son olarak Enformasyon Bakanı Ernesto Villegas bir açıklama yaparak Chavez'in tedaviye yanıt verdiğini belirtti.

Hindistan'da tecavüz davası başladı

Hindistan'da büyük kitle gösterilerine konu olan toplu tecavüz davası 3 Ocak'ta başlarken, sanıklar 7 Ocak günü ilk kez mahkeme önüne çıkarıldı.

Avukatların tecavüz sanıklarını savunmayı reddedeceklerini açıklamasıyla mahkeme duruşmada sanıklara yeni avukat atadı. Sanıklara mahkum edildikleri takdirde idam cezası verilecek.

Zanlılar hakkındaki iddianamenin bin sayfadan fazla olduğu belirtilirken, savcılarının elinde çok sayıda kanıt ve 30'a yakın şahit de bulunuyor.

Kadına yönelik şiddetin protesto edildiği gösteriler sonrası Hindistan yönetimi yeni yasa hazırlıklarına başladı. Ülkede tecavüze karşı cezaları artırmak üzere hazırlanan yeni yasaya öldürülen genç kadının adının verilmesi teklif edilmişti.

Ülke çapında geniş eylemlere neden olan saldırıda, 23 yaşındaki genç kadın Yeni Delhi'de bindiği otobüste toplu tecavüze uğradıktan sonra dövülüp yola fırlatılmıştı. Genç kadın, 16 Aralık'ta uğradığı saldırı ardından kaldırıldığı hastanede günlerce yoğun bakımda verdiği yaşam mücadelesini kaybetti. Genç kadının yoğun bakımda kaldığı süreçte sokaklarda kitlesel eylemler örgütlenerek, kadına yönelik saldırıların son bulması için önlemlerin artırılması istenmişti.

Devrimci Kadın Kurultayı'nın güncel çağrısı...

Emperyalist savaşlara ve gerici boğazlaşmalara son!

Emperyalist-kapitalist sistemin ihtiyaçları üzerinden şekillenen gerici savaşlar, emekçiler için telafisi zor siyasal-sosyal, kültürel ve ekonomik tahribat anlamına geliyor. Bu çok yönlü tahribat ise en çok kadınları vuruyor. Dünden bugüne egemen sınıflar tarafından tutulan kayıtlar yaşananların çok küçük bir kesitini yansıtsa da, bu haliyle bile bizlere, kadınların normal şartlarda yaşadıkları çifte sömürü ve aşağılanmanın, taciz, tecavüz vb. cinsel şiddet olaylarının savaş dönemlerinde katbekat arttığını göstermektedir.

Savaşların kirli bilançosu

-Japon ordusunun **1937-1945** yılları arasında işgal ettiği Kore'de gerçekleştirdiği yıkımın faturasını kadınlar en ağır bir şekilde ödedi; 300 bine yakın Koreli kadın fuhuş sektöründe çalıştırılmak üzere alıkonuldu.

- **1947-1952** yılları arasında ABD, çoğu NATO üyesi 15 devletle Kore'ye saldırdı. 4 milyon insanın katledildiği savaşta yüzlerce kadına tecavüz edildi.

- ABD'nin **1963** yılından **1973** yılına kadar dâhil olduğu Vietnam savaşında ölenlerin %10'unu asker, %90'ını ise siviller oluşturuyordu ve sivillerin %80'i ise kadınlar ve çocuklardı. Vietnam savaşında binlerce kadın tecavüze uğradı. Sadece My Layı Köyü'nde 450 Vietnamlı çocuk ve kadına tecavüz edilip öldürüldü. Kuzey-Güney Vietnam savaşında tecavüze uğrayan kadın sayısı en az 30 bin olarak kayıtlara geçti.

- **1970**'te Pakistan-Bangladeş savaşı sırasında yaklaşık 200 bin Bangladeşli kadının Pakistan askerlerinin tecavüzüne maruz kaldığı, 25 bin civarında kadının bu nedenle hamile bırakıldığı kaydedildi.

- **1971**'de Bangladeş'de iç savaşla beraber 400 bin kadına tecavüz edildi ve istenmeyen 25 bin gebelik oldu.

- **1991-1992** yıllarında ülkelerindeki açlık ve savaştan kaçan 300 bin Somalili arasında bulunan kadınlar gittikleri Kenya'da, mülteci kamplarında bu kamplardaki görevli askerlerce tecavüze uğradı; tecavüze uğrayanlar arasında, dört yaşındaki kız çocukları da bulunuyordu.

-Bosna-Hersek'te, **1992** yılındaki 5 ay süren ve 300 bin sivilin katledildiği çatışmalar sırasında 20 bin ile 50 bin arasında kadın tecavüze uğradı.

Yine **1990**'dan **2002**'ye kadar olan 12 yıllık yıkıcı iç savaş nedeniyle Sierra Leone'de yerlerinden edilmiş kişilerin %94'ü tecavüz, işkence ve cinsel kölelik gibi cinsel saldırılara maruz kaldı.

- **1994-1995** yıllarında 13-65 yaşları arasında 15 binin üzerinde Ruandalı kadın, vahşi yöntemlerle tecavüze uğradı. Kendilerine tecavüz edenlerce savaş ganimeti olarak kaçırılıp zorla alıkonuldular.

- **1999**'da Yugoslavya'ya savaş ilan eden NATO, Demokratik Yugoslavya Federasyonu'nun dağılmasını sağladıktan sonra, önce Bosna-Hersek'i, sonra Kosova'yı ve Makedonya'yı işgal etti. Dört yıl süren Bosna savaşında 20 binden fazla kadın tecavüze uğradı. Bosna ve Kosova'ya konuşlanan BM ve NATO birlikleri, bu iki ülkeyi Balkanlar'ın kadın ticareti merkezi haline getirdi.

- Çalışması ve evli değilse meslek edinmesi

yasaklanan, yanlarında erkek olmadan dışarı çıkamayan ve burka taşımak zorunda olan Afganlı kadınları "Taliban'dan kurtarmak" bahanesiyle **2001** yılında Afganistan'a müdahale eden emperyalistler, ülke zenginliklerini sömürmelerinin yanında Afgan kadınların esaretini bir kat daha artırdılar. Afganistanlı kadınlar yurtdışındaki kadın tüccarlara satıldı. Artan yoksulluk pek çok Afgan kadını çocuklarını satmaya zorladı ve pek çoğu intihara sürüklendi.

- Amerika'nın demokrasi ve özgürlük söylemleriyle **2003** yılında işgal ettiği ve 650 binden fazla insanın katledildiği Irak'ta, Ebu Garip Cezaevi'nin bir tecavüz kampı gibi kullanıldığı kamuoyuna da yansımıştı ve aralarında sekiz yaşında kız çocukları olmak üzere binlerce kadın tecavüze uğradı.

Özgür bir gelecek için...

Zorbalıkla ülkeleri işgal eden ve halkları köleleştirmeye uğraşan emperyalist barbarlar ve işbirlikçi takımı **2011** yılında Libya topraklarını yağmaladıktan sonra şimdi de Suriye topraklarına yöneliyorlar. Emperyalist güçler Suriye seferine, işgal ettiği ülkelerde toplu tecavüzler gerçekleştiren, askeri genelevler oluşturup uluslararası kadın ticaretini ve fuhuşu teşvik eden NATO eşliğinde hazırlanıyorlar.

Kuruluşundan bu yana emperyalizmle kölece ilişkiler içerisinde olan Türk sermaye devleti ise bu gerici savaş sürecinde en önde yer almakta, emperyalizmin Ortadoğu'daki istikrarı için Türkiye topraklarını bir uçtan ötekine savaş üssüne dönüştürmektedir.

Emperyalistler adına Suriye halkını köleleştirme projelerini yürütmek için en önde saf tutan Türk sermaye devleti, bu projeleri yürütebilmenin ön koşulu olarak ise bizlere iş yerine ücretli köleliği, insanca yaşamaya yeten ücret yerine sefalet ücretini dayatmaktadır. Asgari ücret ve azami sömürünün yarattığı açlık, yoksulluk, sosyal ve kültürel yozlaşma ve

çürüme sonu gelmeyen yaralanma ya da sakatlanmayla sonuçlanan iş cinayetlerini, intiharları, bununla birlikte emekçi kadınlara yönelik şiddet, taciz, tecavüz olayların artması ve sıradanlaşmasını beraberinde getirmektedir.

Bu noktada biz Türkiyeli işçi-emekçilerin kaderiyle Ortadoğu'daki emekçi halkların kaderi, dahası tüm dünyadaki işçi sınıfının kaderi birleşmektedir. Bugün egemen emperyalist-kapitalist dünya düzeni bizlerin geleceğini çalmakta, bizlere kan ve gözyaşından, sömürü ve sefaletten başka hiçbir şey vaat etmemektedir.

Bunun için, burjuvazi tarafından çok yönlü baskı altına alınan işçi sınıfı ve bu sınıf içerisinde çifte sömürüye, aşağılanmaya, her türlü cinsel şiddete maruz kalan emekçi kadınlar olarak kapitalizme olduğu kadar bizleri kendi sefil çıkarları için daha fazla köleleştirmek ve sömürmek isteyen emperyalizme karşı da erkek sınıf kardeşlerimizle omuz omuza örgütlü mücadeleyi yükseltmemiz gerekmektedir.

Özgür bir geleceğin, eşit bir dünyanın ve gerçek bir kurtuluşun sosyalizmle mümkün olacağını, bugünden özgürleşebilmenin yolunun ise kölelik zincirlerini tek tek kırarak devrim mücadelesinde yer almaktan geçtiğini bilerek emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı kavgayı büyütelim.

Emperyalist saldırganlığa karşı 20 Ocak'ta alanlara

DISK, KESK, TMMOB ve TTB, 20 Ocak günü emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı alanlara çıkacaklarını duyurdu.

Dört örgüt adına yapılan ortak açıklamada Ortadoğu'da estirilen savaş ve saldırganlık ile Türkiye'nin emperyalizmin taşeronluğunu yapmasına karşı tüm ülkede alanlara çıkılacağı belirtildi.

Açıklamada "Emperyalizm Ortadoğu'da tüm çıplaklığıyla hegemonyasını güçlendirecek yeni bir dönemi başlatırken, Ortadoğu halklarının gerçek özgürlük ve demokrasi temelli gelecekleri ancak anti-emperyalist bir mücadele ile inşa edilebilecektir" ifadelerine yer verildi.

Yapılan açıklamada son olarak şu ifadeler yer aldı: "Şimdi, bölgesel güç olma hevesiyle yanıp tutuşan, ülkemizi emperyalizmin askeri üssüne dönüştürmeye çalışan AKP hükümetine dur deme zamanıdır! Suriye halklarının geleceğini ellerinden alan ve yaşadığımız toprakları ABD emperyalizminin kirli üssü haline getirilmesine karşı eşit, özgür, demokratik ve bağımsız bir ülke mücadelesini hep birlikte büyütme çağrımızdır!"

Örgütler 20 Ocak günü Antep'te bölge mitingi yapacaklarını, aynı gün diğer tüm illerde de yürüyüş ve basın açıklamaları yapacaklarını bildirdiler.

Devrimin kartalı: Rosa Luxemburg

Rosa Luxemburg, genç yaşlardan itibaren haklı mücadelesi için durmadan savaşan, tüm zorlu koşullarda dahi inancını yitirmeyen, proleter devrimi kendine yol edinmiş kadın bir devrimcidir. Lenin, Rosa'yı "O bir kartaldı ve hep öyle kalacak" sözleri ile tariflemişti.

Rosa Luxemburg, 5 Mart 1870'de Polonya'da Line ve Alias çiftinin beş çocuğunun en küçüğü olarak dünyaya geldi. 3 yaşındayken ekonomik zorluklar nedeniyle ailesi Varşova'ya taşınmak zorunda kaldı. Bacağındaki rahatsızlık nedeniyle bir yıl hastanede kalan Rosa, annesinin desteğiyle okumayı yazmayı öğrendi ve on yaşına kadar evde öğrenim gördü. Yahudi kimliğinden kaynaklı ilk ayrımcılığını Rus Kız Ortaokulu'nda yaşadı. Zorlu geçen ortaokul yıllarından sonra, Avrupa'da kadın öğrencilere kapısını açan tek üniversite olan Zürih Üniversitesi Felsefe Fakültesi'ne yazıldı. Daha genç yaşlarında sosyalizmle tanışan Rosa Luxemburg dönemin solcu grupları içinde yer aldı ve sadece 18 yaşındayken içinde bulunduğu gruplar ve politik görüşü yüzünden İsviçre'ye kaçmak zorunda kaldı. İsviçre'de öğrenimini tamamladıktan sonra kendisine göre mücadelenin kalbi olan Berlin'e geldi. Alman vatandaşlığına geçebilmek için burada sahte bir evlilik yaptı. Burada ilk olarak Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) ileri gelen marksistleri ile yakın ilişkiler geliştirip, partinin aktif bir üyesi oldu. Rosa'ya göre sosyalizm engin bir yenilenme ve zenginleşme kaynağıydı. Rosa Luxemburg, Marx'ın "varolan her şeyi insafsızca eleştirme" yöntemini benimseyip sosyalizm düşüncesi içinde tartışılmayacak hiçbir konunun olmadığını ileri sürdü. Sosyalizm mücadelesinde Rosa Luxemburg eleştiriyi silaha dönüştürebilen, teorik yenilenmelerin tüm risklerini kimliğinde taşıyan ve bunu salt bir teorisyen olarak değil, aynı zamanda eylemci olarak da gerçekleştiren bir devrimciydi.

Alman kapitalizmi, 1873 durgunluğunu aşmasıyla birlikte geniş bir coğrafyaya yönelik politikalar geliştirmeye ve adımlar atmaya başladı. Bu yönde işçi sınıfı içinde özellikle vasıflı iş gücüne farklı ücret politikaları uygulandı. Tekeller bu yöntemle vasıflı işçileri işçi sınıfından kopararak ayrıcalıklı işçiler yaratıp, işçi sınıfının birleşik gücünü parçalamak istiyorlardı. İşçi sınıfı içerisinde oluşan bu aristokrat kesim, SPD'nin parlamenter çizgisiyle bütünleşti. Siyasal arenada reformcu eğilim giderek güçlenmeye başlar. Bu eğilimin en önde gelen sözcüsü Bernstein'di. Bernstein "evrimci sosyalizm" diye de tanımlanan temel görüşlerinde, kapitalist toplumun gelişiminin sınıflar arası çelişkiyi yumuşatacağını, kapitalizmi ehlileştireceğini ve sendikal mücadeleyle kapitalist sömürünün ortadan kalkacağını ileri sürmekeydi. Rosa Luxemburg, Bernstein tezlerine karşı çıkıp, parti yönetiminden bu revizyonist görüşlere tavır almasını istedi. Rosa Luxemburg 1899'da yayımlanan 'Sosyal Reform mu Devrim mi?' adlı çalışmasıyla Bernstein'in revizyonist görüşlerine yönelik eleştirilerini dile getirdi. Böylece SPD içinde reformizm ile devrimci çizgi arasında en sert biçimde devam edecek mücadele net olarak taraflarını bulmaktaydı. Rosa Luxemburg bu çalışmasında, kapitalizmin çelişkileri, devrimci

mücadele içinde sendikaların rolü, parlamentarizm, karma hükümetler, devrimci şiddet, açlık ve devrim gibi konuları inceleyerek işçi sınıfının kurtuluşunun sosyal reformlarla değil, sosyal devrimle mümkün olacağını savundu. Birçok konuda artık SPD ile ayrılıklara düşüyor ve SPD yönetimini, eylemini örgütsel yapı için bir tehlike olarak görüyordu. Yine son yıllarda burjuva parlamentarist eğilim belirginleşmiş olmasına karşın, SPD'nin işçi sınıfı içinde etkili olmasından dolayı Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, SPD'den ayrılmayı işçi sınıfından uzaklaşmak olarak görüyor, kopmayı bir türlü göze alamıyorlardı. Ancak SPD'nin, emperyalist savaşı Alman burjuvazisi cephesinden desteklemesinden sonra ayrılmak onlar için zorunluluk haline geldi.

Rosa ve Karl, 5 Ağustos 1914'te SPD içerisinde Enternasyonal grubunu kurdular, sonradan bu grup "Spartakistler Birliği" adını aldı. Spartakistler ise işçi hareketinin tarihinde ihtilalin ve enternasyonalizmin parlak temsilcileri olarak yer aldılar. Bir çok kitlesel eylem gerçekleştirdiler. Bütün bunlar yaşanırken aynı zamanda dünya savaşı patlak vermişti. Spartakistler 1916, 1 Mayıs kutlamalarına olağanüstü önem verirken Luxemburg fabrikalarda ve Postdam Meydanı'nda toplanan 10 bin savaşı karşıtı göstericiye dağıtılan broşürleri yazmıştı. Mitingin gerçekleştirildiği alanda Luxemburg dokunulmazlığı kaldırılarak tutuklanmış ve dört yıl bir ay hapis cezasına çaptırılmıştı. Bir yıl içinde dört cezaevi görmüştü, en son Wronki Cezaevi'ne nakledildi. Cezaevinde zorlu dönemler geçirdi. O'nu en çok zorlayan tecrit ve tecridi sadece kalemiyle kırabilirdi. Dostlarını harekete geçirmek, onlara hayat aşılama için kalemini içerde geçirdiği sürece, daha bir inatla, daha bir kararlılıkla, daha bir sabırla ve daha büyük cesaretle kullandı. O uzun taş duvarlar onu pratikten alıkoysa da, yazdığı makaleler ve eleştiri yazılarıyla varlığını her zaman hissettiriyordu. 6 Kasım'da siyasi mahkumlara af ilan edildi. 8 Kasım'da takvimine mavi mürekkeple büyük çarpı atıp "Gece 10'da" diye yazmıştı. Cezaevinden hemen ayrıldı ve geceyi ertesi gün yapacakları gösteriyi hazırlayan demiryolu işçileri sendikasının bürolarında geçirdi. Berlin'e, devrim ülkeyi silip süpürmesinden dört, Cumhuriyet'in ilan edilmesinden bir gün sonra geldi. Luxemburg'u hemen Berliner Lokalanzeiger'in yazı bürosuna götürdüler.

Önceki gecede bir grup işçi, imparatorun gözdesi olan bu sağcı gazeteyi işgal etmiş ve proletarya tarafından kamulaştırıldığını bildirmişlerdi. Daha sonra Spartakist Birliği'nin ve ardından Alman Komünist Partisi'nin yayın organı olacak olan *Die Rote Fahne*'nin (*Kızıl Bayrak*) ilk sayısını çıkarmış oldular. Matbaacılar gazeteyi basmayı reddetmişlerdi. İlk iki sayı çıktıktan sonra başka bir matbaa aranmaya başlandı. Aradan biraz zaman geçtikten sonra *Küçük Dergi* adlı bir dergi bulundu ve *Kızıl Bayrak*'ın üçüncü sayısı yayımlandı. Spartakistler için süreç kızgınlaşmış ve daralmıştı, Spartakist ayaklanma kendiliğindendi; lidersiz, plansız, örgütsüzdü. Spartakistler'in yakasına yapışmak için sabırsızlanan Gönüllü Birlikler, işçileri vahşi bir şekilde dövüp bedenlerine tanınmayacak şekilde parçaladılar. 1918 Aralık'ındaki Spartakist ayaklanma bastırılıp, sosyal demokrat hükümet kazanmıştı. Bütün ısrarlara rağmen Rosa, Berlin'i terketmedi. Spartakist kıyım başlamıştı.

Rosa ve Karl bir müddet Berlin'in merkezindeki Eden Otel'i'nde saklanırlar ama yerleri tespit edilir. Onları tutuklamak için askerler otele gelirler. Kimlik tespiti yapmak için Rosa'yı yüzbaşının yanına götürürler. Kimlik tespitinde de dik başlılığını koruyarak her zamanki gibi, yüzbaşının sorularına sivri cevaplar verir. Rosa Luxemburg cezaevine götürülmek için askerlerle arabaya giderken oradan bir asker aradan sıyrılarak dipçikle Rosa'nın kafasına birkaç kez vurur, ağzından ve burnundan kan gelen Luxemburg yerden kaldırılır. Baygın bir şekilde iki askerin arasına arka koltuğa konular, araba yüz metre ilerledikten sonra bir silah sesi gelir; Rosa, arkadaşı Sonia'ya hapisanede yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Her şeye rağmen görev başında bir sokak çatışmasında ya da dar ağacında can vermek isterim". Rosa'nın da istediği gibi mücadelesi uğruna katledilip ölümsüzlüğe ulaşmıştır. Bu çürümüş düzen birçok devrimciyi katletse bile onların düşüncelerini, inançlarını, devrim mücadelesini asla yok edemeyecektir. Rosa Luxemburg'un dediği gibi: "Berlin'de düzen hüküm sürüyor! Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin 'düzeniniz'. Devrim daha yarın olmadan, 'zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır!' ve sizleri dehşet içinde bırakıp, gür sesi ile şunu haykıracaktır: 'Vardım, Varım, Varolacağım!'"

Ümraniye'de Rosa Luxemburg anması

Ümraniye Devrimci Kadın Kurultayı Hazırlık Komitesi, 10 Şubat'ta gerçekleştirilecek olan kurultay için hazırlıklarını sürdürüyor.

Bu hazırlıklar kapsamında 5 Ocak günü devrimci kadın önder Rosa Luxemburg'u anlatan film gösterimi yapıldı. 1986 yılında yönetmen Margarethe von Trotta tarafından çekilen "Rosa Luxemburg" isimli film gösterimi OSB-İMES İşçileri Derneği'nde gerçekleştirildi.

Film gösteriminden önce bir açılış konuşması yapılarak, kadınların tarih boyunca süregelen ezilmişi anlatıldı ve bugün AKP eliyle devam eden sömürü ve şiddetten bahsedildi. "Devrimci Kadın Kurultayı" öncesinde, 15 Ocak 1919 tarihinde katledilen devrimci kadın önder Rosa Luxemburg'u anmanın devrimci bir sorumluluk olduğu ifade edildi. Ardından yapılan konuşmada ise Luxemburg'un bir devrimci olarak sürdürdüğü yaşamı kısaca anlatıldı.

Film gösteriminden sonra işçi ve emekçilerle sohbet gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Yeraltı Rusyası'nda 20 yıl: Sıradan bir Bolşevik'in anıları

Cecilia Bobrovskaya, 1873 yılında Rusya'da doğdu. 1917 Ekim Devrimi ve devrim sonrasında Bolşevik Parti'nin sıradan bir üyesi olarak çalıştı. Partideki işi daha çok, çarlık Rusyası'nda korkunç bir biçimde sömürülen işçilere devrimci materyalleri götürmektir. Bu, o dönem oldukça zor bir işti; çünkü Cecilia Bobrovskaya sürekli olarak ajanlar tarafından takip ediliyordu. Bir dönem yiyecek bile bulamıyordu. Fakat buna rağmen faaliyetini kararlılıkla sürdürdü. Devrimci bir parti inşa etmek için fabrika işçilerini, köylüleri ve öğrencileri örgütlemeye çalıştı.

Devrim sürecinde yaşadıklarını anlattığı kitabından bir bölümü yayınıyoruz...

(...)

Sabah saatlerinde demiryolu işçileri sokaklara akın etti ve Levada'da bir miting gerçekleştirdi. İşçiler kızıl bir flama açtı ve komite üyesi Voeikov alanda bir konuşma yaptı. Mitingin haberini alan Vali, hemen Levada'ya geldi. Valinin karşısına onunla konuşmak üzere Voeikov çıktı. Voeikov'un etrafında yoldaşlarımız kalabalık bir şekilde yerlerini almıştı. Yapılan konuşmanın sonrasında vali geri çekilmek zorunda kaldı. Lokomotif işçileri şehre yürüyüşe geçerek demiryolu işçilerinin eylemine katılmaya çalıştılar. Fakat Kazaklar yolu keserek buna engel oldu. Lokomotif işçileri ve Kazaklar arasında çıkan çatışmada cesur işçilerden bazıları Kazakları etkisiz hale getirerek mızraklarını zaferlerinin bir göstergesi olarak dalgalandırdı.

İlk olarak Matrossov ve Voeikov'un da aralarında olduğu 18 kişilik demiryolu işçisi grubu tutuklandı ve işçiler daha sonra 1 Mayıs gösterilerini başlattığı gerekçesiyle Vyatka eyaletine sürgün edildi. Birçoğumuz ajanlar tarafından dikkatle takip ediliyorduk. Bu tüm örgütün ve çeperlerin birçoğunun tutuklanmasına yol açtı. Kharkov'da ajanlık yapan polis Varşova'daki kadar acemi değildi. Bir keresinde takip edildiğimin farkına bile varmamıştım. Daha sonra polisin beni yaz boyunca takip ettiğini anladım. Fakat genel tutuklamalardan bir ay önce ajanlar yaptıklarını gizlemeyi bırakmışlar, evimi açıktan izleyip adımlarımı sürekli olarak takip etmeye başlamışlardı. Acil bir işi halletmem gerektiğinde sabah erkenden dışarı çıkıp alışverişe gidiyormuş gibi yapmaya başlamıştım. Bazen çeşitli mağazalara giriyor, terziye uğruyor ve bir sürü kıyafet deniyordum. Bu elbette ki bir hayli uzun sürüyor, en sonunda ajan beklemekten usanıp gidiyordu.

Bir keresinde bildiri dolu bir paketi bir yere ulaştırmam ve Lubotinli iki işçiyle görüşmem gerekiyordu. O sabah dikkatle sağıma soluma baktım ve istasyona gitmek üzere ayrıldım. Trene bindiğimde yassı burnu olan, şüpheli görünen bir adamın yan vagona bindiğini fark ettim. Lubotin istasyonunda indiğimde o da indi. Perona göz attım, işçiler beni bekliyordu. Açıkça görmezden geldiğimi belli ederek yanlarından geçtim. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anladılar ve beni görmemiş gibi yaptılar. Büfeye giderek bir fincan çay söyledim. Bir masaya oturdum ve çayımı içerken bir taraftan da ne yapmam gerektiğini düşündüm. Yakındaki bir diğer masaya da arkadaşlarım geçerek bira içtiler. Üçüncü bir masada ise yassı burunlu adam oturmuş, çay içiyordu. Tüm

bunlar o kadar tuhaf görünüyordu ki neredeyse kahkaha atacaktım. Bir sonraki Kharkov treni gelene kadar bu şekilde oturdum. Çoraplarımın içinde ve göğsümde hala güvende olan bildirimlerle trene bindim.

Şehre döndüğümde yassı burunlu adam ortalıklarda görünmüyordu. Yorgunluktan düşene kadar şehirde dolandım. Sonra Puşkin Caddesi'ndeki tıp kurumunda yaşayan hemşire arkadaşımın yanına gitmeye karar verdim. Orada bir şeyler atıştırdım ve çay içtim. Bildirileri arkadaşımın odasına sakladım ve yeteri derecede dinlendikten sonra eve döndüm.

Fakat günlük maceralarım böyle mutlu sona ermeyecekti. O gece polisler tarafından uyandırıldım. Yassı burunlu adam da aralarındaydı. Bu gerçek beni o kadar altüst etti ki, tüm bunların bir kabus olduğunu düşündüm. Fakat kısa sürede kendime geldim ve bunun acı bir gerçek olduğunu anladım. Hapishaneye gitme sırası bendeydi. Uzun bir süre şanslıydım. Varşova'da çalışmış, yurt dışına çıkmış, Kharkov'da bütün sene çok önemli ve tehlikeli çalışmalar yürütmüştüm ve şimdi bedel ödeme zamanı gelmişti. Yine de bu felsefi düşünceler özgürlüğümü kaybetme olasılığının yarattığı ve beni mahveden o korkunç hissi yatıştıramazdı. Bu deneyimi ilk kez yaşayan herkes aynı şeyi hisseder.

Durumu zorlaştırmak için polis memuru rahatsız edici derecede keyifli bir tavır takındı. Odamda arama yapılırken espri yapmaya çalıştı ve bana şunları söyledi: "Cesaretin mi kırıldı? Bence tüm bunların bir Fransız romanında yaşanacağını düşünüyordun: mükemmel bir polis memuru gelecek ve 'Madam, bunu yapmak beni üzse de sizi kanun namına tutukluyorum' diyecek." Daha sonra masamın üzerindeki kitapları karıştırmaya başladı. Marks'ın *Kapital*'ini ve *Ekonomi Politik*'ini eline alarak "Sende çok kapital var, ama cüzdanında sadece 60 kopek görünüyor" dedi.

Gecenin geri kalanını, günün ilk ışıkları ayıltıcı etkisini gösterene dek avazı çıktığı kadar bağırarak sarhoş bir hayat kadının olduğu karakolda geçirmek

zorunda kaldım. Gözlerimin önünde görevdeki polisten havlu çaldı. Dikkatle burulmuş kızıl bıyıkları olan, iyi kesimli bir ceket giymiş bir adam bütün gece volta attı. Polisler birbirlerine bu adamın devletin fonundan zimmetine para geçirdiği için tutuklandığını fısıldamıştı.

Sabah erkenden bilindik bir Kharkov hapishanesine götürüldüm. O dönem hapishanenin müdürü Yarbav Dikhov'du. Favorileriyle, şaşkınlıkla ve öldürücü ifadesiyle, bana Melshin'in tam da anlattığı gibi olan gardiyana hatırlatmıştı. Dikhov'un iki gözde askeri vardı, Stadnik ve Melnik. Gizli koridorda sırayla görevi devralıyorlardı. Her iki tarafında hücrelerin olduğu bu dar, karanlık koridorun tam olarak gizli olduğunu söyleyebilirdik. Dışarıdan hiçbir ses buraya sızamıyordu.

Melnik ve Stadnik şaşkınlık derecede iyi eğitilmişti. Soruları cevaplamaktansa yanmayı tercih ederlerdi. Aylarca tutuklu kalmış biri, birilerinin sesini duymak için şiddetli bir istek duyar. Bu yüzden Melnik'le ve Stanik'le konuşmaya çalıştım, fakat sessiz kalmaya devam ettiler.

Tahta yatağım ve döşegim sabah altıda kaldırılır ve duvara bağlanırdı. Sıra ve masa da aynı şekilde duvara bağlanırdı. Yüksekliği fazla olmadığından mavi gökyüzünden bir parça olsun görebilecek kadar pencere eşiğine erişmem benim için çok zordu. Yatak sadece akşamları altıda indirildiği için gün içerisinde yatamıyordum. Avlunun tecrit edilmiş bir köşesinde yaptığımız günlük yürüyüşümüz 15-20 dakika sürmek zorundaydı. Avlunun bir ucunda nöbetçi kabini vardı. Arkamda ise inatla tek bir kelime etmeyi reddeden başka bir nöbetçi yürüyordu.

Her ne kadar tam tersi görünse de gizli koridorda sosyal bir yaşam sürdürüyorduk. Gizli şifreyle yaptığımız hararetli tıklamalar tüm gün boyunca sürüyordu. Umumi tuvalette birbirimize notlar bırakıyorduk. Tıklamalar yoluyla birbirimize takma isimler veriyorduk. Örneğin, bana bırakılan notların üzerinde "saksıya" yazılı oluyordu. Gardiyan beni

her tuvalete götürdüğünde su borularının arasında “saksıya” için bırakılmış mektupları arıyordum.

Polis, tutukladığı yaklaşık iki yüz kişiyle bağlantılı olarak bizim davamızla meşguldü. Birçoğu 3-4 ay sonra serbest bırakılmıştı; sadece daha “tehlikeli” olanlar tutuklanmıştı. Biz de sayısız kez sorguya alınmışık ve bu işin önemli bir kısmında beni tutuklayan keyifli memur Kaptan Nornberg görevliydi. Beni tuzağa düşürmek için her hileye başvuruyordu.

Sorguların birinde bana birden şunları söyledi: “Güney İşçileri ile olan bağlantının senin aracılığınla kurulduğunu inkâr edemezsin. Hatta sana eve geç döndüğün bir akşam, odanda Ekaterinoslav’dan gelen ve elinde Güney İşçileri’ne ait bir sepet olan bir kız bulunduğunu bile hatırlatabilirim. ‘Oralarda neler yapıyorsunuz?’ diye sorduğunda sana ‘ses çıkarıyoruz kardeşler, ses çıkarıyoruz’ diye cevap vermişti.”

Bu ayrıntılar beni tamamen dehşete düşürdü. Bütün bunlar gerçekten de olmuştu ve bahsettiği kişi ancak konuşma sırasında orada olan Zhelabin olabilirdi.

Bu ayrıntılarla yarattığı etkiden memnun, Nornberg bana Zhelabin’in her şeyi itiraf ettiğini ve çoktan serbest bırakıldığını anlatmaya devam etti. Zhelabin gerçekten bize ihanet etmiş miydi yoksa bu Nornberg’in zekice tahmini miydi, buna o anda karar veremezdim. Onuphry Zhelabin hapishaneden kaybolmuştu ve onu bir daha görmemiştik. 1924 Martı’nda, Leningrad’ta kaldığım kısa süre içerisinde Kharkov davasına ait eski polis kayıtlarını bulup “Onuphry Zhelabin’in dürüst itirafını” kendi gözlerimle görebilme fırsatım oldu.

1900 yazı boyunca takip edilmiş olsak da ve tüm örgüt çökertilmiş olsa da sorgular gösteriyordu ki, polis bizi nasıl gruplara ayıracağı ve bize karşı nasıl somut suçlamalar kullanacağı konusunda çıkmaza girmişti. Elleri hepimizin isyancı olduğuna dair kanıtları vardı. Fakat hangimiz hangi suçu işlemiştik bulamıyorlardı ve gruptaki bazı tavuk yürekli kişiler her şeyi anlatmasaydı asla bulamayacaklardı. Bu yüzden tutukluluğumuzun ilk 3-4 ayında polis hangimizin komite üyesi olduğunu bilmiyordu. Fakat bu sorun onlar için hemen açıklığa kavuşmuştu.

Tutuklanan genç işçilerden biri sorgu sırasında, 1 Mayıs eyleminden sonra Vyatka eyaletine sürgün edilen demiryolu işçileri Vovaykov ve Matrossov’un lider olduğunu ağzından kaçırdı. Polis hemen bu işçileri geri getirip Kharkov hapishanesine attı. Ve daha sonra Vovaykov itiraf etti. Birilerinin ona ihanet etmiş olması gerçeği ve Vyatka yolunda çektiği acılar onda öylesine bir etki yaratmıştı ki, kendisi aşağılayıcı bir biçimde polise bizim davamızı çözmesi için yardım etmeye başladı. Vovaykov’un ihaneti hepimizin üzerinde üzücü bir etki bıraktı. Diğer taraftan polis durumdan memnundu. En mutluları ise Kaptan Nornberg’ti. Yaptığı itiraftan sonra Vovaykov serbest bırakıldı. Dışarı çıktığında aşırı derecede içmeye başladı ve kısa bir süre sonra öldü.

İstedikleri bütün bilgileri aldıktan sonra polis yoldaşlarımızdan bazılarını 3-4 ayın ardından serbest bıraktı. Yine de birçoğumuz hala hapishanedeydik. Polisin beni neden komite üyelerinden daha fazla tuttuğunu uzun bir süre anlayamadım. Örgütümüz hakkında bütün ayrıntıları öğrendiklerini biliyordum. Ben komite üyesi değildim. Fakat sorguların birinde meseleye dair aydınlatılmış oldum. Karakola götürüldüm ve hoş bir karşılamamın ardından Nornberg, “Kharkov Komitesi davasının soruşturması tamamlandı. Komite üyeleri de dahil herkes serbest bırakıldı; fakat mahkemeye kadar gözetim altında tutulacaklar. Ancak seni bir süre daha alıkoymaya karar verdik. Güney İşçileri editörü Kharchenko tutuklandı. Delillere göre senin onunla yakından bağlantın var” dedi. “O zaman beni ne diye tutuyorsunuz? Benden hiçbir şey öğrenemeyeceğinizi

nasıl olsa biliyorsunuz” diye sorduğumda ise Nornberg her bir kelimenin üzerine basarak, “Kharchenko güçlü bir adam, daha yeni tutuklandı. Sen ise bir kadınsın, hapishanede sağlığın bozuldu, sinirlerin bozuk. Bu yüzden senin Kharchenko’dan daha önce konuşma olasılığın daha yüksek” şeklinde cevap verdi.

Bu aşağılayıcı açık sözlülük karşısındaki öfkemi tarif etmek çok zor. Ona cesaretimin kırılmadığını ve hala karşı koyma gücümün olduğunu kanıtlamak için inanılmaz bir istek duydum. Karşı koymamın tek yolu açlık grevine başlamaktı. Greve kişisel olarak tanımadığım ve yakın zamanda tutuklanan yeni yoldaşlarım olmadan tek başıma çıkmaya karar verdim. Hapishane hücreleri hiç boş kalmıyordu, ve sık sık şunu söylüyorduk: “Hapishane, doğa gibi, boşluğa karşı koyamaz.”

O zamanlar hapishane yönetimi, savcı ve polis açlık grevlerinden hala çok korkuyordu. Bu yüzden yemek yemeyi reddettiğimi öğrenen bütün hapishane görevlileri aşırı derecede tedirgin oldu. Grev boyunca hücremde dokunaklı sahneler şahit olabildiniz. Kaptan Nornberg ve Yarbay Dikhov “bir kaşık çorba” ya da “yarım fincan süt içmem” için bana yalvarıyorlardı.

Sağlığımla ilgili bu dokunaklı endişenin kaynağı diğer yoldaşların grevi duyup bana katılacaklarından ve meselenin daha da ciddi bir hal alacağından korkuyor olmalarıydı. Grevi 3 gün sürdürdüm. 4. gün neredeyse bayılıyordum ve durumumu gören gardiyanlar her zaman yaptıkların aksine yatağımı kaldırmadı. Kısa bir süre sonra karakola çağırıldım ve burada serbest bırakılacağımla, polisin sıkı gözetimi altında bir an önce memleketime gitmem ve mahkemeye kadar orada kalmam gerektiğini öğrendim.

Halsizlikten ve mutluluktan bayılmamak için bütün kararlılığımı kuşanarak hücreme döndüm. Sert bir çay içtikten sonra -grevden sonraki ilk içeceğim- eşyalarımı toplayabilecek ve istasyona gidebilecek kadar güç toplayabildim.

Böylelikle Kharkov’da yürüttüğüm bir yıllık faaliyetin bedelini bir yıldan daha az süren tutsaklıkla ödemiş oldum, ki bu o zamanlar çok ucuz bir bedel olarak görülüyordu.

Aylar süren hücre hapsinden sonra kesin olarak profesyonel bir Parti çalışanı olmaya karar verdim. Bu yüzden eve döndüğümde yetkililerin emrettiği gibi cezamı beklemeyi değil, yurt dışına kaçıp illegal olarak yaşamayı seçtim.

(...)

İngilizce’den çeviren S. Deniz

Devrimci Kadın Kurultayı hazırlıklarından...

10 Şubat’ta gerçekleştirilecek Devrimci Kadın Kurultayı için sınıf devrimcileri faaliyetlerini sürdürüyor. Sınıf devrimcileri bir yandan yaygın propaganda yaparken diğer yandan toplantılar ve seminerlerle sosyalist temelleriyle kadın sorununu tartışıyorlar.

İzmir

Kadın sorununa ilişkin gerçekleştirilen eğitim seminerlerinden 4. sü, 6 Ocak günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde yapıldı. Seminerde “Burjuva toplumu ve burjuva kadın hareketi” ile kadın sorununa yaklaşımlar sunuldu.

Seminer konuya dair görüşler ve sorularla tamamlandı.

5 Ocak günü Çiğli Belediyesi önünde “Emperyalist savaşa, şiddete, sömürüye karşı mücadeleye” şiarlı resim sergisi ve imza standı açıldı. İşçi ve emekçilere kadına yönelik şiddete karşı ve “8 Mart resmi tatil olsun” gibi çeşitli talepler için imza atma çağrısı yapıldı.

Diğer yandan, 3 Şubat günü gerçekleştirilecek olan “Tarihsel ve sınıfsal özülle 8 Mart” konulu panelin çağrısı da yapılmaya devam ediyor. Kurultayın çağrı bildirileri emekçi semtlerinde yaygın bir şekilde dağıtıldı.

Adana

5 Ocak günü gerçekleştirilen “Tarihsel süreçleriyle kadın sorunu” başlıklı seminerde kadın sorununun ilkel-komünal toplumdan kapitalizme kadar uzanan tarihselliği anlatıldı.

Kapitalizmin kadın emeğini nasıl sömürdüğü, neden ihtiyaç duyduğu ve sorunu neden çözmek istemediği anlatıldı. Kadın sorununun gerçek çözümünün özel mülkiyet düzeninin yıkılması ve sosyalizmin kurulmasıyla gerçekleşeceğini vurgulandığı seminer sosyalizmin kazanımları anlatılarak sona erdi.

Manisa

Kurultay çalışmaları kapsamında Manisa’da bir hazırlık toplantısı yapıldı.

Toplantıda DKK faaliyetinin politik önemi, emekçi kadın sorununun tarihsel arka planı, kapitalizmde ve dünden bugüne kadın sorunu, 8 Mart ve emekçi kadın mücadelesi başlıkları ele alındı. Manisa’da DKK faaliyetleri kapsamında kullanılmak üzere tek sayılı yerel bir bültenin çıkarılması, hazırlanılacak anketlerle işçi kadınlara ulaşılması, kadın sorununun kavranabilmesi açısından iç seminerlerin örgütlenmesi ve bir panelin örgütlenmesi kararları alındı.

Toplantıda oluşturulan DKK Hazırlık Komitesi, 10 Şubat’a kadar yapılacakları planladı.

Kızıl Bayrak / İzmir-Adana-Manisa

TMMOB'yi savunmak zorunluluktur!

AKP hükümeti özelleştirmeler ve yağma politikaları ile neoliberal dönüşümün tüm gereklerini yerine getirmeye, yılların hayalini gerçek kılmaya devam ediyor. Sağlık, eğitim ve sosyal güvenlik gibi temel hizmet alanlarında yaşanan “tedbirli” dönüşüm kent arazilerinin yağmalanması, enerji ve bankacılık sektöründeki kapsamlı özelleştirme ile taçlandırılarak (!) tam bir “garaj satışı” gerçekleştiriliyor. Tüm Türkiye'nin tanıklığında yaşanan bu saldırı bırakalım toplumsal bir muhalefetle karşılaşmayı adeta alkışlarla ilerlerken emek cephesinin kaleleri de birer-ikişer AKP'nin hışmına uğruyor.

Son döneme damgasına vuran bu saldırganlık salt bir iktisadi dönüşüm olmanın ötesinde, bütünlüklü olarak hayatın her alanının yeniden dizaynını kapsarken geliş tüm dünyada benzer şekilde olmaktadır. Artan devlet terörü, kurumsallaşan baskı ve örgütsüzleştirme üzerinden şekillenen süreç tüm dünyada farklı biçimlerde kendini açığa vuruyor. Kapitalizmin öngördüğü bu yeni dünya düzeninde Türkiye'nin payına düşen AKP, sistemin kitlelere açtığı savaşta tam bir savaş hükümeti olarak üzerine düşeni fazlasıyla yapmaktadır.

Devletin tüm kurumlarını ele geçiren AKP, geçmişte devlet içinde yaşanan bir dizi iç çatışmaya son vererek sisteme büyük bir hareket kabiliyeti kazandırarak siyaset, yargı ve kolluk güçleri bir bütün olarak istenen alanlara sorunsuz olarak yönlendirebilmektedir. Son dönemde alışılmışın üstünde bir tempo ile her türlü muhalefete en sert biçimde saldıran devlet, toplumsal muhalefet odaklarını ele geçirme ve dağıtma işine girişmiş durumdadır.

Bu saldırıların son hedefi de TMMOB oldu.

TMMOB hedefte!

TTB, TMMOB ve hatta Baro gibi meslek odaları ile yıldızı bir türlü barışmayan AKP iktidarı, değişik vesilelerle bu örgütlere saldırdı. Yönetimleri seçimlerle belirlenen, varlıklarını ve yetkilerini doğrudan anayasadan alan meslek örgütlerinde izlenen ilk yöntem, bu örgütleri ele geçirmeye çalışmak oldu. Ancak bu yöntemin karşılık bulmaması ile birlikte yasal düzenlemeler ve fiili engellemeler devreye girdi. Medya eliyle sürekli karalanan ve birçok kez linç kampanyaları ile toplumun önüne atılan meslek örgütleri sayısız kez AKP şeflerinin hedefi oldu. TMMOB bu saldırılardan en fazla nasibini alan örgüt olurken, AKP iktidarı bu kez kelimenin tam anlamıyla örgütün ipini çekmeye hazırlanıyor. 2012 içinde yaşanan KHK süreci ile kısmen sıkıştırılan TMMOB, hazırlanan son Torba Yasa ile iktidara teslim edilmeye hazırlanıyor. Özellikle son dönemde “kentsel dönüşüm” ile dozu gittikçe artan bu saldırılar sonunda TMMOB yasasının değişimine kadar geldi.

Yasa değişikliğinin niyeti açıkça TMMOB'nin bugünkü haliyle tasfiye edilmesi ve sorun yaratmayacak bir biçime evrilmesini sağlamaktır. Yasa değişikliğiyle beraber örgütün muhalif duruşunda gedikler açılması, birliğin atomize edilerek kolay yutulur bir lokma haline gelmesi ve rantının paylaşılması hesaplanmaktadır. Özellikle merkezi

denetimin kaldırılması ve yönetim kurullarının nispi temsil esasına göre belirlenmesi ile tam bir tasfiye öngörülmektedir. Çoktandır beklenen bu durum, hayatın son dönemdeki olağan akışına uygun olsa da - ki KHK ile bunun sinyalleri gelmişti- oda beyleri politik olarak aklın mantığın çok ötesine geçmiş durumdadır. Öyle bir aşamaya ulaşmış durumdayız ki - örgüt tasfiye edilirken kolluk kavgası hız kesmeden devam ederken- bırakın birleşik bir tarzda mücadelenin olanaklarının zorlanmasına, dükkâncılık konusunda yeni ufukların açıldığına şahit oluyoruz.

Koltuk kavgası tam gaz

Cumhurbaşkanlığı Devlet Denetleme Kurulu (DDK) raporunu esas alan değişiklikler uzun zamandır AKP'nin gündemindeydi. Örgütü bağıra çağıra gelen bu çığın altında bırakan ve deyim yerindeyse yumurta kapıya dayandığı zaman da çıkışı imza kampanyasında, CHP milletvekillerinde ve Yargıtay'da gören oda yöneticileri ise tüm bu zaman boyunca örgüt içindeki muhalif güçlere saldırmakla uğraştıklarından yapılabilecek hiçbir şeyi yapmadılar. Çokça dillendirilmiş ve çeşitli vesilelerle değişik odaklardan çağrılar yapılmış olmasına karşın, oda beyliğinin efendileri örgüt içinde mücadele dinamikleri yaratmak yerine kurdukları sistemi “Bizans oyunları” ile yönetmeye, kendi dışında kalanlara saldırmaya ve onları yok saymaya hatta yok etmeye çalışmaya devam ettiler.

AKP, dünyanın tek emekten yana mühendislik, mimarlık örgütü TMMOB'nin kapısına kilit vurmaya hazırlanmaktadır. “Ne pahasına olursa olsun kentsel dönüşümü yapacağız” diyen Erdoğan'ın, olay yaratan son “kuvvet ayrılığı” açıklamasının bile merkezinde yargı kararları ile durdurulan ve iptal edilen projeler olduğu düşünüldüğünde, önüne çıkan her şeyi silindir gibi ezen AKP pervasızlığının yapabilecekleri karşısında mevcut TMMOB'nin durma şansı olmadığı

net bir şekilde görülmektedir. Zaten “dostlar alışverişte görsün” kabilindeki imza kampanyası durumun göstergesi adeta. 350 binden fazla üyesi olan bir örgütün imza toplamaya kalkması -sonradan bu yanlıştan dönülmüş bile olsa- bu kampanyayı sadece örgüt içinde sınırlandırarak başlatmış olması oldukça düşündürücüdür. Başta da dediğimiz gibi akılları türlü hokkabazlığa çalışan, seçim dönemlerinin ve kürsülerin iflah olmaz demagogları açısından böylesi kora kor bir mücadele “sürdürülebilir solculuk” anlayışının içine sığmayacaktır. Kavga kendini dayattığında bile ilk önce çalışanlara saldıran ve ilk tedbir olarak işten çıkartmaları gündeme getirenler, kendilerine yöneltilen tüm eleştirilerin çoktan altına imza atmış durumdadır.

Oda çalışanları...

Aslında başlı başına bir tartışma başlığı olan “oda çalışanları” özellikle KHK sonrasında gelirleri azalan odalar için bir “sorun” haline dönüşürken, yıllardır tartışılan hizmet üretilmesi sorunu yönetici kastın ayağına dolaşmıştır. Örgüt bünyesine ticari faaliyetleri sokmanın yaratacağı sıkıntıları dillendirenlerle, şövalye gibi çarpışan oda beyleri ekonomik darboğazda faturayı çalışanlara kesmiştir. İşten çıkartmalar, ücret kesintileri ve gönüllü çalışma gibi tipik bir işletmeye özgü önlemler hayata geçirilmiş, konu üzerine yapılan tüm eleştirilere ve karşı çıkışlara da kulak tıkanmıştır.

TMMOB içindeki muhaliflerin çok iyi bildiği üzere, özellikle “teknik görevli” olarak adlandırılan aynı zamanda oda üyesi teknik elemanlar konusu çok karmaşık bir denklem gibidir. Teknik görevli kadrosu genel olarak oda bünyesindeki hizmet üretimi kapsamında değerlendirilmektedir. Ancak bu çalışanlardan beklenen oda yönetimlerine “sadakat” olduğu için çalışan üzerindeki yük işten öteye bu noktadaki siyasi baskıdır. Yönetici kanadındaki hakim

algı çalışanın kendisine hiçbir koşul altında “karşı” olamayacağı yönünde olduğundan çalışan seçiminde temel kriter “bizim adam” olmaktadır. Özellikle sendikalaşma tartışmalarında, hakim güç kanadındaki direnç ve tavır doğrudan bu eksenden gelişmektedir. Zaten çalışanlar arasında da önemli yarılımlar bunun bir göstergesi olarak karşımıza çıkmakta, çalışanların birliği “onlar ve bizler” üzerinden şekillenmektedir. Buna karşın beklenmeyen bir durum olursa mobbingten sürgüne, çeşitli tacizlerden işten çıkartmaya dek bir dizi yaptırım uygulanabilmektedir. Muhafız unsurlar açısından da eleştirinin kaynağı bu noktalardadır. Bir yandan hakim anlayışa yakın kişiler istihdam edilmekte, diğer yandan “bizden” olma kriterlerine uymayan çalışanlara baskı uygulanmaktadır.

Bir emek örgütü olarak TMMOB'nin “işten adam çıkartan bir işletme” durumuna düşürülmesi yeterince büyük bir facia iken bunu normal karşılayan hatta zorunluluk sayan, durumu meşrulaştırmak için mevzi tutanların pervasızlıklarına arkadaşları işten çıkartılırken “biz-siz” kavgasında ısrarcı durumdaki oda çalışanları eklenince örgüt içindeki koltuk kavgasının boyutları ortaya çıkmaktadır. Örgüt tarihinin en büyük saldırısı altında iken bile, en tepesinden en altına kadar koltuğun telaşına düşenlere söylenecek söz bulmakta açıkçası zorlanıyoruz.

TMMOB içindeki sol güçler

Öncelikle TMMOB'nin işçi sınıfının bir mevzisi olduğu gerçeğini bir kez daha belirtmek gerekiyor. “Burası bizim çiftliğimiz istediğimizi yaparız” diyenler, oturdukları koltukları borçlu olduğu mücadele tarihinin bir hamaset değil tersine gerçeğin ta kendisi olduğunu bilmek zorundadır. Sorumlulukları dar çevrelere değil bu örgütü yaratan değerlere ve mücadelesinedir. Böylesi bir gerçeği hatırlatmak mevcut durum ve yapılacakları değerlendirirken şart olmuş durumda. Zira TMMOB yöneticileri (örgüt içinde baskın olan ve belirleyicilik çemberi içindeki yöneticiler TMMOB yöneticisi olarak tanımlanmaktadır) odaların kendilerine babalarından miras kalmış veya bizzat kendileri kurmuş gibi davranmaktadır. TMMOB'nin içinden geçtiği bu zorlu dönemde bile tabanla en ufak bir irtibatlanma girişimi olmamış süreç, “yönetim” kastının deklarasyonları ile ilerlemekte daha doğrusu ilerlememektedir. Yani yapılacaklar belirlenerek kamuoyuna “lütfen” deklare edilmektedir. Yani TMMOB'nin bu saldırı karşısında somut bir eylem planı neredeyse bulunmamaktadır.

TMMOB bürokrasinin hali böyleyken örgüt içindeki muhalif güçlerin konumlanışı da çok da umut verici bir durumda gözüküyor. Zira örgüt içindeki sol güçler ya bürokrasiye yedeklenmiş ya da örgütün dışına bir şekilde düşürülerek marjinalize edilmiş durumdadır. Özellikle örgütün iç işleyişinde örülen duvarlar ve karar alma mekanizmalarının tek elde toplanması neredeyse en ufak bir hareketlenmeyi bile imkânsız kılarken, örgüt küreksiz, yelkensis bir gemi misali dalgaların insafına bırakılmıştır. Örgüt içinden bir müdahale neredeyse imkânsızlaşırken dışarıdan yapılacak müdahaleler büyük oranda cılız kalmakta ve oda beyleri tarafından kirli bir propaganda ile karartılarak tersine bir biçimde kullanılmaktadır.

Açıktır ki harekete geçmesi/geçirilmesi gereken TMMOB, daha doğrusu örgütün temsil ettiği kitlenin kendisidir. Mühendis, mimar ve plancıların oluşturduğu bu kitlenin ise örgütsüz, dağınık ve hareket kabiliyeti ve refleksleri oldukça zayıf bir kitle olduğu açıktır. TMMOB'ye üye olmak örgütlü olmak anlamına gelmemektedir. Odalara üyelik esas itibarıyla mesleki bir zorunluluk veya mesleki bir aidiyet olarak görüldüğünden odalar kitlelerin ekonomik, demokratik taleplerine sahip çıktığı alanlar

olmamaktadır. Zaten kendi üyesine bile imza kampanyası ile ulaşmaya çalışmak gibi bir acizlikte tam da bu gerçekten kaynaklanmaktadır. Durum bu haldeyken yönetim kastının çabası daha çok odalardaki devrimci, demokrat kitleyi bölüp ayrıştırmak yönünde olunca yaşanan saldırılar karşısında izlenen politikalar da daha çok sağa ve liberalizme doğru savrulmaktadır. Yani yönetimler militan bir mücadele yerine çubuğu mesleki alana doğru bükülmektedir. Tüm ideolojik-politik tartışmaların kendi içindeki çekişmelerde dolgu malzemesi olarak kullanıldığı bir ortamda bu savrulmanın doğal olduğunu da kabul etmek gerekiyor.

Örgütün politika üreten odakları, geçmişte de bugün de yaşanan sorunları aşmak ve saldırıları karşılamak için daha çok sağa yatmayı tercih ederken, sol güçlerin çabaları da yetersiz kalmıştır. “Yönetimlere gelmeden olmaz” sığılığı etrafında şekillenen strateji seçimlere endeksli siyaset yapılmasını koşullayarak sol güçlerin bürokrasi batağında debelenmesine yol açmıştır. Kimi siyasal çevreler bürokrasinin dümen suyunda neredeyse acınacak bir duruma düşerken kimileri bağımsız bir çizgide olsalar da seçimlerde bazı mevzileri kazanmak adına verdikleri tavizler ve yaptıkları ittifaklarla çarkların bildik şekilde dönmesine engel olamamışlardır.

Dışarıdan müdahale kapıları da daha önce de söylediğimiz gibi bir takım oyunlarla kapatılmış durumdadır. Yani gidişe dur diyecek örgüt içindeki muhalefet oldukça dağınık ve sıkışmış durumdadır. Yaşanan deneyimlerin muhalefetin dinamiklerini kendi içinde birleşmesini engelleyecek güvensizlikler yaratması da birlik zemininin oluşumuna engel olmaktadır.

Bu dağınıklıktan sıyrılan ise elinde tuttuğu örgüt olanakları ile **oda beyleri** olmaktadır. İsrarla sınıfsal çizgide hareketi reddeden ve kurumsallaşan bir hamasetle işi yürütmeyi tercih eden bir anlayış örgütün tüm rotasını çizmektedir.

Benzer şeyleri sürekli tekrar etmek zorunda kalsak da çözüm işçi sınıfı eksenli politikalarından geçmektedir. TMMOB'nin fiziken korunmasının ötesinde bir teknik eleman hareketi yaratmak ancak bu yolla mümkün olacaktır. Emek mücadelesi içindeki bir TMMOB kendi temellerini sınıfın içine doğru atmayı başarmış olsaydı bugünkü tasfiye saldırısı kâğıt üzerinde kalacak, başarılı bile TMMOB ruhunun yaşatılmasının olanakları kendini sürdürmeye devam edecekti. Ancak kısa vadede bu mümkün olmadığından mevcut tüm çalışmalar en azından bu bakışla yürütülmeli bundan sonrası için kanallar oluşturulabilmelidir. Örgüt içindeki sol güçlerin de şapkalarını önlerine koyup düşünmesi gerekmektedir. Yapılan yanlışlıklar, omurgasızlıkların hesabı verilmeli güven ortamı sağlanarak birleşik mücadele için tüm olanaklar zorlanmalıdır.

TMMOB'yi savunmak!

12 Eylül karanlığının bu topraklara son hediyesi AKP pervasızlığının rüzgârı karşısında bir yaprak olmamak ise ancak örgütüne sahip çıkan kitleler ile mümkün olacaktır. Geçtiğimiz yılın sonunda ODTÜ öğrencileri iktidarın karşısında nasıl durulmasını açıkça göstermiştir. Her şeye inat kendilerine biçilen elbiseye girmeyi reddeden gençlik kâğıttan kaplanı sarsmış, kavgayı tekrar hatırlatmıştır. Mevcut iktidar ne yasaları ne bilimi ne de demokrasiyi tanımakta, gerçekleri sürekli olarak karartarak kendine uydurmaktadır. Geçmişten aldığı devlet mirasını neredeyse zirveye taşıyan AKP iktidarı, dün suskunca izlenen bir dizi saldırının rantını yemektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin hareketsizliğinden beslenen bu süreç, emek örgütlerinin de korunma içgüdüsüyle sessizliği

tam bir yıkım yaratmış durumdadır.

TMMOB'nin mevcut yönetiminin Kürt meselesindeki ürkek tutumu, F tipleri ve 19 Aralık'a giden süreçte ve sonrasında tutsaklarla devleti uzlaştırma çabası, öğrenci hareketiyle bağlar kurmayı reddetmesi, saldırıya uğrayan tutuklanan üyelerini yok sayması tersinden birkaç kez muhalefete karşı polislin etekleri altına sığınması ve saymakla bitmeyecek “skandalları” halen akıldardadır. Yine son dönemde örgüt yöneticilerinin “koltuk sevdası” yüzünden sınıfsal bir teknik eleman hareketi yaratmak için atılan tüm adımları baltalaması TMMOB'yi savunmasız bırakmıştır.

Tüm bunlara karşın TMMOB'yi savunmak bir zorunluluktur. Çünkü;

- Ne hale düşürülmüş olursa olsun TMMOB, yöneticilerinden bağımsız olarak ve sınıf mücadelesinin önemli bir mevzisi. TMMOB geleneği bugünkü liberal yönetimlerin temsil ettiği değersizlikler kümesi değildir. Savunulması gereken gelenek 19 Eylül ruhudur...

- TMMOB, binalarını polisle emekçilere ve devrimcilere karşı savunanların çiftliği değildir. Yaşanan bu süreç, Odalara çöreklenen ve yıllardır kendilerinden olmayan hiç kimseye yaşam şansı tanımayan oda beylerinin boyunu fazlasıyla aşmaktadır, TMMOB layıkıyla savunulduğu oranda tüm bunların sonunda tasfiye olan örgüt değil oda beyleri olacaktır.

- TMMOB kentsel yağma ve rant politikalarına karşı bilimin ve tekniğin son kalesidir.

- TMMOB, şantiyelerde, fabrikalarda, ofislerde, plazalarda, madenlerde, tersanelerde hakları gasp edilmiş, ücretleri ödenmeyen, fazla mesai ücretlerini alamayan, kadın olduğu için ayrımcılığa uğrayan taciz edilen, düşük ücretlerle güvencesiz çalışan, mobbing sürgün gibi saldırılara maruz kalan ve işsiz mühendis, mimar ve şehir plancılarının şu an için tek adresi, tek mevzisi.

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları
09 Ocak 2013

Hepimiz devletin yasal mermilerinin hedefiyiz...

Özgür Arda'yı katleden polisler serbest bırakıldı!

22 Aralık 2012 akşamı Diyarbakır'ın Sur İlçesi'nde Alipaşa Mahallesi'nde 30 yaşındaki Özgür Arda isimli bir Kürt genci sivil polisler tarafından "dur ihtarına" uymadığı gerekçesi ile sokak ortasında katledilmişti. Polislere göre Özgür Arda'nın kimlik göstermeyip kaçtığı, hatta silah çektiği, Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nün açıklamasına göre ise çatışma yaşandığı iddialarının tamamen yalan olduğu görgü tanıklarının ifadeleri ile ortaya çıktı. Sırtından vurulan, ambulansın geç gelmesi ve ambulansa bindirilmesinin polisler tarafından geciktirilmesi sonucu yaşamını yitiren Özgür Arda, polisin organize bir cinayetinin kurbanı olmuştu.

Diğer polis cinayetlerinde olduğu gibi bir kez daha katil polisler korunup kollandı, tutuksuz yargılanmaları sağlanarak serbest bırakıldı.

Yine aynı ifade: "Düşerken silahım ateş aldı!"

Savcılık tarafından şüpheli sıfatıyla ifadesi alınan katil polis M.F.K., baştan aşağı düzmece olan ifadesinde şunları söyledi; "Özgür Arda kendisine kimlik sorulması üzerine kaçmaya başladı, aynı anda diğer polisler ile beraber Arda'yı kovalamaya başladık, kovalamaca esnasında 'dur, kaçma polis' şeklinde ihtarda bulunulduk, 50-100 metre kovaladıktan sonra Arda'nın elinde silah gördüm, kovalama esnasında uyarı amaçlı bir el ateş ettim, bu arada sendeleyerek dizlerimin üzerine düştüm, o sırada bir el silah sesi duydum, ancak merminin kendi silahımdan mı yoksa başka bir silahtan mı çıktığını anlayamadım, sokağın köşesini döndükten sonra Arda'nın yerde yatıyor olduğunu gördüm, ancak Arda'yı hedef alarak ateş etmedim vs., vs..."

Polis katlediyor. Mahkemeler koruyor ve aklıyor!

Özgür Arda'nın katledilişi ile diğer polis cinayetleri arasında bir çok benzerlik var. Polis sokak ortasında, karakollarda ve emniyet binalarında işkence yapıyor, katlediyor. Daha sonra güya yargı önüne çıkartılıyor ve genelde de verilen ifadeler hep aynı olur.

Bu aynı düzmece ifadeler ve sözde yargılamaların ardından katillerin mahkemeler tarafından serbest bırakılması yeni polis cinayetlerinin kapılarını aralıyor. Mahkemeye çıkartılan polisler ve bir bütün olarak polis teşkilatı adam öldürdüklerinde devletin sırtlarını sıvazlayacağını, kendilerini koruyup kollayacağını bilerek sokakta ve karakollarda terör estiriyor. Özetle, düzen yargısının polise verdiği mesaj şu oluyor: "Elini korkak alıştırma, devlet sana belinde taşıdığın silahı neden verdi? Sen bunun için maaş almıyor musun?"

"İki oğlum da polis katletti!"

Amed'de polisin katlettiği Özgür Arda'nın babası ve mahalle sakinleri yaşananlara karşı tepkilerini ortaya koydular. "Ben oğlumun öldüğünü sonradan öğrendim. Eşim bana telefon açtı öyle hastaneye gittim. Durumu araştırdım, polis kimliğini sorduktan hemen sonra ateş etmiş ve öldürmüştü" diyen Mehmet Arda, polisin cenazeyi kendisine göstermediğini söyledi. Oğlunun açık cezaevinden bir aylığına izin aldığını belirten Arda,

bazı yayın organlarında çıkan "Polis eve baskın yaptı" şeklindeki haberlerin doğru olmadığını söyledi. Özgür'den büyük olan oğlu Yılmaz Arda'nın da polis tarafından aynı şekilde öldürüldüğünü söyleyen baba Arda, "5-6 yıl önce Yılmaz, camına kasteden bir kişiyi öldürüyor. Olayın ardından polisler peşine düşüyor. Deniz kenarında Yılmaz, Özgür gibi polis tarafından öldürüldü" dedi.

İnsan Hakları Derneği Diyarbakır Şubesi Özgür Arda'nın katledilişinin ardından düzenlediği basın toplantısında 2009-2012 yılları arasında kolluk kuvvetleri tarafından katledilen ve yaralananlara dair "Kuzey Kürdistan Raporu"nu açıkladı. Rapora göre bölgede son 4 yıl içinde 180 sivil insan devletin silahlarından çıkan kurşunların hedefi olurken, 312 insan da yaralandı. Bu da gösteriyor ki gün be gün artan polis cinayetleri artık tüm toplumu hedef tahtasına çakmış bulunuyor. Bu düzende yasal mermilerin hedefi haline gelmek için hiç de muhalif bir kimlik taşımaya gerek yok. Tüm toplumun üzerinde kurulmak istenen korku imparatorluğu özellikle sivilleri de hedef olarak seçmektedir ki herkes devlet teröründen yılsın ve itaat etsin. Her geçen gün yaşamı daha da çekilmez hale gelen emekçilerin kafasından devletin sopası eksik edilmemektedir ki emekçiler kurulu düzeni değiştirmeyi aklının ucundan bile geçirmesin, yönetenler ise yönetmeye devam edebilsin. Yani devletin zor aygıtının sadece muhalif kesimi değil tüm toplumu tehdit olarak algılaması "bu bezirgan saltanatı bu zulüm bitmesin" diyedir.

"İhtar olmadı, polisler hiçbir şey demeden ateş açtı!"

Olay öncesi Arda'nın yanında olan A.O'nu şu sözleri cinayeti tüm açıklığı ile gözler önüne seriyor: "Biz olay öncesi mahalle köşesinde Özgür ile birlikte sohbet ediyorduk. Polis gelip bize kimlik sordu. Özgür kimliğinin evde olduğunu söyledi. O esnada Özgür eve doğru koşmaya başladı. Polis hiçbir şey söylemeden

ateş açtı. Biz havaya ateş açtığını düşündük. Sonrasında gördük Özgür'e ateş açılmış, olay yerine gittiğimizde ise Özgür yerde yaralı yatıyordu, polis bizi yaklaştırmadı, ambulans geç geldi ve de bekletildi, Özgür yarım saat can çekişti". Polisin Arda'yı vurmasının ardından etraflarının çevrilerek gözaltına alındıklarını belirten A.O. "Darp edilerek gözaltına alındık. Karakolda olayın içinde olan polisleri teşhis ettik. Savcılıkta bir polis bana 'senin de başın yanacak. Arda'dan kimlik istediğimizi, kaçma dediğimizi söyle. Yoksa başın yanar' şeklindeki sözlerle üzerimizde baskı kurdu" dedi. Yine benzer şekilde silah sesini duyarak sokağa çıkanların olay yerinden uzaklaştırılmaları, tehdit edilmeleri de polisin organize olarak işlediği cinayetin üstünü örtme çabalarından başka bir şey değildir.

Mahkeme, katil polisin tutuklanması talebini reddederken "delilleri karartılma ihtimalinin olmadığını" öne sürmüştür. Zaten polis olayın hemen ardından cinayeti hasır altı etmeye kalkmış, olabildiğince tehdit vb. yöntemle toplanacak delil bırakmamaya uğraşmıştır. Esasında mahkeme de neyin nasıl yapıldığını çok iyi bilmektedir. Diğer yandan mahkeme heyetinin tutuklama reddine ilişkin "şüphelinin kamu görevlisi olması" ifadesi "şüphelinin polis olması" şeklinde okunmalıdır. Çünkü bugün cezaevlerinde yüzlerce çeşitli kamu emekçisi öğretmen, sağlık çalışanı vb. bulunmakta, mahkemeler bunda herhangi bir sakınca görmemekte, hatta "terörist" ilan edip tutuklama terörünü meşrulaştırmaya çalışmaktadır. "Devlet için kurşun atanlar" yıllardır bu topraklarda sırtı sıvazlanmış. Kapitalist düzende, muhalif de olsa sıradan sivil bir insan da olsa polis gerekli gördüğü yerde itina ile "etkisiz hale getirir" ve düzen mahkemeleri de katilleri koruyup kollar.

Fakat bütün bunların hesabı er yada geç sorulacaktır. Asıl hesaplaşma kapitalist düzenin ve onun zor aygıtı olan devletin yıkılmasıyla, tarihin çöplüğüne gömülmesiyle son bulacak ve işte hesap defteri de o büyük gün geldiğinde kapatılacaktır.

C. Yiğit

Rum asıllı olmak soruşturma sebebi

Öğretmen Ahmet Sarıtaş, okulda Rum asıllı olduğunu söylediği için "uyarı" cezası aldı.

Eğitimde gerici uygulamalar her geçen gün artıyor. Daha bir kaç gün önce gündeme gelen ve edebiyat klasiklerini dahi "sakıncalı" ilan eden gerici zihniyetin son icraatı, Rum olduğunu söyleyen öğretmene ceza vermek oldu.

Pendik Millî Eğitim Vakfı İlköğretim Okulu'nda öğretmenlik yapan Ahmet Sarıtaş 21 Aralık'ta kamu emekçilerinin iş bırakma eylemine katıldıktan sonra hakkında bir çok öğretmene olduğu gibi soruşturma açıldı. Ancak soruşturmanın sonuçlanmasının ardından Sarıtaş'a ulaşan evrakta "Okulda zaman zaman kendisinin Rum asıllı olduğunu dile getirdiği, ülkemizle gelişmiş ülkeleri kıyaslama anlamında düşüncelerini açıklarken, millî manevi değerlerimizin aşağılandığı algısının oluşmasına sebep verdiği" gerekçesiyle "uyarma" cezasına çarptırıldığı belirtiliyordu.

Ayrıca Sarıtaş'a okul değiştirme cezası da verildiği ancak bunun iptal edildiği öğrenildi.

İddiaların dayanağı ise Sarıtaş'ın bir gün Yunanistan ile ilgili bir tartışma sırasında diğer öğretmenlere kendisinin de Rum olduğunu söyleyip Yunanistan'da krize rağmen koşulların ve bir dizi hakkın Türkiye'den iyi olduğunu söylemesiydi.

Resmi olarak bu soruşturmanın açılması, NAZİ Almanyası'nda bile görülmeyecek bir uygulama zira en ırkçı faşist rejimler dahi bu gibi ırkçı uygulamaları fiili olarak uygularken resmîyette farklı biçimlerde sürdürürler. Ancak AKP faşizan uygulamalarını o derece pervasızlaştırmakta ki artık alt kademe bürokratlar da her tür gericiyi yasal olarak da sürdürebileceklerine dair büyük bir güven duymaktalar.

Mücadele Postası

950 akademisyen: ODTÜ'nün yanındayız!

ODTÜ'yü ezmek için AKP'nin yanında saf tutan rektörlerin başında buldukları üniversitelerden 950 akademisyen ortak imzalı bir açıklama yaptı. Açıklamada akademisyenler, ODTÜ'lü akademisyen ve öğrencilerin yanında saf tutmanın demokrasi ve akademi tarihi açısından vazgeçilmez bir sorumluluk olduğunu belirterek, rektörlerin açıklamasına ise hiçbir şekilde katılmayacaklarını beyan ettiler.

Açıklamada ODTÜ'de yaşanan saldırı sonrası üniversiteler adına açıklama yapıldığını gazetelerden öğrendiklerini ifade edilerek şunlar söylendi: "Biz, aşağıda imzası bulunan ve Galatasaray Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi görev yapmakta olan öğretim elemanları olarak bu açıklamaya hiçbir şekilde katılmadığımızı beyan ediyoruz"

"ODTÜ'de yaşanan olaylarda öğrencilerin maruz kaldığı polis şiddetini kınıyoruz" denen açıklamada ayrıca üniversite yönetimleri için şunlar ifade edildi: "söz konusu açıklamayı yapan üniversite yönetimlerinin, polisin olayları başlattığı, olayların ilk aşamasından itibaren iyi niyetli davranmadığı ve orantısız güç kullandığı gerçeğini gözardı etmelerini manidar buluyoruz. Polis şiddeti karşısında tek vücut olarak tepki gösteren ODTÜ'lü meslektaşlarımızın ve öğrencilerin yanında olduğumuzun bilinmesini istiyoruz. Üniversitenin özgürlüğü sadece öğretim elemanlarının araştırma ve ifade özgürlüğünden ibaret değildir. Öğrencilerin düşünce, ifade ve protesto özgürlükleri de üniversite ortamının ayrılmaz bir parçasıdır."

Son yıllarda artan baskılara dikkat çekilerek "baskı politikaların ana hedefi haline gelmiş olan ODTÜ'lü akademisyen ve öğrencilerin yanında yer almak, akademi ve demokrasi tarihi açısından vazgeçilmez bir sorumluluktur" dendi.

Dersim'de boykot!

Tunceli Üniversitesi öğrencileri 7 Ocak günü boykottaydı. ODTÜ öğrencilerine destek vermek ve ODTÜ'ye karşı açıklama yapan üniversite rektörünün özür dilemesini sağlamak için yapılan boykot başarıyla gerçekleştirildi.

Alınan bilgiye göre sabah saatlerinde kantine ve Mühendislik Fakültesi'ne boykotla ilgili afişleri asmak isteyen öğrencilerden üçü gözaltına alındı.

Derslere girmeyerek Mühendislik Fakültesi kantininde toplanan öğrenciler rektör yardımcılarını ile görüştü. Görüşmede öğrencilerin talepleri kabul edilirken, öğrenciler resmi bir açıklama bekledi. Böyle bir açıklama olmadan da boykota son vermeyeceklerini ifade ettiler.

Rektörlük binası önünde öğrenciler adına açıklama yapan Özgür Kiraz, tutumunu eleştirdiği Rektör Boztuğ'un öğrencilerden özür dilemesini istedi. Konuşma şu sözlerle bitirildi: "Rektör Boztuğ'un öğrencilere yapılan haksız saldırılar ve göz altılardan dolayı öğrencilerden özür dilemesini ve senato kararını geri çekmelerini istiyoruz"

Üniversiteyi bir hafta boyunca boykot ettiklerini belirten öğrenciler, hiçbir sınava girmeyeceklerini belirterek bir süre rektörlük binası önünde bekledikten sonra kampüsten ayrıldı.

Üniversite öğrencilerinin eylemi dolayısıyla polis, üniversite kampüsünde ve çevresinde yığınak yaparken, Elazığ'dan Dersim'e takviye Çevik Kuvvet polisi getirildi.

Eylemin ardından rektör gayri resmi bir açıklama ile öğrencilerin talebini dikkate alacağını açıkladı. Öğrencilerse eylemleri resmi açıklama gelinceye kadar sürdüreceklerini ifade ettiler.

ekimgencigli.net

Marmara İletişim Fakültesi'nde faşist saldırı

7 Ocak günü Marmara Üniversitesi Nişantaşı Kampüsü'nde yer alan kantin önünde çay içen devrimci, ilerici ve yurtsever öğrencilere faşistler tarafından bir saldırı gerçekleştirildi. Yurtsever bir öğrenciyi küfür ve hakaretlerle taciz etmeye başlayan faşistler daha sonra pervasız saldırılarını artırdı. Faşistlerden biri elindeki çayı öğrencinin yüzüne doğru fırlatarak küfür ve hakaretlerin ardından "bu okuldan gideceksiniz" diyerek tehditler savurdu.

Bunun üzerine kantin önünde devrimci ilerici ve yurtsever öğrenciler bir araya gelerek "Faşizme karşı omuz omuza" sloganını atarak İletişim Fakültesi B kapısına doğru yürümeye başladılar. Bu sırada faşistler yoğun bir özel güvenlik birimi (ÖGB) eşliğinde orta bahçede korunmaya alındı. Daha sonra Dış Hekimliği Fakültesi'nde 15 kişilik faşist grup Aziz Barkın Kadioğlu adlı ilerici bir öğrenciyi darp ettiler. Bu saldırı üzerine Aziz Barkın Kadioğlu faşist grubu dekanı şikayet etmeye gittiğinde dekanın sorgusu ve nasihatlarıyla karşılaştı.

Fişlemeleriyle ünlü İletişim Fakültesi Dekanı Yusuf Devran, Barkın'a "Haydarpaşa Kampüsü 'nde ODTÜ 'ye destek eylemine neden katıldığını" sorduktan sonra vatan millet sevgisi üzerine nasihatte bulundu. Marmara Üniversitesi Nişantaşı Kampüsü'nde faşist saldırıların yaşanmasında İletişim Fakültesi Dekanı Yusuf Devran, polis, ÖGB ve Nişantaşı Ülkü Ocağı başrol oynamaktadır.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

Devrimci önderler

**Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'u
katledilişlerinin 94. yılında
saygıyla anıyoruz...**

**“Ya barbalık,
ya sosyalizm!”**